பாரதிதாசன் கதைப் பாடல்கள்

பாரதிதாசன்
கதைப் பாடல்கள்

தொகுப்பாசிரியர்
புலவர் த. கோவேந்தன், டி. லிட்.

தனலெட்சுமி பதிப்பகம்
S-17, அரவிந்த் நரேன் என்கிளேவ்
8, மாசிலாமணி தெரு,
தி. நகர் :: சென்னை—600 017.

நூல் விவரம்

- நூல் பெயர் : **பாரதிதாசன் கதைப் பாடல்கள்**
- தொகுப்பாசிரியர் : புலவர் த. கோவேந்தன், டி.லிட்.
- உரிமை : ஆசிரியர்
- மொழி : தமிழ்
- பொருள் : கதைப் பாடல்கள்
- நூல் அளவு : கிரவுன் 1 × 8
- தாள் : 11.6 கி.கி சேசசாயி–கிரீம்வோவ்
- எழுத்தளவு : 12 புள்ளி
- பக்கங்கள் : 128
- முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 2001
- வெளியீடு : **தனலெட்சுமி பதிப்பகம்**
  S-17, அரவிந்த் நரேன் என்கிளேவ்,
  8, மாசிலாமணி தெரு,
  தி. நகர், சென்னை–600 017.

விலை : **ரூ. 30–00**

- ஒளியச்சு : யூனிக் கிராபிக்ஸ்
  சென்னை – 600 094.
- அச்சிட்டோர் : மணி ஆப்செட்,
  சென்னை – 600 005.

இந்த நூற் பரிசு

என்றும் இளங்கண்ணன் இன்னினிய
தோழமையில்

நன்று நினைக்கின்ற நட்புரிமை
அன்பு ஈகை

குன்றாது உறவில் கொழுதமிழ்
வாழ்ந்துயர

அன்றாடம் ஆழ் அறிவைத் தந்துவக்கும்
ஆர்வலன்,

சீர்மிகுந்த வள்ளுவம் செந்நூல்கள்
சேர்ந்திணைந்து

வேர்விட்டு நல்ல விழுதுபோல்
பாட்டுநூல்

சந்தத்தில் ஈகின்ற சால்பினன்
அன்புக்கே

இந்த நூல் ஏற்றப் பரிசு.

த.கோவேந்தன்

கலையும் வாழ்வும்

“வாழ்வின் உண்மைத் தன்மையினை வெளிப் படுத்துவதில் உள்ள இலக்கியத்தின் முதன்மையான நோக்கத்தைக் காணும்போது, அதில் ஒரு தனிப் பண்பு இருக்க வேண்டுமென நாம் விரும்புகிறோம். அது இல்லாமல் இலக்கியம் எந்த வகைத் திறமை களும் பெற்றதாக, அதாவது உண்மை நிறைந்ததாக இருக்க முடியாது” என்பார் உருசியப் பேரறிஞர் நிகலோய் தோப்ரோ லியுயோவ்.

சிறுகதை, நெடுங்கதை, காவியம் என எல்லா இலக்கிய வகைக்கும் பொருந்தும் மேற்கூறிய கருத்து. மேலைநாட்டில் கதைப் பாடல்கள் (STORY POEMS) புகழும் சிறப்பும் பெற்றவை. வாழ்வொழுங்கு வேரும்விழுதுமாய் விளங்குபவை.

பின்னர் நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகச் சில புலவர்களின் பெயரால் வெளிவந்த, ‘அல்லி அரசானி மாலை முதல் பவளக்கொடி மாலை வரை – ஓரளவு வரலாற்று உண்மைகளை உட்கொண்ட கற்பனைப் பாடல்களே.’

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கதைப் பாடல்கள் தோன்றியதில் பாரதியின் ‘குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், இரண்டுக்குப் பின்–பாரதிதாசன் மிகுதியாகக்

கதைப் பாடல்கள், கதை நாடகங்கள் எழுதினார். கற்பனை இன்றி கதைக் கலைப் பாடல்கள் என்பது இயலாததாகும். கதைப் பாடலின் அறிவுக் கூர்மை என்பது கற்பனையும் உண்மையும் கலந்து இணைந்து செல்வதாகும். அத்தகு தன்மைமிக்க கதைப்பாடல் கள் பலப்பல பாரதிதாசன் எழுதினார். அவற்றுள் தேர்ந்தெடுத்த சில இங்குத் தொகுப்பாக வெளி வருகின்றன. அடுத்த பதிப்பினால் இன்னும் பல சேர்ந்து வெளிவரும்.

இதற்குமுன் நாம் அறிந்திராத புத்தெண்ணங் களும் புத்துயிர்ப்புகளும் பாரதிதாசன் கதைப் பாடல் களில் புதையுண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

தமிழகம் பயன் கொள்க.

அன்பன்,
– த. கோவேந்தன்

1. சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்

குயில்கூவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலம் மிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாசம் உடையநற்
காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும்; கண்ணாடி போன்றநீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்கஉண்டு
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தோறும் சென்றுதே
னீக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபா டிக்களிக்கும்;
வேட்டுவப் பெண்கள் விடையாடப் போவதுண்டு;
காட்டு மறவர்களும் காதல்மணம் செய்வதுண்டு.
நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்; இந்த இடத்தைத்தான்
சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்என்று சொல்லிடுவார்.

★ ★ ★

சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலிலே ஓர் நாளில்
கொஞ்சம் குறையமணி நான்காகும் மாலையிலே
குப்பன்எனும்வேடக் குமரன் தனியிருந்து
செப்புச் சிலைபோல தென்திசையைப் பார்த்தபடி
ஆடா தசையாமல் வாடிநின்றான். சற்றுப்பின்,
வாடாத பூமுடித்த வஞ்சிவரக் கண்டான்.
வரக்கண்ட தும்குப்பன் வாரிஅணைக்கச்
சுரக்கின்ற காதலொடு சென்றான் – "தொடாதீர்கள்!"
என்று சொன்னாள் வஞ்சி. இளையான் திடுக்கிட்டான்.

★ ★ ★

குன்றுபோல் நின்றபடி குப்பன் உரைக்கின்றான்;
"கண்ணுக்குள் பாவையே! கட்டமுதை நான்பசியோடு
உண்ணப்போம் போதுநீ ஓர்தட்டுத் தட்டிவிட்டாய்!

தாழச் சுடுவெய்யில் தாளாமல் நான்குளிர்ந்த
நீழலைத்தா வும்போது நில்என்று நீ தடுத்தாய்!
தொட்டறிந்த கையைத் தொடாதே என் றாய்! நேற்றுப்
பட்டறிந்த தேகசுகம் விட்டிருக்கக் கூடுவதோ?
உன்னோடு பேச ஒரு வாரம் காத்திருந்தேன்
என்னோடு முந்தா நாள் பேச இணங்கினாய்!
நேற்றுத்தான் இன்பக் கரைகாட்டினாய்! இன்று
சேற்றிலே தள்ளிவிட்டாய்! காரணமும் செப்பவில்லை"

என்றுரைக்கக் கேட்ட இளவஞ்சி, 'காதலரே!
அன்றுநீர் சொன்னபடி அவிரண்டு மூலிகையைச்
சஞ்சீவி பர்வதத்தில் தையலெனைக் கூட்டிப்போய்ச்
கொஞ்சம் பறித்துக் கொடுத்தால் உயிர்வாழ்வேன்,
இல்லையென்றால் ஆவி இரா' தென்றாள். வேட்டுவன்
'கல்லில் நடந்தால்உன் கால்கடுக்கும்' என்றுரைத்தான்.
'கால்இரண்டும் நோவதற்குக் காரணமில்லை. நெஞ்சம்
மூலிகை இரண்டின்மேல் மொய்த்திருப்ப தால்' என்றாள்.
'பாழ்விலங்கால் அந்தோ! படுமோசம் நேரும்' என்றான்.
'வாழ்வில் எங்கும் உள்ளதுதான் வாருங்கள்' என்றுரைத்தாள்.
'அவ்விரண்டு மூலிகையின் அந்தரங்கம் அத்தனையும்,
இவ்விடத்திற் கேட்டுக்கொள்' என்றுரைத்தான் குப்பன்;
'ஒன்றைத் தின் றால்இவ் உலகமக்கள் பேசுவது
நன்றாகக் கேட்கும் மற் றொன்றைவா யில்போட்டல்
மண்ணுலகக் காட்சி எலாம் மற்றிங் கிருந்தபடி
கண்ணுக் கெதிரிலே காணலாம். சொல்லிவிட்டேன்;
ஆதலால் மூலிகையின் ஆசை தணி' என்றான்.
'மோதிடுதே கேட்டபின்பு மூலிகையில் ஆசை' என்றாள்.
'என்னடி! பெண்ணே நான் எவ்வளவு சொன்னாலும்
சொன்னபடி கேட்காமல் தோஷம் விளைக்கின்றாய்
பெண்ணுக் கிதுதகுமோ? வண்ணமலர்ச் சோலையிலே

எண்ணம்வே றாகி இருக்கின்றேன் நான்' என்று
கண்ணை அவள் கண்ணிலிட்டுக் கையேந்தி நின்றிட்டான்.

★ ★ ★

'பெண்ணுக்குப் பேச்சுரிமை வேண்டாம்என் கின்றீரோ?
மண்ணுக்கும் கேடாய் மதித்தீரோ பெண்ணினத்தை?
பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே;
ஊமைஎன்று பெண்ணை உரைக்குமட்டும் உள்ளடங்கும்
ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு.
புலன் அற்ற பேதையாய்ப் பெண்ணைச்செய் தால்அந்
நிலம்விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே.
சித்ரநிகர் பெண்டிர்களைச் சீரழிக்கும் பாரத நற்
புத்ரர்களைப் பற்றியன்றோ பூலோகம் தூற்றுவது?
சற்றுந் தயங்கேன் தனியாய்ச் சஞ்சீவிமலை
உற்றேறி மூலிகையின் உண்மை அறிந்திடுவேன்
மூலிகையைத் தேட முடியாவிட்டால், மலையின்
மேலிருந்து கீழே விழுந்திறக்க நானறிவேன்!
ஊரிலுள்ள பெண்களெலாம் உள்ளத்தைப் பூர்த்திசெயும்
சீரியர்க்கு மாலையிட்டுச் சீரடைந்து வாழ்கின்றார்.
தோகை மயிலே! இதை நீகேள் சொல்லுகின்றேன்.
நாகம்போல் சீறுகின்ற நாதரிடம் சொல்லிவிடு.
பச்சிலைக்குச் சஞ்சீவி பர்வதம்செல் வேன்' என்றாள்.

★ ★ ★

'அச்சுப் பதுமையே! ஆரணங்கே! நில்லேடி!
நானும் வருகின்றேன் நாயகியே! நாயகியே!
ஏனிந்தக் கோபம்? எழிலான காதலியே!'
என்று குப்பன் ஓடி இளவஞ்சி யைத் தழுவி
நின்றான், இளவஞ்சி நின்று மகிழ்வுற்றாள்;

'அவ் இரண்டு மூலிகையில் ஆரணங்கே நீ ஆசை
இவ்வளவு கொண்டிருத்தல் இப்போது தான் அறிந்தேன்.
கூட்டிப்போய்ப் பச்சிலையைக் கொய்து தருகின்றேன்;
நீட்டாண்மைக் காரி! எனக்கென்ன நீ தருவாய்?'
என்று மொழிந்தான், எழுங்காத லால்குப்பன்.
'முன்னே இலைகொடுத்தால் முத்தம்பிற' கென்றாள்.
'என்கிளியே நீமுத்தம் எத்தனை ஈ வாய்?' என்றான்.
'என்றன் கரத்தால் இறுக உமைத்தழுவி
நோகாமல் முத்தங்கள் நூறு கொடுப்பேன்' என்றாள்.
'ஆகையால் ஓர் முத்தம் அச்சாரம் போ'டென்றான்.
'கேலிக்கு நேரம் இதுவல்ல. கேளுங்கள்
மூலிகைக்குப் பக்கத்தில் முத்தம் கிடைக்கும்' என்றாள்.

★ ★ ★

குப்பன் தவித்திட்டான், காதற் கொடுமையினால்
எப்போது நாம் உச்சிக்கேறித் தொலைப்பதென
அண்ணாந்து பார்த்திட்டான் அம்மலையின் உச்சிதனை!
கண்ணாட்டி தன்னையும் ஓர் கண்ணாற் கவனித்தான்.
வஞ்சி அப்போது மணாளன் மலைப்பதனைக்
கொஞ்சம் அவமதித்தும் கோவை உதடு
திறந்தாள். திறந்து சிரிக்குமுன், குப்பன்
பறந்தான் பருவதமேல் பாங்கியையும் தூக்கியே.
கிட்டரிய காதற் கிழத்தி இடும்வேலை
விட்டெறிந்த கல்லைப்போல் மேலேறிப் பாயாதோ!
கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்.
மாமலைதான் சென்னி வளைந்து கொடுத்ததுவோ
நாம்மலைக்கக் குப்பன் விரைவாய் நடந்தானோ,
மங்கையினைக் கீழிறக்கி 'மாதே! இவைகளே
அங்குரைத்த மூலிகைகள், அட்டியின்றிக் கிள்ளிக்கொள்'

என்றுரைத்தான் குப்பன். இளவஞ்சி தான்மகிழ்ந்து
சென்று பறித்தாள். திரும்பிச் சிறிதுவழி
வந்தார்கள். அங்கோர் மரத்து நிழலிலே
சிந்தை மகிழ்ந்து சிறக்க அமர்ந்தார்கள்

★ ★ ★

மூலிகையிலே ஓர்இனத்தை முன்னே இருவருமாய்
ஞாலத்துப் பேச்சறிய நாக்கிலிட்டுத் தின்றார்கள்.
வஞ்சிக்கும் குப்பனுக்கும் வையத்து மாந்தர்களின்
'நெஞ்சம் வசமாக' நேரில் அவர் பேசுதல்போல்
செந்தமிழில் தங்கள் செவியிற்கேட் கப்பெற்றார்
அந்த மொழிகள் அடியில் வருமாறு :

★ ★ ★

'இத்தாலி தேசம் இருந்துநீ இங்கு வந்தாய்
பத்துத் தினமாகப் பாங்காய் உணவுண்ண
இவ்விடுதி தன்னில் இருந்து வருகின்றாய்!
எவ்வாறு நான் சகிப்பேன் இந்தக் கருப்பன்
எனக்கெதிரே உட்கார்ந் திருப்பதனை' என்றாய்;
தனக்கெனவே நல்உணவுச் சாலைஒன் றுண்டாக்கி
அங்கவன் சென்றால் அடுக்கும்என உரைத்தாய்;
இத்தாலிச் சோதரனே! என்ன மதியுனக்கே?
செத்து மடிவதிலும் சேர்ந்து பிறப்பதிலும்
இவ்உலக மக்களிலே என்னபே தங்கண்டாய்?
செவ்வைபெறும் அன்பில்லார் தீயபே தம்கொள்வார்.
எங்கள் பிரெஞ்சியர்கள் இப்பேதம் பாராட்டித்
தங்கள் பழங்கீர்த்தி தாழ்வடைய ஒப்பார்கள்:
பேதபுத்தி சற்றும் பிடிக்காது போ! போ! போ!
பேதம்கொண் டோர்க்குப் பிராஞ்சில் இடமில்லை'

★ ★ ★

என்ற மொழிகள் இவர் காதில் கேட்டவுடன்
நன்கு பிரெஞ்சியர்க்கு நாக்குளிர வாழ்துரைத்தார்.
பின்னர் அமெரிக்கன் பேசுவதைக் கேட்டார்கள்.
அன்னவன் பேச்சும் அடியில் வருமாறு:

★ ★ ★

'நல்ல அமெரிக்கன் நானிலத்தில் வாழ்கின்ற
எல்லாரும் நன்றாய் இருக்க நினைத்திடுவான்.
பொல்லா அமெரிக்கன் பொன்னடைந்து தான்மட்டும்
செல்வனாய் வாழத் தினமும் நினைத்திடுவான்.
நல்லவனாய் நானிருக்க நாளும் விரும்புகிறேன்'
சொல்லும் இதுகேட்ட தோகையும் குப்பனும்,
'கொத்தடிமை யாகிக் குறைவுபடும் நாட்டுக்கு
மெத்ததுணை தேசம் இருந்தொருவன் பேசினான் :
இங்கிருந்து கேட்டார் இருவரும் என்னவென்றால் :

★ ★ ★

'ஓ! என் சகோதரரே! ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதீர்!
நாவலந் தீவு நமைவிட்டுப் போகாது,
வாழ்கின்றார் முப்பத்து முக்கோடி மக்கள் என்றால்
சூழ்கின்ற பேதமும் அந்தத் தொகையிருக்கும்;
ஆகையால் எல்லாரும் அங்கே தனித்தனிதான்.
ஏகமன தாகிஅவர் நம்மை எதிர்ப்பதெங்கே?
பேதம் வளர்க்கப் பெரும்பெரும்பு ராணங்கள்!
சாதிச்சண் டைவளர்க்கத் தக்கஇதி காசங்கள்!
கட்டிச் சமூகத்தின் கண்ணவித்துத் தாமுண்ணக்
கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றார்.
தேன் சுரக்கப் பேசிஇந்து தேசத்தைத் தின்னுதற்கு
வான்சூரரை விட்டுவந்த பூசுரரும் வாழ்கின்றார்.
இந்த உளைச்சேற்றை, ஏறாத ஆழத்தை

எந்தவிதம் நீங்கி நம்மை எதிர்ப்பார்? இன்னமும்,
சிந்தனா சக்தி சிறிதுமின்றி மக்களுக்குத்
தம்தோள் உழைப்பிலே நம்பிக்கை தானுமின்றி
ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லா தொழித்துவிட்டுச்
சாறற்ற சக்கையாய்ச் சத்துடம்பைக் குன்றவைத்துப்
பொற்புள்ள மாந்தர்களைக் கல்லாக்கி யேஅந்தக்
கற்கள் கடவுள்களாய்க் காணப் படும்அங்கே.
இந்த நிலையிற் சுதந்தரப் போரெங்கே?
கொந்தளிப்பில் நல்லதொரு கொள்கை முளைப்பதெங்கே?
'தேகம் அழிந்துவிடும், சுற்றத்தார் செத்திடுவார்;
போகங்கள் வேண்டாம்; பொருள் வேண்டாம் மற்றுமிந்தப்
பாழுலகம் பொய்யே பரமபதம் போ' என்னும்
தாழ்வகற்ற எண்ணுங்கால் சாக்குருவி வேதாந்தம்.
சாதிப் பிரிவும் சமயப் பிரிவுகளும்,
நீதிப் பிழைகள் நியமப் பிழைகளும்,
மூடப் பழக்கங்கள் எல்லாம் முயற்சிசெய்தே
ஓடச்செய்தால் நமையும் ஓடச்செய்வார் என்பேன்.'
இந்தப் பிரசங்கம் இவ்இருவர் கேட்டார்கள்;
சொந்த நிலைக்குத் துயருற்றார், வஞ்சி
சிலைபோல் இருந்தாள்; திகைத்தாள்; பின் நாட்டின்
நிலையறிய நேர்ந்தது பற்றி மகிழ்ந்திட்டாள்!
'பச்சிலையைத் தந்த பருவதத்தைக் கும்பிட்டாள்.
'இந்த இலையால் இனி நன்மை கொள்க' என்று
சொந்தத் தாய்நாட்டுக்குச் சொன்னாள் பெருவாழ்த்து.
'வல்லமைகொள் பச்சிலையின் மர்மத்தைக் கண்டபடி
சொல்லிஎன்னைத் தூக்கிவந்த சூட்சமத்தைக் காட்டிய, கண்
ணாளர்தாம் வாழ்வடைக'என்றாள்; அவனுடைய
தோளை ஒருதரம் கண்ணாற் சுவைபார்த்தாள்.
அச்சமயம் குப்பன் அழகியதன் தாய்நாட்டார்

பச்சைப் பசுந்தமிழில் பேசுவதைக் கேட்டிருந்தான்.
குப்பனது தோளில் குளிர்ந்தமலர் ஒன்றுவிழ
இப்பக்கம் பார்த்தான்; வஞ்சி இளங்கையால்
தட்டிய தட்டென்று சந்தேகம் தீர்ந்தவனாய்க்
'கட்டிக் கரும்பே! கவனம் எனக்கு
நமது தேசத்தில் நடக்கின்ற பேச்சில்
அமைந்து கிடக்கு 'தென்றான். வஞ்சி அதுகேட்டே
அன்னியர்கள்' பேசுவதில் அன்பைச் செலுத்துங்கள் :
கன்னத்தை மாத்திரம்என் கையிற் கொடுங்களென்றாள்.
அன்பும் உனக்குத்தான்; ஆருயிரும் உன்னது தான்
இன்பக் கிளியே! எனக்களிப்பாய் முத்த' மென்றான்.

★ ★ ★

கையோடு கைகலந்தார்; முத்தமிடப் போகையிலே
ஐயையோ! ஐயையோ! என்ற அவலமொழி
காதிலே வீழ்ந்தது! முத்தம் கலைந்ததே!
'ஈதென்ன விந்தை? எழில் வஞ்சி! கேள்' என்றான்.
வஞ்சி கவனித்தாள் சத்தம் வரும்வழியாய்!
நெஞ்சைச் செலுத்தினார் நேரிழையும் காதலனும்.

★ ★ ★

'ஓர்நொடியிற் சஞ்சீவி பர்வதத்தை ஓடிப்போய்
வேரோடு பேர்த்துவர வேண்டுமே ஐயாவே?'
இப்பாழும் வாக்கை இருவரும் கேட்டார்கள்.
குப்பன் மிகப்பயந்து கோதைமுகம் பார்த்திட்டான்.
வஞ்சி யவள் நகைத்தே 'இன்ப மணாளரே!
சஞ்சீவி பர்வதத்தைத் தாவிப் பெயர்க்கும்
மனிதரும் இல்லை! மலையும் அசையா
தினிஅந்தச் சத்தத்தில் எண்ணம் செலுத்தாதீர்'
என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதுசொல்லித் தீருமுன்.

நன்றாக உங்களுக்கு இராமன் அருளுண்டு;
வானம் வரைக்கும் வளரும் உடலுண்டே;
ஏனிங்கு நின்றீர்? எடுத்துவரு வீர்மலையை'

★ ★ ★

என்றஇச் சத்தம் இவர்செவியில் வீழ்ந்தவுடன்
குன்றுபெயர்வது கொஞ்சமும்பொய் யல்லவென்று
குப்பன் நடுநடுங்கிக் கொஞ்சுமிள வஞ்சியிடம்
'மங்கையே, ராமனருள் வாய்ந்தவனாம்; வானமட்டும்
அங்கம் வளர்வானாம்; அப்படிப் பட்டவனை
இந்தச் சஞ் சீவிமலை தன்னை யெடுத்துவர
அந்த மனிதன் அங்கே ஆணை இடுகின்றான்.
நாலடியில் இங்கு நடந்துவந்து நாம்மலையின்
மேலிருக்கும் போதே வெடுக்கென்று தூக்கிடுவான்.
இங்கு வருமுன் இருவரும் கீழ்இறங்கி
அங்குள்ள சாரல் அடைந்திடுவோம் வா'வென்றான்.

★ ★ ★

'ராமனெங்கே! ராமன் அருளெங்கே! சஞ்சீவி
மாமலையைத் தூக்குமொரு வல்லமை எங்கே; இவற்றில்
கொஞ்சமும் உண்மை இருந்தால்நாம் கொத்தவரைப்
பிஞ்சுகள்போல் வாடிப் பிழைப்பது அரிதாகி
அடிமையாய் வாழோமே? ஆண்மைதான் இன்றி
மிடிமையில் ஆழ்ந்து; விழியோமே?" என்றந்த
வஞ்சி யுரைத்தாள் பின் மற்றோர் பெருஞ்சத்தம்,
அஞ்சுகின்ற குப்பன் அதிரச்செய் திட்டதே.

★ ★ ★

'அம்மலையை ஓர் நொடியில் தூக்கிவந் தையாவே
உம் எதிரில் வைக்கிறேன் ஊஹு ஹு ஊஹு ஹு

★ ★ ★

குப்பன் பதைத்தான் குடல் அறுந்துபோனதுபோல்.
'எப்படித்தாம் நாம் பிழைப்போம்? ஏதும் அறிகிலேன்;
சஞ்சீவி பர்வதத்தைத் தாவித் தலையோடு
பஞ்சிருக்கும் மூட்டைபோல் பாவி அவன் எவனோ
தூக்குகின்றான்! வஞ்சி! சுகித்திருக்க எண்ணினையே!
சாக்காடு வந்தடி! தக்கவிதம் முன்னமே
நம்பென்று நான்சொன்ன வார்த்தையெல்லாம் நம்பாமல்
வம்பு புரிந்தாய்? மலையும் அதிர்ந்திடுதே!
முத்தம் கொடுத்து முழுநேர மும்தொலைத்தாய்!
செத்துமடி யும்போது முத்தம் ஒருகேடா?
என்றனுயி ருக்கே எமனாக வாய்த்தாயே?
உன்றன் உயிரைத்தான் காப்பாற்றிக் கொண்டாயா?
தூக்கிவிட்டான்! தூக்கிப்போய் தூளாக
ஆக்கிச் சமுத்திரத்தில் அப்படியே போட்டிடுவான்!
எவ்வாறு நாம்பிழைப்போம்?ஏடி, இதை நீ தான்
செவ்வையாய் யோசித்துச் செப்பாயோ ஓர்மார்க்கம்?

★ ★ ★

என்று துடிதுடிக்கும் போதில், இளவஞ்சி
நின்று நகைத்துத் தன் நேசனைக் கையால் அணைத்தே
'இப்புவிதான் உண்டாகி எவ்வளவு நாளிருக்கும்,
அப்போது தொட்டிந்த அந்திநே ரம்வரைக்கும்
மாமலையைத் தூக்கும் மனிதன் இருந்ததில்லை.
ஓமண வாளரே! இன்னம் உரைக்கின்றேன்,
மன்னுலகம் மறைந்தொழியும் காலமட்டும்
பின்னும் மலைதூக்கும் மனிதன் பிறப்பதில்லை.
அவ்வாறே ஓர்மனிதன் ஆகாயம் பூமிமட்டும்
எவ்வாறு நீண்டு வளருவான்? இல்லை இல்லை;
காதல் நிசம். இக் கனிமுத்தம் மிக்க உண்மை!
மாதுதோள் உம்தோள் மருவுவது மெய்யாகும்.

நம்புங்கள் மெய்யாய் நடக்கும் விஷயங்களிவை
சம்பவித்த உண்மை அசம்பவத்தால் தாக்குறுமோ?
வாழ்க்கை நதிக்கு, வீண் வார்த்தைமலை யும்தடையோ?
வாழ்த்தாமல் தூற்றுகின்றீர் வந்துநிற்கும் இன்பத்தைப்
பொய்யுரைப்பார் இந்தப் புவியை ஒரு சிற்றெறும்பு
கையால் எடுத்ததென்பார் ஐயோஎன்று அஞ்சுவதோ?
முத்தத்தைக் கொள்க முழுப்பயத்தில் ஒப்படைத்த
சித்தத்தை வாங்கிச் செலுத்துங்கள் இன்பத்தில்'
என்றுரைத்தாள் வஞ்சி. இதனால் பயனில்லை;
குன்று பெயர்ந்ததென்று குப்பன் மனம் அழிந்தான்.

★ ★ ★

இந்நேரம் போயிருப்பார்! இந்நேரம் பேர்த்தெடுப்பார்!
இந்நேரம் மேகத்தில் ஏறிப் பறந்திடுவார்;
உஸஎன்று கேட்குதுபார் ஓர்சத்தம்வானத்தில்;
விஸ்வரூ பங்கொண்டு மேலேறிப் பாய்கின்றார்'

★ ★ ★

இம்மொழிகேட்டான் குப்பன்; ஐயோ' என உரைத்தான்
அம்மட்டும் சொல்லத்தான் ஆயிற்றுக் குப்பனுக்கே
உண்மை அறிந்தும் உரைக்காதிருக்கின்ற
பெண்ணான வஞ்சிதான் பின்னும் சிரிதது
'மனதை விடாதீர் மணாளரே காதில்
இனிவிழப் போவதையும் கேளுங்கள்' என்றுரைத்தாள்.
வஞ்சியும் குப்பனும் சத்தம் வரும்வழியில்
நெஞ்சையும் காதையும் நேராக வைத்திருந்தார்;

★ ★ ★

'இப்படி யாகஅநுமார் எழும்பிப் போய்
அப்போது ஜாம்பவந்தன் ஆராய்ந்து சொன்னதுபோல்
சஞ்சீவிப் பர்வதத்தைத் தாவிப் பறந்ததுமே

கொஞ்சநேரத்தில் இலங்கையிலே கொண்டுவந்து
வைத்தார், உடனே மலைமருந்தின் சக்தியால்
செத்த இராமனும் லட்சுமணனும் சேர்ந்தெழுந்தார்'

* * *

உற்றிதனைக் கேட்டகுப்பன் ' ஓகோ மலையதுதான்
சற்றும் அசையாமல் தான்தூக்கிப் போனானே!
'லங்கையிலே வைத்தானே! லங்கையில்நாம் தப்போமே!
என்றான், நடுக்கம் இதயத்தில் நீங்கவில்லை.
இன்னும் பொறுங்கள்' என உரைத்தாள் வஞ்சி.

* * *

' பெரும்பாரச் சஞ்சீவி பர்வதத்தைப் பின்னர்
இருந்த இடத்தில் அநுமார் எடுத்தேகி
வைத்துவிட்டு வந்தார் மறுநிமிஷம் ஆகாமுன்
செத்தார்க் குயிர்கொடுத்தார், தெண்டமும் போட்டு நின்றார்.

* * *

குப்பனிது கேட்டுக் குலுக்கென்று தான் நகைத்தான்
' அப்போதே நானினைத்தேன் ஆபத்திரா தென்று,
நான்நினைத்த வண்ணம் நடந்ததுதான் ஆச்சரியம்.
ஏனடி; வஞ்சி! இனியச்சம் இல்லை' என்றான்.

* * *

'ஆனாலும் இன்னும் அரைநிமிஷம் காத்திருங்கள்;
நானும் அதற்குள்ளே நாதரே, உம்மையொரு
சந்தேகம் கேட்கின்றேன், தக்க விடையளிப்பீர்!
இந்த மலையில்நாம் ஏறிய பின்நடந்த
ஆச்சரிய சம்பவந்தான் என்ன? அதையுரைப்பீர்!
பேச்சை வளர்த்தப் பிரியப் படவில்லை'
என்றாள் இளவஞ்சி, குப்பன் இசைக்கின்றான்:

* * *

'என்னடி வஞ்சி! இதுவும் தெரியாதா?
நாமிங்கு வந்தோம், நமக்கோர் நலிவின்றி
மாமலையை அவ்அநுமார் தூக்கி வழிநடந்து
லங்கையிலே வைத்தது! ராமன் எழுந்ததும்,
இங்கெடுத்து வந்தே இருப்பிடத்தில் வைத்தது!
கண்ணே! மலையைக் கடுகளவும் ஆடாமல்
கண்ணாடிப் பாத்திரத்தைக் கல்தரையில் வைப்பதுபோல்
தந்திரமாய் மண்ணில் தலைகுனிந்து வைத்திட்ட
அந்தப் பகுதிதான் ஆச்சரியம் ஆகுமடி!'

* * *

ஆச்சரிய சம்பவத்தைக் குப்பன் அறிவித்தான்.
பேச்செடுத்தாள் வஞ்சி; பிறகும் ஒரு சத்தம்:

* * *

'இம்மட்டும் இன்று கதையை நிறுத்துகின்றேன்;
செம்மையாய் நாளைக்குச் செப்புகின்றேன் மற்றவற்றைச்
சத்தியரா மாயணத்திற் சத்தான இப்பகுதி
உத்தியாய்க் கேட்டோர் உரைத்தோர் எல்லாருமே
இங்குள்ள போகங்கள் எல்லாம் அனுபவிப்பார்;
அங்குள்ள வைகுந்தம் அட்டியின்றிச் சேர்வார்கள்;
ஜானகீ காந்தஸ் மரணே! ஜயஜயராம்!

* * *

'மானோ ஈ தென்னஎன்றான்' வையம் அறியாக்குப்பன்.
'முன்புநான் உங்களுக்கு முத்தம் கொடுக்கையிலே
சொன்ன 'ஐயையோ' தொடங்கி இதுவரைக்கும்
ராமாயணம் சொல்லி நாளைக் கழிக்கின்ற
ஏமாந்தார் காசுக் கெசமானன் என்றுரைக்கும்
பாகவதன் சொன்னான் பலபேரைக் கூட்டியே.

ஆகியதும் இந்த அரிய உழைப்புக்குப்
பத்தோ பதினைந்தோ பாகவதன் பெற்றிடுவான்.
சித்த மலைக்கச் சிறிதுமிதில் இல்லை' யென்று
கையி லிருந்தஒரு காட்சிதரும் மூலிகையை
'ஐயா இதைவிழுங்கி அவ்இடத்திற் பாருங்கள்'
என்றந்தக் குப்பனிடம் ஈந்துதா னும்தின்றாள்.
தின்றதும் தங்கள் விழியால் தெருவொன்றில்
'மாளிகையி னுள்ளே மனிதர் கூட்டத்தையும்,
ஆளிவாய்ப் பாகவதன் அங்கு நடுவிலே
உட்கார்ந் திருப்பதையும், ஊர்மக்கள் செல்வதையும்
பட்டைநா மக்காரப் பாகவதன் ரூபாயைத்
தட்டிப்பார்க் கின்றதையும், சந்தோஷம் கொள்வதையும்
கண்டார்கள். கண்டு கடகடவென் றேசிரித்தார்.
வண்டு விழியுடைய வஞ்சி யுரைக்கின்றாள்:

* * *

'வானளவும் அங்கங்கள், வானரங்கள், ராமர்கள்,
ஆனது செய்யும் அநுமார்கள், சாம்பவந்தர்,
ஒன்றல்ல, ஆயிரம் நூல்கள் உரைக்கட்டும்.
விஸ்வரூ பப்பெருமை, மேலேறும் வன்மைகள்,
உஸ்என்ற சத்தங்கள், அஸ்என்ற சத்தங்கள்
எவ்வளவோ நூலில் எழுதிக் கிடக்கட்டும்:
செவ்வைக் கிருபை செழுங்கருணை அஞ்சலிக்கை
முத்தி முழுச்சுவர்க்கம் முற்றும் உரைக்கட்டும்.
இத்தனையும் சேரட்டும் என்ன பயனுண்டாம்?
உள்ள பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத ஏடுகளால்
எள்ளை அசைக்க இயலாது மானிடர்கள்
ஆக்குவதை ஆகா தழிக்குமோ? போக்குவதைத்
தேக்குமோ? சித்தம் சலியாதத் திறன்வேண்டும்
மக்கள் உழைப்பில் மலையாத நம்பிக்கை

எக்களிக்க வேண்டும் இதயத்தில்! ஈதன்றி
நல்லறிவை நாளும் உயர்த்தி உயர்த்தியே
புல்லறிவைப் போக்கிப் புதுநிலைதே டல்வேண்டும்.
மக்கள் உழைக்காமுன் மேலிருந்து வந்திடுமோ?
எக்கா ரணத்தாலும் இன்மையிலே உண்மையுண்டோ?
மீளாதா மூடப் பழக்கங்கள் மீண்டும்உமை
நாடா திருப்பதற்கு நானுங் களைஇன்று
சஞ்சீவி பர்வதத்தில் கூப்பிட்டேன் தற்செயலாய்
அஞ்சும் நிலைமையே அங்கே நிகழ்ந்ததுண்டாம்.
உங்கள் மனத்தில் உறைந்து கிடந்திட்ட
பங்கஞ்செய் மூடப் பழக்க வழக்கங்கள்
இங்கினிமேல் நில்லா எனநான் நினைக்கின்றேன்.
தங்கள்கை நீட்டித் தமியாளை முன்னரே
சாரலிலே முத்தம் தரக்கேட்டீர், சாயவில்லை.
ஈர மலையிலே யான்தந்தேன், ஏற்கவில்லை.
சத்தத்தை எண்ணிச் சலித்தீர்அச் சத்தத்தால்
முத்தத்தை மாற்ற முடியாமற் போனாலும்
உம்மைப் பயங்காட்டி ஊளையிட்ட சத்தத்தால்
செம்மைமுத்தம் கொள்ளவில்லை சேர்த்துமுத்தம் கொள்வீரே!

* * *

'ஏஏ நான் இன்றைக்கு ஏளனத்துக் காளானேன்.
நீயேன் இதையெல்லாம் நிச்சயமாய்ச் சொல்லவில்லை?
ராமா யணமென்ற நலிவு தருங்கதை
பூமியிலி ருப்பதைஇப் போதே அறிகின்றேன்.
நம்பத் தகாதவெலாம்நம்பவைத்துத் தாங்கள் நலம்
சம்பாதிக் கின்ற சரித்திரக் காரர்களால்
நாடு நலிகுவதை நான் இன்று கண்டுணர்ந்தேன்.
தோடு புனைந்த சுடர்க்கொடியே நன்று சொன்னாய்!
நல்ல இமயம் நலங்கொழிக்கும் கங்கைநதி.

வெல்லத் தமிழ்நாட்டின் மேன்மைப் பொதியமலை,
செந்நெல் வயல்கள், செழுங்கரும்புத் தோட்டங்கள்.
தின்னக் கனிகள், தெவிட்டாப் பயன்மரங்கள்,
இன்பம் செறிந்திருக்கும் இப்பெரிய தேசத்தில்
முப்பது முக்கோடி மாந்தர்கள் மொய்த்தென்ன?
செப்பும் இயற்கை வளங்கள் செறிந்தென்ன?
மூடப் பழக்கம், முடிவுற்ற கண்ணுறக்கம்
ஓடுவதென்றோ? உயர்வதென்றோ? நானறியேன்.
பாரடி மேற்றிசையில் சூரியன் பாய்கின்றான்.
சார்ந்த ஒளிதான் தகத்தகா யக்காட்சி!
மாலைப் பொழுதும் வடிவழகு காட்டுதுபார்!
சாலையிலோர் அன்னத்தைத் தன்பேடு தேடுதுபார்.
என்னடி சொல்கின்றாய் ஏடி இளவஞ்சி?
என்நெஞ்சை உன்நெஞ்சம் ஆக்கிப்பார் என்றுரைத்தான்.

* * *

தென்றலிலே மெல்லச் சிலிர்க்கும் மலர்போல
கன்னி யுடல்சிலிர்க்கக் ‘காதலரே நாம் விரைவாய்ச்
சாரல் அடைவோமே, காதலுக்குத் தக்கஇடம்,
சாரலும் தண்மாலை நாயகியைச் சாரக்,
குயில்கூவிக் கொண்டிருக்கும்; கோலமிகுந்த
மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும்; வாச முடையநற்
காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும்; கண்ணாடி போன்றநீர்
ஊற்றுக்கள் உண்டு; கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு,
பூக்கள் மணங்கமழும்; பூக்கள்தொறும் சென்றுதேன்
ஈக்கள் இருந்தபடி இன்னிசைபா டிக்களிக்கும்,
அன்பு மிகுந்தே அழகிருக்கும் நாயகரே
இன்பமும் நாமும் இனி!’ 1936

2 புரட்சிக் கவி

(பில்கணீயம் என்ற வடமொழி நூலைத் தழுவியது)

அரசன் அமைச்சர்பால் அறிவிக் கின்றான்;
'அமுத வல்லிஎன் ஆசைக் கொருபெண்!
தமிழிலக் கியங்கள் தமிழிலக் கணங்கள்
அமைவுற ஆய்ந்தாள்; அயல்மொழி பயின்றாள்;
ஆர்ந்த ஒழுக்கநூல், நீதிநூல் அறிந்தாள்;
அனைத்தும் உணர்ந்தா ளாயினும், அன்னாள்
கவிதை புனையக் கற்றாள் இல்லை.
மலரும், பாடும் வண்டும், தளிரும்,
மலையும், கடலும், வாவியும், ஓடையும்.
விண்ணின் விரிவும், மண்ணின் வனப்பும்,
மேலோர் மேன்மையும், மெலிந்தோர் மெலிவும்,
தமிழின் அமுதத் தன்மையும் கவர்வன; அதனால்
என்மகள் அகத்தில் எழுந்த கவிதையைப்
புறத்தில் பிறர்க்குப் புலப்படுத்த துதற்குச்
செய்யுள் இலக்கணம் தெரிதல் வேண்டுமாம்!
ஏற்றதோர் ஆசான் எங்குளான்?
தோற்றிய வாறு சொல்க அமைச்சரே!'

தலைமை அமைச்சன் புகல்வான்; 'எனது மன்னா,
சகலகலை வல்லவன்; இவ்வுலகோர் போற்றும்
புலவன்; உயர்கவிஞன்; அவன்பேர் உதாரன்!
புதல்விக்குத் தக்க உபாத்தியாயன் அன்னோன்.
இலையிந்த நாட்டினிலே அவனை ஒப்பார்!
எனினும், அவன் இளவயதும் அழகும் வாய்ந்தோன்.

குலமகளை அன்னவன்பால் கற்க விட்டால்
குறைவந்து சேர்ந்தாலும் சேர்தல் கூடும்!

ஆனாலும் நானிதற்கோர் மார்க்கம் சொல்வேன்:
அமுத வல்லி உதாரனிடம் கற்கும்போது
தேனிதழாள் தனை அவனும், அவனைப் பெண்ணும்
தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் திரை விடுக்க!
பானல்விழி மங்கையிடம் உதார னுக்குப்
பார்வையில்லை குருட' னென்று சொல்லிவைக்க!
ஞானமுறும் உதாரனிடம் 'அமுத வல்லி
நலிகுஷ்ட ரோகி' என எச்சரிக்க!'

தார்வேந்தன் இதுகேட்டான்; வியந்தான்! 'ஆம் ஆம்
தந்திரத்தால் ஆகாத தொன்று மில்லை;
பேர்வாய்ந்த உதாரனைப்போய் அழைப்பீர்' என்றான்.
பேச்சுவல்ல அமைச்சர்பலர் சென்றழைத்தார்.
தேர்வாய்ந்த புவிராஜன் போலே அந்தச்
செந்தமிழ்த் தீங்கவிராஜன் உதாரன் வந்தான்
பார்வேந்தன் நிகழ்த்தினான்; உதாரன் கேட்டுப்
'பைந்தமிழ்க்குத் தொண்டுசெயக் கடவோம்' என்றான்.

மன்னவன் ஆணைப்படி-கன்னி
மாடத்தைச் சேர்ந்ததொரு
பன்னரும் பூஞ்சோலை-நடுப்
பாங்கில் ஓர் பொன்மேடை!
அன்னதோர் மேடையிலே-திரை
ஆர்ந்த மறைவினிலே
மின்னொளி கேட்டிருப்பாள்-கவி
வேந்தன் உரைத்திடுவான்!

யாப்புமுறை உரைப்பான்-அணி
யாவும் உரைத்திடுவான்;

பாப் புனை தற்கான-அநு
பவம்பல புகல்வான்.
தீர்ப்புற அன்னவளும்-ஆக
சித்திரம் நன்மதுரம்,
சேர்ப்புறு வித்தாரம்-எனும்
தீங்கவிதை அனைத்தும்,

கற்றுவர லானாள்-அது
கால பரியந்தம்
சற்றும் அவன் முகத்தை-அவள்
சந்திக்கவில்லை! விழி
அற்றவனைப் பார்த்தல்-ஓர்
அபசகுன மென்றோ?
உற்றதோர் நோயுடையாள்-என்று
உதாரனும் பார்த்ததில்லை.

இவ்விதம் நாட்கள் பலப்-பல
ஏகிட ஓர் தினத்தில்
செவ்விழி வேலுடையாள்-அந்த
மேடையிற் காத்திருந்தாள்.
அவ்வம யந்தனிலே-விண்
அத்தனையும் ஒளியால்
கவ்வி உயர்ந்ததுபார்-இருட்
காட்டை அழித்த நிலா!

அமுதவல்லி காத்திருந்த மேடை யண்டை
அழகியபூஞ் சோலையண்டை உதாரன் நின்றே,
இமையாது நோக்கினான் முழுநிலாவை!
இருவிழியால் தழுவினான்; மனத்தால் உண்டான்!

சுமை சுமையாய் உவப்பெடுக்க, உணர்வு வெள்ளம்
தூண்டிவிட ஆ ஆ ஆ என்றான்; வாணி
அமைந்திட்டாள் நற்கவிதை! மழைபோற் பெய்தான்!
அத்தனையும் கேட்டிருந்தாள் அமுத வல்லி.

'நீலவான் ஆடைக்குள் உடல் மறைத்து
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளி முகத்தைக்!
கோலமுழு தும்காட்டி விட்டால் காதற்
கொள்கையிலே இவ்வுலகம் சாமோ? வானச்
சோலையிலே பூத்தனிப் பூவோ நீதான்!
சொக்கவெள்ளிப் பாற்குடமோ, அமுத ஊற்றோ!
காலைவந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக்
கனல்மாறிக் குளிரடைந்த ஒளிப் பிழம்போ!

அந்தியிருளாற் கருகும் உலகு கண்டேன்;
அவ்வாறே வான்கண்டேன்; திசைகள் கண்டேன்;
பிந்தியந்தக் காரிருள் தான்சிரித்த துண்டோ?
பெருஞ்சிரிப்பின் ஒளிமுத்தோ நிலவே நீதான்?
சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகை யெல்லாம்
சேகரித்துக் குளிரேற்றி ஒளியும் ஊட்டி
இந்தாவென் றே இயற்கை அன்னை வானில்
எழில்வாழ்வைச் சித்திரித்த வண்ணந் தானோ!

உனைக்காணும் போதினிலே என்னு ளத்தில்
ஊறிவரும் உணர்ச்சியினை எழுது தற்கு
நினைத்தாலும் வார்த்தைகிடைத் திடுவ தில்லை,
நித்திய தரித்திரராய் உழைத்து ழைத்துத்
தினைத்துணையும் பயனின்றிப் பசித்த மக்கள்
சிறிதுகூழ் தேடுங்கால், பானை ஆரக்
கனத்திருந்த வெண்சோறு காணும் இன்பம்
கவின் நிலவே உனைக்காணும் இன்பம் தானோ!

உன்னை எனது இருவிழியாற் காணு கின்றேன்;
ஒளிபெறுகின்றேன்; இருளை ஒதுக்கு கின்றேன்;
இன்னலெலாம் தவிர்க்கின்றேன்; புறமும் உள்ளும்!
எரிவில்லை குளிர்கின்றேன்; புறமும் உள்ளும்!
அன்புள்ளம் பூணுகின்றேன்; அதுவு முற்றி
ஆகாயம் அளாவுமொரு காதல் கொண்டேன்!
இன்பமெனும் பால்நுரையே! குளிர் விளக்கே!
எனை இழந்தேன், உன்னெழிலில் கலந்த தாலே!'

இவ்வித மாக உதாரனும்-தனது
இன்குரலால் வெண் ணிலாவையே
திவ்விய வர்ணனை பாடவே-செவி
தேக்கிய கன்னங் கருங்குயில்,
'அவ்அறிஞன் கவி வல்லவன்-விழி
அற்றவ னாயின், நிலாவினை
எவ்வி தம் பார்த்தனன், பாடினன்?-இதில்
எத்துக்கள் உண்டென ஓடியே,

சாதுரியச் சொல் உதாரனை-அவன்
தாரைக் கண்ணொடும் கண்டனள்!
ஓதுமலைக்குலம்போலவே-அவன்
ஓங்கிய தோள்களைக் கண்டனள்!
'ஏதிது போல் ஓர்ஆண்எழில்-குறை
இன்றித் திருந்திய சித்திரம்
சோதி நிலாவுக்கும் மாசுண்டாம்-இச்
சுந்தரனோ கறை ஒன்றிலான்!'

என்று வியப்புடன் நின்றனள்;-அந்த
ஏந்திழை தன்னெதிர் நின்றதைத்
தன்னிகரற்ற உதாரனும்-கண்டு
தன்னை மறந்த வனாகியே

'என்ன வியப்பது? வானிலே-இருந்
திட்டதோர் மாமதி மங்கையாய்
என்னெதிரே வந்து வாய்த்ததோ?-புவிக்
கேதிது போலொரு தண்ஒளி!

மின்னற் குலத்தில் விளைந்ததோ?-வான்
வில்லின் குலத்திற் பிறந்ததோ?
கன்னற் தமிழ்க்கவி வாணரின்-உளக்
கற்பனையே உருப் பெற்றதோ?
பொன்னின் உருக்கிற் பொலிந்ததோ?-ஒரு
பூங்கொடியோ? மலர்க் கூட்டமோ?
என்று நினைத்த உதாரன்தான்-'நீ
யார்?' என்ற ஓர் உரை போக்கினான்.

'அமுதவல்லியன்றோ!' என்றாள் -' அந்த
அமைச்சனும் முடி வேந்தனும்
நமைப் பிரித்திடும் எண்ணத்தால்- உனை
நாட்டம் இலாதவன், என்றனர்!
சமுசயப்பட நீ இன்று- மதி
தரிசன மதைப் பாடினை!
கமலங்கள் எனும் கண்ணுடன்- உனைக்
காணப் பெற்றதென் கண்' என்றாள்.

'இன்னொன்று கேளாயோ அமுதவல்லி?
    என்னிடத்தில் உன்தந்தை ' என் மகட்கு
முன்னொன்று தீவினையால் பெருநோய் வந்து
    மூண்டதெ'னச் சொல்லி வைத்தான்! அதனாலன்றோ,
மின்ஒன்று பெண்ணென்று புவியில் வந்து
    விளைந்தது போல் விளைந்தஉன தழகுமேனி
இன்றுவரை நான்பார்க்க எண்ணவில்லை'
    என்றுரைத்தான், வியப்புடையான் இன்னுஞ் சொல்வான்;

'காரிருளால் சூரியன் தான் மறைவதுண்டோ?
　　கறைச் சேற்றால் தாமரையின் வாசம் போமோ?
பேரெதிர்ப்பால் உண்மைதான் இன்மை யாமோ?
　　பிறர்சூழ்ச்சி செந்தமிழை அழிப்ப துண்டோ?
நேர் இருத்தித் தீர்ப்புரைத்துச் சிறையிற் போட்டால்
　　நிறைதொழிலா ளர்களுணர்வு மறைந்து போமோ?
சீரழகே! தீந்தமிழே! உனைஎன் கண்ணைத்
　　திரையிட்டு மறைத்தார்கள்!' என்று சொன்னான்.

" வானத்தை வெண்ணிலா வந்து தழுவுவதும்
மோனத் திருக்கும் முதிர்சோலை மெய்சிலிர்க்க

ஆனந்தத் தென்றல்வந் தாரத் தழுவுவதும்
நானோக்கி நோக்கி நலிதலினைக் காணாயோ?

சித்தரித்த ஆணழகே, சென்றுபடர் முல்லையினைக்
கத்தரித்தல் இன்றிக் கரந்தழுவும் மாமரமும்,

சத்தமிட்ட வண்டு தடாகத்தின் அல்லியினை
முத்தமிட்டுத் தேன்குடிக்கும் நல்ல முடிவும்,

உணர்வுதனை உண்டாக்க வில்லையோ உன்பால்?
தணலைத்தான் வீசுகின்றான் சந்திரனும் என்மேல்!

குணமுள்ளார், கொஞ்சவரும் கோதையரைக் காதற்
பிணமாக்கித் தாங்கள் பிழைக்க நினைப்பாரோ?"

என்றுதன் காதல் எரிதழலுக் காற்றாமல்
சென்றுதன் தஞ்சம் தெரிவித்தாள் சேல்விழியாள்!

'நன்று மடமயிலே! நான்பசியால் வாடுகின்றேன்,
குன்றுபோல் அன்னம் குவிந்திருக்கு தென்னெதிரில்

உண்ண முடியாதே ஊராள்வோன் கூர்வாளும்
வண்ணமுடிச் செல்வாக்கும் வந்து மறிக்குதடி!

எண்ணக் கடலில் எழுங்காதல் நீளலைதான்
உண்ணும் மணிக்குளத்தில் ஓடிக் கலக்காமல்

நால்வருணங் கள்விதித்தார் நாட்டார்கள்; அன்னவற்றில்
மேல்வருணம் கோல்கொண்டு மேதினியை ஆள்வருணம்

நீயன்றோ பெண்ணே! நினைப்பை யகற்றிவிடு!
நாயென்று எண்ணிஎனை நத்தாமல் நின்றுவிடு!

வேல்விழியால் என்றன் விலாப்புறத்தைக் கொந்தாதே!
பால்போல் மொழியால் பதைக்கஉயிர் வாங்காதே!

கண்ணாடிக் கன்னத்தைக் காட்டிஎன் உள்ளத்தைப்
புண்ணாக்கிப் போடாதே; போபோ மறைந்துவிடு!

காதல் நெருப்பால் கடலுன்மேல் காவிடுவேன்
சாதிஎனும் சங்கிலிஎன் தாளைப் பிணித்ததடீ!

பாளைச் சிரிப்பில்நான் இன்று பதறிவிட்டால்
நாளைக்கு வேந்தனெனும் நச்சரவுக் கென்செய்வேன்?

கொஞ்சு தமிழ்தேன் குடித்துவிட அட்டியில்லை
அஞ்சு வ தஞ்சாமை பேதமையன் றோஅணங்கே?

ஆணிப்பொன் மேனி அதில்கிடக்கும் நல்லொளியைக்
காணிக்கை நீவைத்தால் காப்பரசர் வாராரோ?

பட்டாளிச் சக்கரவர்த்தி பார்த்தாலும் உன்சிரிப்பு
கட்டாணி முத்துக்குக் காலில்விழ மாட்டாரோ?

என்றழுதான் விம்மி இளையான் கவியரசன்,
குன்றும் இரங்கும், கொடும்பாம்பும் செஞ்சிளகும்!

ஏழையரைக் கொல்ல எதிரிருந்து பார்த்திருப்போர்
பாழான நெஞ்சம் சிலசமயம் பார்த்திரங்கும்!

சித்தம் துடிக்கின்ற சேயின் நிலைமைக்கு
ரத்தவெறி கொண்டலையும் நால்வருணம் ஏனிரங்கும்?

ரத்தவெறி கொண்டலையும் ராசன்மனம் ஏனிரங்கும்?
அத்தருணம் அந்த அமுதவல்லி ஏதுசொல்வாள்:

'வாளை உருவிவந்து மன்னன் எனதுடலை
நாளையே வெட்டி நடுக்கடலில் போடட்டும்,

காளைஉன் கைகள் எனைக் காவாமல் போகட்டும்,
தாளை அடைந்தஇத் தையல் உள்ளம் மாறாதே!

ஆதரவு காட்டாமல் ஐய எனை விடுத்தால்
பாதரட்சை போலுன்றன் பாதம் தொடர்வதன்றி,

வேறு கதியறியேன்; வேந்தன் சதுர்வருணம்
சீறும்எனில் இந்தஉடல் தீர்ந்தபின்னும் சீறிடுமோ?

ஆரத் தழுவி அடுத்தவினா டிக்குள்உயிர்
தீரவரும் எனினும் தேன்போல் வரவேற்பேன்!

அன்றியும்என் காதல் அமுதே;நம துள்ளம்
ஒன்றுபட்ட பின்னர் உயர்வென்ன தாழ் வென்ன?

நாட்டின் இளவரசி நான்! ஒருத்தி ஆதலினால்
கோட்டை அரசன்எனைக் கொல்வதற்குச் சட்டமில்லை!

கோல்வேந்தன் என்காதற் கொற்றவனைக் கொல்லவந்தால்
சேல்விழியாள் யான்எனது செல்வாக்கால் காத்திடுவேன்!

சாதிஉயர் வென்றும், தனத்தால் உயர்வென்றும்,
போதாக் குறைக்குப் பொதுத்தொழிலா ளர்சமூகம்

மெத்த இழிவென்றும், மிகுபெரும்பா லோரைஎல்லாம்
கத்தி முனைகாட்டிக் காலமெல்லாம் ஏய்த்துவரும்

பாவி களைத்திருத்தப் பாவலனே நம்மிருவர்
ஆவி களையேனும் அர்ப்பணம்செய் வோம்!இதனை

நெஞ்சார உன்மேலே நேரிழையாள் கொண்டுள்ள
மிஞ்சுகின்ற காதலின்மேல் ஆணையிட்டு விள்ளுகின்றேன்!

இன்னும்என்ன? என்றாள். உதாரன் விரைந்தோடி
அன்னத்தைத் தூக்கியே ஆரத் தழுவினான்.

இன்ப உலகில் இருவர்களும் நாள்கழித்தார்...
பின்பொருநாள் அந்தப் பெருமாட்டி அங்கமெல்லாம்

மாறுபடக் கண்டு மனம் பதறித் தோழியர்கள்
வேறு வழியின்றி வேந்தனிடம் ஓடியே

'மன்னவனே! உன் அருமை மங்கை அமுதவல்லி
தன்னை உதாரனுக்குத் தத்தம் புரிந்தாளோ?,

காதல்எனும் இன்பக் கடலில் குளித்துவிட்ட
மாதிரியாய்த் தோன்றுகிறாள், மற்றிதனை மேன்மைச்

சமூகத்தில் விண்ணப்பம் சாதித்தோம்' என்றார்.
அமைதி யுடைய அரசன் அதன் உண்மை

கண்டறிய வேண்டுமென்று கன்னிகைமா டத்தருகே
அண்டியிருந் தான்இரவில் ஆரும் அறியாமல்!

வந்த உதாரன்எழில் மங்கைக்கு கைலாகு

தந்து, தமிழில் தனிக்காதலைக் கலந்து

பேசினதும், காத்திருந்த பெண்ணரசி வேல்விழியை
வீசினதும், முத்தம் விளைத்த நடைமுறையும்

கண்டான் அரசன்! கடுகடுத்தான்! ஆயிரந்தேள்
மண்டையிலே மாட்டியது போல மனமுளைந்து

மாளிகைக்குச் சென்றான், மறுநாள் விடியலிலே
வாளில் விஷம்பூசி வைத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டுச்

சேவகரைச் சீக்கிரம் உதாரனை இழுத்துவர
ஏவினான், அவ்வா றிழுத்துவந்தார் வேந்தனிடம்.

இச்சேதி ஊரில் எவரும் அறிந்தார்கள்;
அச்சமயம் எல்லாரும் அங்குவந்து கூடிவிட்டார்.

ஆர்ந்த கவியின் அரசனுயிர் இன்றோடு
தீர்ந்ததோ என்று திடுக்கிட்டார் எல்லாரும்!

ஈடற்ற நற்கவிஞன் இந்நிலைமை, அக்கன்னி
மாடத்தில் உள்ளஎழில் மங்கைக்கும் எட்டியதாம்.

அங்கே உதாரனிடம் மன்னன் உரைக்கின்றான்
சிங்கா தனத்திலே சேர்ந்து:

'கொற்றவன் பெற்ற குலக்கொடியைக் கவி
    கற்க உன்பால் விடுத்தேன்–அட!
குற்றம் புரிந்தனையா இல்லையா இதை
    மட்டும் உரைத்துவிடு!!

வெற்றி எட்டுத்திக்கு முற்றிலுமே சென்று
    மேவிட ஆள்பவன் நான்–அட

இற்றைக்கு நின்தலை அற்றது! மற்றென்னை
　　என்னென்றுதா னினைத்தாய்?

வாள்பிடித்த புவி ஆளுமிராசர் என்
　　தாள்பிடித்தே கிடப்பார்!-அட!
ஆள்பிடித்தால் பிடி ஒன்றிருப்பாய் என்ன
　　ஆணவமோ உனக்கு?

மீள்வதற்கோ இந்தத் தீமை புரிந்தனை
　　வெல்லத் தகுந்தவனோ?-இல்லை!
மாள்வதற்கே இன்று மாள்வதற்கே' என்று
　　மன்னன் உரைத்திடவே,

உதாரன் மறுமொழி:

'மாமயில் கண்டு மகிழ்ந்தாடும் முகில்
　　வார்க்கும் மழைநாடா!-குற்றம்
ஆம்என்று நீயுரைத் தால்குற்றமே! குற்றம்
　　அன்றெனில் அவ்விதமே!
கோமகள் என்னைக் குறையிரந்தாள்; அவள்
　　கொள்ளை வனப்பிலே-எனைக்
காமனும் தள்ளிடக் காலிடறிற்றுக்,
　　கவிழந்த வண்ணம் வீழ்ந்தேன்!

பழகும் இருட்டினில் நானிருந்தேன்; எதிர்
　　பால்நில வாயிரம்போல்-அவள்
அழகு வெளிச்சம் அடித்த தென்மேல்
　　அடியேன் செய்த தொன்று மில்லை.
பிழைபுரிந்தே னென்று தண்டனை போடுமுன்
　　பெற்று வளர்த்த-உன்றன்
இழைபுரிச் சிற்றிடை அமுதவல்லிக் குள்ள
　　இன்னல் மறப்ப துண்டோ?

கவிஞன் இவ்வா றுரைத்தான்-புவி
காப்பவன் இடியெனக் கனன்று ரைப்பான்;
'குவிந்த உன் உடற்சதையைப்-பல
கூறிட்டு நரிதின்னக் கொடுத்திடுவேன்.
தவந்தனில் ஈன்ற என்பெண்-மனம்
தாங்குவ தில்லையெனிற் கவலை இல்லை!
நவிலுமுன் பெரும் பிழைக்கே-தக்க
ராசதண்டனை யுண்டு! மாற்ற முண்டோ?

'அரசனின் புதல்வி அவள்-எனில்
அயலவ னிடம் மனம் அடைதலுண்டோ?
சரச நிலையி லிருந்தீர்-அந்தத்
தையலும் நீயும், அத் தருணமதில்
இருவிழி யாற் பார்த்தேன்!-அறி
விலி, உனதொரு குடி அடியோடே
விரைவில் என் ஆட்சியிலே-ஒரு
வேர்இன்றிப் பெயர்த்திட விதித்துவிட்டேன்!'

'கொலைஞர்கள் வருக' என்றான்-அவன்
கூப்பிடு முன் வந்து கூடிவிட்டார்.
'சிலையிடை இவனை வைத்தே-சிரச்
சேதம் புரிக' எனச் செப்பிடு முனம்,
மலையினைப் பிளந்திடும் ஓர்-சத்தம்
வந்தது! வந்தனள் அமுதவல்லி!
'இலை உனக் கதிகாரம்-அந்த
எழிலுடையான் பிழை இழைக்க வில்லை.

ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய்-மனம்
உவந்திடில் பிழையென உரைப்ப துண்டோ?

அரசென ஒருசாதி-அதற்
கயலென வேறொரு சாதியுண்டோ?
கரிசன நால் வருணம்-தனைக்
காத்திடும் கருத்தெனில், இலக்கணந் தான்
தரும்படி அவனை இங்கே-நீ
தருவித்த வகையது சரிதானோ?

என்மனம் காதலனைச்-சென்
றிழுத்தபின் னேஅவன் இணங்கின தால்
அன்னவன் பிழையில னாம்!-அதற்
கணங்கெனைத் தண்டித்தல் முறை யெனினும்
மன்னநின் ஒருமகள் நான்-எனை
வருத்திட உனக்கதி காரமில்லை!
உன்குடிக் கூறிழைத் தான்-எனில்
ஊர்மக்கள் இடம் அதை உரைத்தல் கடன்!'

என்றுபற் பல வார்த்தை-வான்
இடியென உரைத்துமின் னென நகைத்தே
முன்னின்ற கொலைஞர் வசம்-நின்ற
முழுதுணர் கவிஞனைத்-தன துயிரை
மென்மலர்க் கரத்தாலே-சென்று
மீட்டனள் வெடுக்கெனத் தாட்டி கத்தால்.
மன்னவன் இருவிழியும்-பொறி
வழங்கிட எழுந்தனன்; மொழிந்திடுவான்;

'நாயை இழுத்துப் புறம் விடுப்பீர்-கெட்ட
நாவை அறுத்துத் தொலைக்கு முன்னே!-இந்தப்
பேயினை நான்பெற்ற பெண்ணெனவே சொல்லும்
பேச்சை மறந்திடச் சொல்லிடுவீர்-என்
தூய குடிக்கொரு தோஷத்தையே தந்த

துட்டச் சிறுக்கியைக் காவற்சிறை-தன்னில்
போய் அடைப்பீர்! அந்தப் பொய்யனை ஊரெதிர்
போட்டுக் கொலை செய்யக் கூட்டிச் செல்வீர்!

என்றுரைத்தான். இருசேவகர்கள்-அந்த
ஏந்திழை அண்ட நெருங்கி விட்டார்!-அயல்
நின்ற கொலைஞர், உதாரனையும் 'நட
நீ' என் றதட்டினர்! அச்சமயம்-அந்த
மன்றி லிருந்தஓர் மந்திரிதான் முடி
மன்னனை நோக்கி உரைத்திடுவான்-'நீதி
அன்றிது மங்கைக் கிழைத்திருக்கும் தண்டம்;
அன்னது நீக்கி அருள்க' என்றான்.

'காதலனைக் கொலைக்களத்துக் கனுப்பக் கண்டும்
கன்னியெனை மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொண்ட
நீதிநன்று மந்திரியே! அவன் இறந்தால்
நிலைத்திடும்என் உயிரெனவும் நினைத்து விட்டாய்!
சாதல்எனில் இருவருமே சாதல் வேண்டும்;
தவிர்வதெனில் இருவருமே தவிர்தல் வேண்டும்;
ஓதுகஇவ் விரண்டி லொன்று மன்னவன்வாய்!
உயிர்எமக்கு வெல்லமல்ல! என்றாள் மங்கை.

என்ஆணை மறுப்பீரோ சபையி லுள்ளீர்!
இசைகிடந்த என்செங்கோல் தன்னை வேற்றார்
பின்நாளும் படிசும்மா இருப்ப துண்டோ?
பிழைபுரிந்தால் சகியேன் நான்!உறுதி கண்டீர்!
என்ஆணை! என்ஆணை!! உதார னோடே
எதிரிலுறும் அமுதவல்லி இருவர் தம்மைக்
கன்மீதி லேகிடத்திக் கொலைசெய் வீர்கள்
கடிதுசெல்வீர்! கடிதுசெல்வீர்!!' என்றான் மன்னன்.

அவையினிலே அசைவில்லை பேச்சு மில்லை;
அச்சடித்த பதுமைகள்போல் இருந்தார் யாரும்!
சுவையறிந்த பிறகுணவின் சுகம்சொல் வார்போல்
தோகையவள் 'என்காதல் துரையே கேளாய்!
எவையும் நம்மைப் பிரிக்கவில்லை; இன்பம் கண்டோம்;
இறப்பதிலும் ஒன்றானோம்! அநீதி செய்த
நவையுடைய மன்னனுக்கு நாட்டு மக்கள்
நற்பாடம் கற்பியா திருப்ப தில்லை.

இருந்திங்கே அநீதியிடை வாழ வேண்டாம்!
இறப்புலகில் இடையறா இன்பங் கொள்வோம்!
பருந்தும், கண்மூடாத நரியும், நாயும்,
பலிபீட வரிசைகளும் கொடுவாள் கட்கும்
பொருந்தட்டும்; கொலை செய்யும் எதேச்சை மன்னன்
பொருந்தட்டும்; பொதுமக்கள் ரத்தச் சேற்றை
அருந்தட்டும்!' என்றாள். காதலர்கள் சென்றார்;
அதன்பிறகு நடந்தவற்றை அறிவிக்கின்றேன்:

கொலைக்களத்தில் கொலைஞர்களும் அதிகாரங்கள்
கொண்டவரும் காதலரும் ஓர்பால் நின்றார்;
அலைகடல்போல் நாட்டார்கள் வீடு பூட்டி
அனைவருமே வந்திருந்தார். உதார னுக்கும்
சிலைக்குநிகர் மங்கைக்கும் 'கடைசி யாகச்
சிலபேச்சுப் பேசிடுக' என்று சொல்லித்
தலைப்பாகை அதிகாரி விடைதந் திட்டான்;
தமிழ்க்கவிஞன் சனங்களிடை முழக்கஞ் செய்வான் :-

'பேரன்பு கொண்டவரே, பெரியோ ரே,என்
பெற்றதாய் மாரே, நல் இளஞ்சிங் கங்காள்!
நீரோடை நிலங்கிழிக்க, நெடும ரங்கள்
நிறைந்து பெருங் காடாகப், பெருவி லங்கு

நேரோடி வாழ்ந்திருக்கப் பருக்கைக் கல்லின்
நெடுங்குன்றில் பிலஞ்சேரப், பாம்புக் கூட்டம்
போராடும் பாழ்நிலத்தை அந்த நாளில்
புதுக்கியவர் யார்? அழகு நகருண் டாக்கி!

சிற்றூரும், வரப்பெடுத்த வயலும், ஆறு
தேக்கியநல் வாய்க்காலும் வகைப் படுத்தி
நெற்சேர உழுதுழுது பயன்வி ளைக்கும்
நிறையுழைப்பு தோள்களெலாம் எவரின் தோள்கள்?
கற்பிளந்து மலைபிளந்து கனிகள் வெட்டிக்
கருவியெலாம் செய்துதந்த கைதான் யார்கை?
பொற்றுகளைக் கடல்முத்தை மணிக்கு லத்தைப்
போய்எடுக்க அடக்கியமூச் செவரின் மூச்சு?

அக்கால உலகிருட்டைத் தலைகீ ழாக்கி
அழகியதாய் வசதிய தாய்ச் செய்து தந்தார்!
இக்கால நால்வருணம் அன்றி ருந்தால்
இருட்டுக்கு முன்னேற்றம் ஆவ தன்றிப்
புக்கபயன் உண்டாமோ? பொழுது தோறும்
புனலுக்கும் அனலுக்கும் சோற்றி னுக்கும்
கக்கும்விஷப் பாம்பினுக்கும் பிலத்தி னுக்கும்
கடும்பசிக்கும் இடையறா நோய்க ளுக்கும்,

பலியாகிக் கால்கைகள் உடல்கள் சிந்தும்
பச்சைரத்தம் பரிமாறி இந்த நாட்டைச்
சலியாத வருவாயும் உடைய தாகத்
தந்ததெவர்? அவரெல்லாம் இந்த நேரம்
எலியாக முயலாக இருக்கின் றார்கள்!
ஏமாந்தந்த காலத்தில் ஏற்றங் கொண்டோன்
புலிவேஷம் போடுகின்றான்! பொதுமக் கட்குப்
புல்லளவு மதிப்பேனும் தருகின்றானா?

அரசனுக்கும் எனக்கும் மொரு வழக்குண் டாக
அவ்வழக்கைப் பொதுமக்கள் தீர்ப்ப தேதான்
சரியென்றேன்; ஒப்பவில்லை! இவளும் நானும்
சாவதென்றே தீர்ப்பளித்தான்; சாக வந்தோம்!
ஒருமனிதன் தேவைக்கே இந்தத் தேசம்
உண்டென்றால், அத்தேசம் ஒழிதல் நன்றாம்!
இருவர் இதோ சாகின்றோம்! நாளை நீங்கள்
இருப்பதுமெய் என்றெண்ணி இருக்கின் றீர்கள்!

தன்மகளுக் கெனை அழைத்துக் கவிதை சொல்லித்
தரச்சொன்னான், அவ்வாறு தருங்கா லிந்தப்
பொன்மகளும் எனைக்காதல் எந்தி ரத்தால்
புலன்மாற்றிப் போட்டுவிட்டாள்; ஒப்பி விட்டேன்!
என்உயிருக் கழவில்லை! அந்தோ! என்றன்
எழுதாத சித்திரம்போல் இருக்கு மிந்த
மன்னுடல்வெட் டப்படுமோர் மாப ழிக்கே
மனநடுக்கங் கொள்ளுகின்றேன். இன்னும் கேளீர்!

'தமிழறிந்த தால் வேந்தன்எனை அழைத்தான்;
தமிழ்க்கவியென் றெனை அவளும் காத லித்தாள்!
அமுதென்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ், என்னாவி
அழிவதற்குக் காரணமா யிருந்த தென்று
சமுதாயம் நினைத்திடுமோ? ஐயகோ! என்
தாய் மொழிக்குப் பழி வந்தால் சகிப்ப துண்டோ?
உமைஒன்று வேண்டுகின்றேன். மாசில் லாத
உயர்தமிழை உயிர்என்று போற்று மின்கள்!

அரசனுக்குப் பின்னிந்தத் தூய நாட்டை
ஆளுதற்குப் பிறந்தஒரு பெண்ணைக் கொல்ல
அரசனுக்கோ அதிகாரம் உங்க ளுக்கோ?
அவ்வரசன் சட்டத்தை அவம தித்தான்!

சிரம் அறுத்தல் வேந்தனுக்குப் பொழுது போக்கும்
சிறியகதை! நமக்கெல்லாம் உயிரின் வாதை!
அரசன்மகள் தன்நாளில் குடிகட் கெல்லாம்
ஆளுரிமை பொதுவாக்க நினைத்தி ருந்தாள்!

ஐயகோ சாகின்றாள்! அவளைக் காப்பீர்!
அழகியஎன் திருநாடே! அன்பு நாடே!
வையகத்தில் உன்பெருமை தன்னை, நல்ல
மணிநதியை, உயர்குன்றைத், தேனை அள்ளிப்
பெய்யுநறுஞ் சோலையினைத், தமிழாற் பாடும்
பேராவல் தீர்ந்ததில்லை! அப்பே ராவல்
மெய்இதயம் அறுபடவும், அவ்இ ரத்த
வெள்ளந்தான் வெளிப்படவும் தீரு மன்றோ?

வாழியஎன் நன்னாடு பொன்னா டாக!
வாழியநற் பெருமக்கள் உரிமை வாய்ந்தே
வீழியபோய் மண்ணிடையே வீண்வீழ் கொள்ளி
வீழ்வதுபோல் தனித்தாளும் கொடிய ஆட்சி!
ஏழையினேன் கடைசிமுறை வணக்கம் செய்தேன்!
என்பெரியீர், அன்னையீர் ஏகு கின்றேன்!
ஆழ்கஎன்றன் குருதியெலாம் அன்பு நாட்டில்
ஆழ்க என்றான்! தலைகுனிந்தான் கத்தியின் கீழ்!

படிகத்தைப் பாலாபி ஷேகம் செய்து
பார்ப்பதுபோல் அமுதவல்லி கண்ணீர் வெள்ளம்
அடிசோர்தல் கண்டார்கள், அங்கி ருந்தோர்!
ஆவென்று கதறினாள்! 'அன்பு செய்தோர்
படிமீது வாழாரோ?' என்று சொல்லிப்
பதைபதைத்தாள்! இதுகேட்ட தேச மக்கள்,
கொடிதென்றார்! கொடுவாளைப் பறித்தார்; அந்தக்
கொலையாளர் உயிர்தப்ப ஓட லானார்!

கவிஞனுக்கும் காதலிக்கும் மீட்சி தந்தார்!
        காவலன்பால் தூதொன்று போகச் சொன்னார்!
'புவியாட்சி தனிஉனக்குத் தாரோம் என்று
        போயுரைப்பாய்' என்றார்கள்! போகா முன்பே,
செவியினிலே ஏறிற்றுப், போனான் வேந்தன்!
        செல்வமெலாம் உரிமையெலாம் நாட்டா ருக்கே
நவையின்றி யெய்துதற்குச் சட்டம் செய்தார்!
        நலிவில்லை! நலமெலாம் வாய்ந்த தங்கே!

○ ○ ○ 1937

3 வீரத்தாய்

காட்சி - 1

(மணிப்புரி மாளிகையில் ஓர் தனி
இடம். சேனாதிபதி காங்கேயனும்
மந்திரியும் பேசுகின்றனர்.)

சேனாதிபதி :

மன்னன் மதுவினில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றான்!
மின்னல்நேர் சிற்றிடை ராணி விஜயா
நமக்கும் தெரியாமல் எவ்விடமோ சென்றாள்,
அமைப்புறும் இந்த மணிபுரி ஆட்சி
எனக்கன்றோ! அன்றியும் என்னரும் நண்பா!
உனக்கே அமைச்சுப் பதவி உதவுவேன்!

மந்திரி :

ஒன்றுகேள் சேனைத் தலைவ! பகைப்புலம்
இன்றில்லை; ஆயினும் நாளை முளைக்கும்
அரசியோ வீரம், உறுதி அமைந்தாள்
தரையினர் மெச்சும் சர்வ கலையினள்!

சேனாபதி :

அஞ்சுதல் வேண்டாம் அவளொரு பெண்தானே!

மந்திரி :

நெஞ்சில்நான் பெண்ணை எளிதாய் நினைக்கிலேன்.

சேனாதிபதி :

ஆடை, அணிகலன் ஆசைக்கு வாசமலர்
தேடுவதும், ஆடவர்க்குச் சேவித் திருப்பதுவும்.
அஞ்சுவதும் நாணுவதும் ஆமையைப்போல் வாழுவதும்
கொஞ்சுவது மாசுக் கிடக்கும் மகளிர்குலம்
மானிடர் கூட்டத்தில் வலியற்ற ஓர் பகுதி!
ஆனமற் றோர்பகுதி ஆண்மை எனப்புகல்வேன்!
எவ்வாறா னாலும்கேள்! சேனையெலாம் என்னிடத்தில்!
செய்வார்யார் நம்மிடத்தில் சேட்டை? இதை யோசி!

மந்திரி :

(சிரித்துச் சொல்வான்)
மானுஷியம் மேல் என்பார், வன்மையுடைய தென்பார்
ஆன அதனை அளித்ததெது? மீனக்
கடைக்கண்ணால் இந்தக் கடலுலகம் தன்னை
நடக்கும்வகை செய்தெது? நல்லதொரு சக்தி
வடிவமெது? மாமகளிர் கூட்டமன்றோ? உன்சொற்
கொடிது! குறையுடைத்து! மேலும் அதுகிடக்க;
மன்னன் இளமைந்தன் எட்டு வயதுடையான்,
இன்னும் சிலநாளில் ஆட்சி எனக்கென்பான்!

சேனாபதி :

கல்வியின்றி யாதோர் கலையின்றி, வாழ்வளிக்கும்
நல்லொழுக்க மின்றியே நானவனை ஊர்ப்புறத்தில்
வைத்துளேன். அன்னோன் நடைப்பிணம்போல் வாழ்கின்றான்.
இத்தனைநாள் இந்த ரகசியம் நீயறியாய்!

மந்திரி :
ஆமாம் கல்வியிலான் ஆவி யிலாதவனே!

சாமர்திய சாலி தந்திரத்தில் தேர்ந்தவன் நீ!
உன் எண்ணம் என்னசொல்? நான் உனக்கொத்திருப்பேன்!
முன்னால் செயப்போவ தென்ன மொழிந்துவிடு!

சேனாதிபதி :

ராசாங்க பொக்கிஷத்தை நாம்திறக்க வேண்டும்; பின்
தேசத்தின் மன்னனெனச் சீர்மகுடம் நான்புனைந்தே
ஆட்சிசெய வேண்டாமோ; ஆசையிது! காலத்தை
நீட்சிசெய வேண்டாம்; விரைவில் நிகழ்விப்பாய்!

மந்திரி :

பொக்கிஷத்தை யார் திறப்பார்? பூட்டின் அமைப்பை அதன்
மிக்க வலிமைதனைக் கண்டோர் வியக்கின்றார்,
தண்டோராப் போட்டுச் சகலர்க்கும்சொல்லிடுவோம்
அண்டிவந்து தாம்திறப்பார்க் காயிரரூ பாய்கொடுப்போம்.

சேனாதிபதி:

தேவிலை!நீ சொன்னதுபோல் செய்துவிடு சீக்கிரத்தில்
ஆவி அடைந்தபயன் ஆட்சிநான் கொள்வதப்பா?

காட்சி - 2

(சேனாதிபதி அரச குமாரனாகிய சுதர்மனை மூடனாக்கி வைக்கக் கருதிக் காடு சேர்ந்த ஓர் சிற்றூரில் கல்வியில்லாத காளிமுத்து வசத்தில் விட்டு வைத்திருக்கிறான். கிழவர் ஒருவர் காளிமுத்தை நண்பனாக்கிக் கொண்டு உடன் வசிக்கிறார்.)

காளிமுத்து :

என்னா கெழவா? பொடியனெங்கே இங்கேவா!
கன்னாபின் னாஇன்னு கத்துறியே என்னாது?
மாடுவுளை மேய்க்கவுடு! மாந்தோப்பில் ஆடவுடு
காடுவுளே சுத்தவுடு! கல்விசொல்லித் தாராதே!

கிழவர் :

மாட்டினொடும் ஆட்டினொடும் மன்னன் குமாரனையும்
கூட்டிப்போய் வந்திடுவேன்; குற்றமொன்றும் நான்புரியேன்!
மன்னன், மகனுக்குக் கல்வியோ நல்லறிவோ
ஒன்றும் வாரமே உன் உத்தரவு போல்நடப்பேன்.

காளிமுத்து :

ஆனாநீ போய்வா, அழைச்சிப்போ பையனையும்
ஓநாயில் லாதஇடம் ஓட்டு!

காட்சி - 3

(கிழவர் ஓர் தனியிடத்தில் சுதர்மனுக்கு வில்வித்தை கற்றுக் கொடுக்கிறார்).

கிழவர் :

விற்கோலை இடதுகரத்தால் தூக்கி, நாணை
விரைந்தேற்றித், தெறித்துப்பார்! தூரத்தில்
பற்பலவாம் சரங்களிலே ஒன்றை வாங்கிப்
பழுதின்றிக் குறிபார்த்து, லட்சியத்தைப்
பற்றிவிடு! மற்றொன்று, மேலும் ஒன்று

படபடவெனச் சரமாரி பொழி!சு தர்மா,
நிற்கையில் நீ நிமிர்ந்து நிற்பாய் குன்றத் தைப்போல்!
நெளியாதே! லாவகத்தில் தேர்ச்சி கொள் நீ!

சுதர்மன் :

கற்போர்கள் வியக்கும்வகை இந்நாள் மட்டும்
கதியற்றுக் கிடந்திட்ட அடியே னுக்கு
மற்போரும், விற்போரும், வாளின் போரும்,
வளர்கலைகள் பலப்பலவும் சொல்லித் தந்தீர்!
நற்போத காசிரியப் பெரியீர், இங்கு
நானுமக்குச் செய்யும்கைமா றொன்றும் காணேன்!
அற்புதமாம்! தங்களை நான் இன்னா ரென்றே
அறிந்ததில்லை; நீரும் அதை விளக்க வில்லை.

கிழவர் :

இன்னாரென் றென்னைநீ அறிந்து கொள்ள
இச்சையுற வேண்டாங்காண் சுதர்மா, என்னைப்
பின்னாளில் அறிந்திடுவாய்! நீறு பூத்த
பெருங்கனல்போல் பொறுத்திருப்பாய்; உன் பகைவன்
என்பகைவன்! உன்னாசை என்றன் ஆசை!
இஃதொன்றே நானுனக்குச் சொல்லும் வார்த்தை!
மின்னாத வானம் இனி மின்னும்! அன்பு
வெறிகாட்டத் தக்கநாள் தூர மில்லை!

காட்சி - 4

(சுதர்மனும் கிழவரும் இருக்கு மிடத்தில் தண்டோராச் சத்தம் கேட்கிறது)

தண்டோராக்காரன் :

அரசாங்க பொக்கிஷத்தைத் திறப்பா ருண்டா?
ஆயிரரூபாய் பரிசாய்ப் பெறலாங் கண்டீர்!
வரவிருப்பம் உடையவர்கள் வருக! தீம்! தீம்!
மன்னர்இடும் ஆணையிது தீம்தீம் தீம்தீம்!

கிழவர்:

சரிஇதுதான் நற்சமயம்! நான்போய் அந்தத்
தறுக்குடைய சேனாதி பதியைக் காண்பேன்.
வரும்வரைக்கும் பத்திரமாய் இரு!நான் சென்று
வருகிறேன் வெற்றிநாள் வந்த தப்பா!

காட்சி - 5

(மந்திரியின் முன்னிலையில் கிழவர் அரசாங்க பொக்கிஷத்தைத் திறந்தார். மந்திரி கிழவரைக் கூட்டிக்கொண்டு சேனாபதியிடம் வந்தார்.)

மந்திரி :

தள்ளாத கிழவரிவர் பொக்கிஷத்தின்
தாழ்தன்னைச் சிரமமின்றித் திறந்து விட்டார்!

சேனாபதி :

கொள்ளாத ஆச்சரியம்! பரிசு தன்னைக்
கொத்துவிடு! சீக்கி ரத்தில்!

மந்திரி :

விள்ளுதல்கேள்! இப்பெரியார் நமக்கு வேண்டும்!

வேலையிலே அமைத்துவிடு ராசாங் கத்தில்!

சேனாபதி :

உள்ளது நீ சொன்னபடி செய்க (கிழவரை நோக்கி) ஐயா, ஊர்தோறும் அலையாதீர்! இங்கிருப்பீர்!

கிழவர் :

அரண்மனையில் எவ்விடத்தும் சஞ்சரிக்க
அனுமதிப்பீர்! என்னால்இவ் வரசாங்கத்தில்
விரைவில் பல ரகசியங்கள் வெளியாம்! என்று
விளங்குகின்ற தென்கருத்தில்! சொல்லி விட்டேன்.

சேனாபதி :

பெரியாரே, அவ்வாறே! அட்டி யில்லை.

மந்திரி :

பேதமில்லை, இன்றுமுதல் நீரு மிந்த
அரசபிர தானியரில் ஒருவர் ஆனீர்.
அறிவுபெற்ற படியாலே எல்லாம் பெற்றீர்!

காட்சி - 6

(சேனாபதி காங்கேயன், தானே மணிபுரி அரசனென்று நாளைக்கு மகுடாபிஷேகம் செய்துகொள்ளப் போகிறான். வெளிநாட்டரசர்களும் வருகின்ற நேரம். மந்திரி நாட்டின் நிலைமையைச் சேனாபதிக்குத் தெரிவிக்கிறான்.)

மந்திரி :

மணிபுரி மக்கள்பால் மகிழ்ச்சி இல்லை!
அணிகலன் பூண்கிலர் அரிவை மார்கள்!
பாடகர் பாடிலர்! பதுமம் போன்ற
ஆடவர் முகங்கள் அழகு குன்றின!
வீதியில் தோரணம் விளங்க வில்லை!
சோதி குறைந்தன. தொல்நகர் வீடுகள்!
அரச குலத்தோர் அகம்கொ த்தினர்!
முரசம் எங்கும் முழங்குதல் இல்லை!

சேனாபதி :

எனக்குப் பட்டம் என்றதும், மக்கள்
மனத்தில் இந்த வருத்தம் நேர்ந்ததா?
அராஜகம் ஒன்றும் அணுகா வண்ணம்
இராஜக சேவகர் ஏற்றது செய்க!
வெள்ளி நாட்டு வேந்தன் வரவை
வள்ளி நாட்டு மகிபன் வரவைக்
கொன்றை நாட்டுக் கோமான் வரவைக்
ஏற்றுப சரித்தும் இருக்கை தந்தும்
போற்றியும் புகழ்ந்தும் புதுமலர் சூட்டியும்
தீதற நாளைநான் திருமுடி புனைய
ஆதர வளிக்க! அனைத்தும் புரிக!

மந்திரி :

ஆரவாரம்! அதுகேட் டாயா?
பாராள் வேந்தர் பலரும் வரும்ஒலி!

சேனாபதி :

லிகிதம் கண்ட மன்னர்
சகலரும் வருகிறார் சகலமும் புரிக நீ!

காட்சி - 7

(அயல்நாட்டு வேந்தர்கள் வந்தார்கள்; சேனாபதி அவர்களை வர வேற்றுத் தனது மகுடாபிஷேகத்தை ஆதரிக்க வேண்டுகிறான்.)

சேனாபதி :

மணிபுரியின் வேந்தனார் மதுவை யுண்டு
மனங்கெட்டுப் போய்விட்டார். விஜய ராணி
தணியாத காமத்தால் வெளியே சென்றாள்.
தனியிருந்த இளங்கோமான் சுதர்மன் என்பான்
அணியாத அணியில்லை! அமுதே உண்பான்!
அருமையுடன் வளர்த்துவந்தும் கல்வியில்லை.
பிணிபோல அன்னவன்பால் தீயொ ழுக்கம்
பெருகினதால் நாட்டினரும் அமைச்சர் யாரும்

என்னைமுடி சூடுகென்றார். உங்கட் கெல்லாம்
ஏடெழுதி னேன்நீரும் விஜயம் செய்தீர்;
சென்னியினால் வணங்குகின்றேன். மகுடம் பூணச்
செய்தென்னை ஆதரிக்க வேண்டு கின்றேன்.
மன்னாதி மன்னர்களே, என் விண் ணப்பம்!
மணிமுடியை நான் புனைந்தால் உம்மை மீறேன்;
எந்நாளும் செய்நன்றி மறவேன் கண்டீர்!
என்னாட்சி நல்லாட்சி யாயி ருக்கும்!

வெள்ளிநாட்டு வேந்தன் :
(கோபத்தோடு கூறுகிறான்)

காங்கேய சேனாதி பதியே நீர்ஓர்
கதைசொல்லி முடித்துவிட்டீர்; யாமும் கேட்டோம்.

தாங்காத வருத்தத்தால் விஜய ராணி
தனியாக எமக்கெல்லாம் எழுதி யுள்ள
தீங்கற்ற சேதியினைச் சொல்வோம். கேளும்!
திருமுடியை நீர்கவர, அரச ருக்குப்
பாங்னைப்போல் உடனிருந்தே மதுப்ப ழக்கம்
பண்ணிவைத்தீர்! அதிகாரம் அபகரித்தீர்.

மானத்தைக் காப்பதற்கே ராணி யாரும்
மறைவாக வசிக்கின்றார்! அறிந்து கொள்ளும்!
கானகம்நேர் நகர்ப்புறத்தில் ராஜ புத்ரன்
கல்வியின்றி உணவின்றி ஒழுக்கமின்றி
ஊனுருகி ஒழியட்டும் எனவி டுத்தீர்
உம்எண்ணம் இருந்தபடி என்னே! என்னே!
ஆனாலும் அப்பிள்ளை சுதர்மன் என்போன்
ஆயகலை வல்லவனாய் விளங்கு கின்றான்.

வள்ளிநாட்டு மன்னன் :
(இடைமறுத்து உரைக்கின்றான்.)

சுதர்மனை நாம்கண்ணால் பார்க்க வேண்டும்.
சொந்தநாட் டார்எண்ணம் அறிய வேண்டும்.
இதம் அதிகம் தெரியாமல் உம்மை நாங்கள்
எள்ளளவும் ஆதரிக்க மாட்டோம் கண்டீர்!

கொன்றைநாட்டுக் கோமான் :
(கோபத்தோடு கூறுகிறான்.)

சதிபுரிந்த துண்மையெனில் நண்பரே, நீர்
சகிக்கமுடி யாததுயர் அடைய நேரும்.

குன்றநாட்டுக் கொற்றவன் :
(இடியென இயம்புவான்.)

அதிவிரைவில் நீர்நிரப ராதி என்ப
தத்தனையும் எண்பிக்க வேண்டும்; சொன்னோம்!

சேனாபதி :
(பயந்து ஈனசுரத்தோடு.)

அவ்விதமே யாகட்டும் ஐயன்மீர்! போசனத்தைச்
செவ்வையுற நீர்முடிப்பீர் சென்று.

காட்சி - 8

(சேனாபதி மந்திரியிடம் தனது ஆசாபங்கத்தைத் தெரிவித்து வருந்துவான்.)

சேனாபதி:

வரைமட்டும் ஓங்கி வளர்ந்தஎன் ஆசை
தரைமட்ட ஆயினதா? அந்தோ! தனிமையிலே
ராணி விஜயா நடத்திவைத்த சூழ்ச்சிதனைக்
காண இதயம் கலக்கம் அடைந்திடுதே!
வேந்தன் மகனுக்கு வித்தையெல்லாம் வந்தனவாம்
ஆந்தை அலறும் அடவிசூழ் சிற்றூரில்
போதித்த தார்? இதனைப் போயறிவோம் வா வா வா!!

மந்திரி :

பொக்கிஷந் திறந்தஅந்தப் புலனுறு பெரியார் எங்கே?
அக்கிழ வர்பால்இந்த அசந்தர்ப்பம் சொல்லிக் காட்டி
தக்கநல் லறிஞரின்றித் தரணியும் நடவா தன்றோ!

(கிழவர் காணப்படாத தறிந்து மந்திரி வருந்துவான்).

திருவிலார் இவர்என் றெண்ணித் தீங்கினைஎண்ணி அந்தப்
பெரியாரும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தனர் போலும்! நண்பா!
அரிவையர் கூட்டமெல்லாம் அறிவிலாக் கூட்டம் என்பாய்!
புரிவரோ விஜயராணி புருந்தஇச் செயல்கள் மற்றோர்!

சேனாபதி :

இன்னலெலாம் நேர்க! இனியஞ்சப் போவதில்லை.
மன்னன் மகனைப் பார்ப்போம் வா!

காட்சி - 9

(கிழவர் சுதர்மனுக்கு வாட்போர் கற்பிக்கிறார். இதனை ஒருபுற மிருந்து சேனாபதியும் மந்திரியும் கவனிக்கிறார்கள்.)

சேனாபதி :

தாழ்திறந்த அக்கிழவன் ராச தனயனுக்குப்
பாழ்திறந்து நெஞ்சத்தில் பல்களையும் சேர்க்கின்றான்.
வஞ்சக் கிழவனிவன் என்னருமை வாழ்க்கையிலே
நஞ்சைக் கலப்பதற்கு நம்மை அன்று நண்ணினான்.
வாளேந்திப் போர்செய்யும் மார்க்கத்தைக் காட்டுகின்றான்.
தோளின் துரிதத்தைக் கண்டாயோ என்நண்பா!

(சேனாபதி கோபத்தோடு சுதர் மனை அணுகிக் கூறுவான்.)

ஏடா சுதர்மா! இவன்யார் நரைக்கிழவன்?
கேடகமும் கத்தியும்ஏன்? கெட்டழியத் தக்கவனே!

சுதர்மன் :

எந்நாட்டை நான் ஆள ஏற்ற கலையுதவும்
தென்னாட்டுத் தீரர்; செழுந்தமிழர். ஆசிரியர்!

சேனாபதி :

உன்நாட்டை நீ அள ஒண்ணுமோ சொல்லடா?

சுதர்மன் :

என்நாட்டை நான் ஆள்வேன்! எள்ளளவும் ஐயமில்லை!

(சேனாபதி உடனே தன் வாளையுருவிச் சுதர்மன்மேல் ஓங்கியபடி கூறுவான்)

உன்நாடு சாக்காடே ஓடி மறைவாய் பார்!
மின்னுகின்ற வாள் இதுதான்! வீச்சும் இதுவே!

(கிழவர் கணத்தில், சேனாபதி ஓங்கிய வாளைத் தமது வாளி னால் துண்டித்துக் கூறுவார்.)

உருவியவாள் எங்கே? உனதுடல்மேல் என்வாள்
வருகுதுபார், மானங்கொள்! இன்றேல் புறங்காட்டு!

(என வாளை லாவகத்தோடு ஓங்கவே சேனாபதி தன்னைக்

காத்துக்கொள்ள முடியாமலும் சாகத் துணியாமலும் புறங்காட்டி ஓடுகிறான். கிழவரும் சுதர்மனும் சபையை நோக்கி ஓடும் சேனாபதியைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடி வருகிறார்கள்.)

காட்சி - 10

(கூடியுள்ள அயல்நாட்டு வேந்தர்களிடம் சேனாபதி ஓடிவந்து சேர்ந்தான், அவனைத் தொடர்ந்து கிழவரும், சுதர்மனும் உருவிய கத்தியுடன் வந்து சேர்கிறார்கள்.)

வெள்ளிநாட்டு வேந்தன்:

ஆடுகின்ற நெஞ்சும் அழுங்கண்ணு மாக நீ
ஓடிவரக் காரணமென் உற்ற சபைநடுவில்?
சேனாபதியே, தெரிவிப்பாய் நன்றாக?

(சேனாபதி ஒருபுறம் உட்கார்தல்)

மானைத் துரத்தி வந்த வாளரிபோல் வந்து
குறித்தெடுத்துப் பார்க்கின்றீர், நீவிர்யார் கூறும்?

(என்று பெரியவரை நோக்கிக் கூறிப்பின் அயல்நின்ற சுதர்மனை நோக்கிக் கூறுவான்.)

பறித்தெடுத்த தாமரைப்பூம் பார்வையிலே வீரம்
பெருக்கெடுக்க நிற்கின்றாய் பிள்ளையே நீயார்?

கிழவர் :

இருக்கின்ற வேந்தர்களே, என்வார்த்தை கேட்டிடுவீர்!
மன்னர் குடிக்கும் வழக்கத்தைச் செய்துவைத்தும்,
என்னை வசப்படுத்த ஏற்பாடு செய்வித்தும்
செல்வனையும் தன்னிடத்தே சேர்த்துப் பழிவாங்கக்
கல்வி தராமல் கடுங்காட்டில் சேர்ப்பித்தும்
பட்டாபி ஷேகமனப் பால்குடித்தான் காங்கேயன்!
தொட்டவாள் துண்டித்தேன் தோள்திருப்பி இங்கவந்தான்!

(தான் கட்டியிருந்த பொய்த்தாடி முதலியவைகளைக் களைகிறாள். கிழவராய் நடித்த விஜயராணி.)

தாடியும்பொய்! என்றன் தலைப்பாகையும் பொய்யே!
கூடியுள்ள அங்கியும்பொய்! கொண்ட முதுமையும்பொய்!
'நான்விஜய ராணி! நகைக்கப் புவியினிலே
ஊனெடுத்த காங்கேயன் ஒன்றும் உணர்கிலான்!
கோழியும்தன் குஞ்சுதனைக் கொல்லவரும் வான்பருந்தைச்
சூழ்ந்தெதிர்க்க அஞ்சாத தொல்புவியில், ஆடவரைப்
பெற்றெடுத்த தாய்க்குலத்தைப் பெண்குலத்தைத் துஷ்டருக்குப்
புற்றெடுத்த நச்சரவைப் புல்லெனவே எண்ணிவிட்டான்!'

வெள்ளி நாட்டரசன் :
(ஆச்சரியத்தோடு கூறுவான்.)

நீரன்றோ அன்னையார்! நீரன்றோ வீரியார்!
ஆர்எதிர்ப்பார் அன்னையார் அன்பு வெறிதன்னை!

வள்ளிநாட்டு மகிபன் :

ஆவி சுமந்துபெற்ற அன்பன்உயிர் காப்பதற்குக்
கோவிந்த தாயினெதிர், கொல்படைதான் என்செய்யும்?

கொன்றைநாட்டுக் கோமான் :

அன்னையும் ஆசானும் ஆருயிரைக் காப்பானும்
என்னும் படிஅமைந்தீர்! இப்படியே பெண்ணுலகம்
ஆகும்நாள் எந்நாளோ? அந்நாளே துன்பமெல்லாம்
போகும்நாள், இன்பப் புதியநாள் என்றுரைப்பேன்!
அன்னையெனும் தத்துவத்தை அம்புவிக்குக் காட்டவந்த
மின்னே, விளக்கே, விரிநிலவே வாழ்த்துகின்றேன்!

குன்ற நாட்டுக் கொற்றவன் :

உங்கள் விருப்பம் உரைப்பீர்கள் இவ்விளைய
சிங்கத்திற் கின்றே திருமகுடம் சூட்டிடலாம்!
தீங்கு புரிந்த, சிறுசெயல்கள் மேற்கொண்ட
காங்கேய னுக்கும் கடுந்தண் டனையிடலாம்!

ராணி :

கண்மணியே உன்றன் கருத்தென்ன நீயேசொல்!

சுதர்மன் :

எண்ணம் உரைக்கின்றேன்! என்உதவி வேந்தர்களே!
இந்த மணிபுரிதான் இங்குள்ள மக்களுக்குச்
சொந்த உடைமை! சுதந்தர்கள் எல்லாரும்!

ஆதலினால் இந்த அழகு மணிபுரியை
ஓதும் குடியரசுக் குட்படுத்த வேண்டுகிறேன்!
அக்கிரமம் சூழ்ச்சி அதிகாரப் பேராசை
கொக்கரிக்கக் கண்ட குடிகள் இதயந்தான்
மானம் உணர்ந்து, வளர்ந்து எழுச்சியுற்றுக்
கானப் புலிபோல் கடும்பகைவர் மேற்பாயும்!
ஆதலினால் காங்கேயன் அக்ரமமும் நன்றென் பேன்;
தீதொன்றும் செய்யாதிரு சேனா பதிதனக்கே!

மன்னர்கள் :

அவ்வாறே ஆகட்டும் அப்பனே ஒப்பிலாய்!
செவ்வனே அன்புத் திருநாடு வாழியவே!
சேய்த்தன்மை காட்டவந்த செம்மால்! செழியன்புத்
தாய்த்தன்மை தந்த தமிழரசி வாழியவே!

சுதர்மன் :

எல்லார்க்கும் தேசம், எல்லார்க்கும் உடைமைஎலாம்
எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் ஆகுகவே!
எல்லார்க்கும் கல்வி சுகாதாரம் வாய்ந்திடுக!
எல்லார்க்கும் நல்ல இதயம் பொருந்திடுக!
வல்லார்க்கும் மற்றுள்ள செல்வர்க்கும் நாட்டுடைமை
வாய்க்கரிசி என்னும் மனப்பான்மை போயொழிக;
வில்லார்க்கும் நல்ல நுதல்மாதர் எல்லார்க்கும்
விடுதலையாம் என்றே மணிமுரசம் ஆர்ப்பீரே!

○ ○ ○ *1937*

4 போர் மறவன்

1

(காதலனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த்
தலைவி தனியே வருந்துகிறாள்.)

தலைவன்

என்றன் மலருடல் இறுக அணைக்கும்அக்
குன்றுதேர் தோளையும், கொடுத்த இன்பத்தையும்
உளம்மறக் காதே ஒருநொடி யேனும்!
என்னை அவள் பிரிந்ததை எவ்வாறு பொறுப்பேன்!
வான நிலவும், வண்புனல், தென்றலும்
ஊனையும் உயிரையும் ஊக்கின்! இந்தக்
கிளிப்பேச் சோஎனில் கிழித்தது காதையே!
புளித்தது பாலும்!பூ நெடி நாற்றம்!

(காதலன் வரும் காலடி ஓசையிற் காதைச்
செலுத்துகிறாள்.)

தலைவி

காலடி ஓசை காதில் விழுந்தது.
நீளவாள் அரை சுமந்தகண்
ணாளன் வருகின் றான் இல்லை அட்டியே!

(தலைவன் வருகை கண்ட தலைவி
வணக்கம் புகலுகிறாள்.)

தலைவன்

வாழிஎன் அன்பு மயிலே, எனைப்பார்!
சூழும்நம் நாட்டுத் தோலாப் பெரும்படை
கிளம்பிற்று முரசொலி கேள்நீ! விடைகொடு!

(தலைவி திடுக்கிடுகிறாள். அவள் முகம்
துன்பத்தில் தோய்கிறது.)

தலைவி

மங்கை என்னுயிர் வாங்க வந்தாய்!
ஒன்றும் என்வாய் உரையாது காண்க!

தலைவன்

பாண்டி நாட்டைப் பகைவன் சூழ்ந்தான்!
ஆட்டகை என்கடன் என்ன அன்னமே?
நாடு தானே நாட்டைக் காப்பவர்?
உடலும் பொருளும் உயிரும், ஈன்ற
கடல்நிகர் நாட்டைக் காத்தற் கன்றோ?
பிழைப்புக் கருதி அழைப்பின்றி வந்த
அழுக்குளத் தாரிய அரிவைநீ அன்றே!
ஒல்காப் பெரும்புகழ் தொல்பெரும் பழங்குடி
நல்லியல் நங்கை, நடுக்குறல் தகுமோ?
'வென்றுவா' என்று நன்று வாழ்த்திச்
சென்றுவர விடைகொடு சிரிப்பொடும் களிப்பொடும்!

தலைவி

பிரியா துன்பால் பெற்ற இன்பத்தை
நினைந்துளம், கண்ணில் நீரைச் சேர்த்தது!
வாழையடி வாழைஎன வந்தஎன் மாண்பு
வாழிய சென்று வருக என்றது.

(தலைவன் தலைவியை ஆரத் தழுவிப் பிரியா உளத்தோடு பிரிந்து செல்கிறான்.)

3

(பகைவன் வாளொடு போர்க்களத்தில் எதிர்ப்படுகின்றான்; வாளை உருவுகின்றான். தல்லவனும் வாளை உருவினான்.)

தலைவன்

பகையே கேள்நீ, பாண்டிமா நாட்டின்
மாப்புகழ் மறவரின் வழிவந் தவன்நான்!
என்வாள் உன்உயி ரிருக்கும் உடலைச்
சின்ன பின்னம் செய்ய வல்லது!
வாளை எடுநின் வல்லமை காட்டுக.

4

(தலைவன் எதிரியின் வாள் புகுந்த தன் மார்பைக் கையால் அழுத்தியபடி சாய்கிறான்.)

தலைவன்

ஆ என் மார்பில் அவன்வாள் பாய்ந்ததே!
(தரையில் வீழ்ந்து, நாற்றிசையும் பார்க்கிறான்.)

என்னை நோக்கி என்றன் அருமைக்
கன்னல் மொழியாள், கண்ணீர் உகுத்துச்
சாப்பாடும் இன்றித் தான்நின் றிருப்பாள்
என்நிலை அவள்பால் யார்போய் உரைப்பார்!

(வானில் பறவை ஒன்று மிதந்து போவதைக் காணுகின்றான்.)

பறவையே ஒன்றுகேள்! பறவையே ஒன்றுகேள்!
நீபோம் பாங்கில் நேரிழை என்மனை,
மாபெரும் வீட்டு மணிஒளி மாடியில்
உலவாது மேனி, உரையாது செவ்வாய்,
இமையாது வேற்கண், என்மேல் கருத்தாய்
இருப்பாள், அவள்பால் இனிது கூறுக;
பெருமையை உன்றன் அருமை மணாளன்
அடைந்தான். அவன்தன் அன்னை நாட்டுக்கு,
உயிரைப் படைத்துஉன். உடலைப் படைத்தான்.
என்று கூறி ஏகுக, மறந்திடேல்!

(தலைவன் தோள் உயர்த்தி உரத்த குரலில்)

பாண்டி மா நாடே, பாவையே!
வேண்டினேன் உன்பால் மீளா விடையே!

○ ○ ○

1948

5 ஒன்பது சுவை

1

உவகை

(இரவு! அவள் மாடியில் நின்றபடி, தான் வரச் சொல்லியிருந்த காதலனை எதிர்பார்க் கின்றாள். அவன் வருகின்றான்.)

காதலன்

என்மேல் உன்றனுக் கெத்தனை அன்படி!
என் உயிர் நீதான்! என்னுடல் நீதான்!
உன்னை யன்றிஇவ் வுலகின் ஆட்சியும்
பொன்னும் வேண்டேன், புகழும் வேண்டேன்.
காத்திருப் பேன்எனக் கழறினை வந்தேன்.
பூத்திருக் கும்உன் புதுமுகம் காட்டினை,
மாளிகை உச்சியின் சாளரம் நீங்கி
நூலே ணியினைக் கால்விரல் பற்றித்
தொத்தும் கிளிபோல் தொடர்ந்திறங் குவதாய்
முத்தெழுத் தஞ்சம் எழுதினை! உயிரே
இறங்கடி ஏந்தும்என்கை நோக்கி!

(அவள் நூலேணி வழியாக இறங்குகிறாள்.)

வா பறந்து! வா வா மயிலே!
(அவளைத் தோளில் தாங்கி இறங்குகிறான்.)

காதலன்

வளைந்தது கையில் மாம்பழக் குலைக்கிளை!
ஒரேஒரு முத்தம் உதவு. சரி! பற!

(இருவரும் விரைந்து சென்று அங்கிருந்த ஓர்
குதிரை மேல் ஏறிப் புறப்படுகிறார்கள்.)

2

வியப்பு

(இருவரும் ஒரு சோலையை அடைகிறார்கள்.
குதிரையை ஒரு மரத்தில் கட்டி)

காதலன்

வந்து சேர்ந்தோம் மலர்ச்சோ லைக்கண்!
என்னிரு தோளும் உன்உடல் தாங்கவும்,
உன்னிரு மலர்க்கைகள் என்மெய் தழுவவும்
ஆனது! நகரினை அகன்றோம் எளிதில்!

(இருவரும் உலாவுகின்றனர்)

சோம்பிக் கிடந்த தோகை மாமயில்
தழைவான் கண்டு மழைவான் என்று
களித்தாடு கின்றது காணடி! வியப்பிது!

(சிறிது தொலைவு செல்லுகிறார்கள்.)

இழிப்பு

காதலன்

குள்ளமும் தடிப்பும் கொண்ட மாமரத்
திருகிளை நடுவில் ஒருமுகம் தெரிந்தது!

சுருங்கிய விழியான்; சுருண்ட மயிரினன்;
இழிந்த தோற்றத்தான் என்னபார்க் கின்றான்?
நமைநோக்கி ஏனவன் நகரு கின்றான்?
உற்றுப்பார்! அவன் ஒருபெருங் கள்வன்.
காலடி ஓசை காட்டாது மெல்லஅக்
கொடியோன் நம்மேற் குறியாய் வருவதை
உணர்க! அன்புக் குரியாய் உணர்க!

(தம்மை நோக்கி வரும் அத் தீயனை
இருவரும் பார்க்கிறார்கள்.)

வெகுளி

காதலன்

வெகுளியை என்உளத்து விளைக்கின் றானவன்!
புலிபாய்ந்திடும்எனில் போய்ஒழிந் திடும்நரி!

(காதலன் கண்ணிற் கனல் எழுகின்றது. தன் உள்ளங்கை மடங்குகின்றது. அந்தக் கள்வன் தன்னை நெருங்கு வதையும் காதலன் காணுகின்றான் காதலி காணுகின்றாள்.)

5

நகை

காதலன்

நட்டு வீழ்ந்தான் நடை தடுமாறி!
கள்ளுண் டான். அவ் வெள்ளத் திலேதன்
உள்ளம் கரைத்தான்; உணர்விழந்தான்.

உடைந்தது முன்பல் ஒழுகிற்று குருதி!

(இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

ஆந்தைபோல் விழிந்தான். அடங்காச் சிரிப்பை
நமக்குப் பெண்ணே நல்விருந் தாக்கினான்.

(இருவரும் மறுபுறம் செல்லுகிறார்கள்.)

6

வீரம்

காதலன்

என்ன முழக்கம்? யார்இங்கு வந்தனர்?
கால்பட்டுச் சருகு கலகல என்றது.

(உறையினின்று வாளை உருவும் ஓசை கேட்கிறது.)

எவனோ உறையினின் றுருவினான் வாளை,
ஒலிஒன்று கிலுக்கென்று கேட்டது பெண்ணே!
ஒருபுறம் சற்றே ஒதுங்கி நிற்பாய்.
நினது தந்தை நீள் முடி மன்னன்
அனுப்பிய மறவன் அவனே போலும்!

(காதலி ஒருபுறம் மறைந்து, நடப்பதை
உற்று நோக்கியிருக்கிறாள்.)

காதலன்

(தன்னெதிர் நின்ற மறவனை நோக்கி)

அரசன் ஆணையால் அடைந்தவன் நீயோ?

முரசு முழங்கும் முன்றிலுக் கப்பால்
அரண்மனை புனைந்த அழகு மாடியில்
வைத்தபூ மாலையை வாடாது கொணர்ந்தது-
இத்தோள்! உனைஇங் கெதிர்ப்பதும் இத்தோள்!
போர்மற வர்சூழ் பாரே எதிர்ப்பினும்
நேரில் எதிர்க்க நினைத்ததும் இத்தோள்!
உறையி னின்று வாளை உருவினேன்.
தமிழ்நாட்டு மறவன்நீ தமிழ்நாட்டு மறவன்நான்.
என்னையும் என்பால் அன்புவைத் தாளையும்
நன்று வாழ்த்தி நட, வந்தவழி!
இலைஎனில் சும்மா இராதே; தொடங்கு போர்!

(வாட்போர் நடக்கிறது.)

மாண்டனை! என்வாள் மார்பில் ஏற்றாய்;
வாழி தோழா! நின்பெயர் வாழி!

(வந்தவன் இறந்துபடுகிறான்)

7

அச்சம்

(காதலன் தன் காதலியைத் தேடிச் செல்கிறான்.)

காதலன்

அன்பு மெல்லியல், அழகியோள் எங்கே?
பெருவாய் வாட்பல் அரிமாத் தின்றதோ!
கொஞ்சும் கிள்ளை அஞ்ச அஞ்ச
வஞ்சக் கள்வன் மாய்த்திட் டானோ?

(தேடிச் செல்லுகின்றான். பல புறங்களிலும் அவன் பார்வை சுழல்கின்றது.)

8

அவலம்

(காதலி ஒருபுறம் இறந்து கிடக்கிறாள். காதலன் காணுகின்றான்.)

காதலன்

ஐயகோ அவள்தான்! மாண்டாள்.
பொரிவிழிக் கள்வன் புயலெனத் தோன்றி
அழகு விளக்கை அவித்தான்! நல்ல
கவிதையின் சுவையைக் கலைத்தான் ஐயகோ!
என்றன் அன்பே, என்றன் உயிரே!
என்னால் வந்தாய், என்னுடன் வந்தாய்.
பொன்னாம் உன்னுயிர் போனது! குருதியின்
சேற்றில் மிதந்ததுன் சாற்றுச் சுவையுடல்!
கண்கள் பொறுக்குமோ காண உன்நிலை?
எண்ணம் வெடித்ததே! எல்லாம் நீஎன
இருந்தேன்; இவ்வகை இவ்விடம் இறந்தாய்!
தனித்தேன், உய்விலை; தையலே, தையலே
என்பால் இயற்கை ஈந்த இன்பத்தைச்
சுவைக்குமுன் மண்ணில் சுவர வைத்துக்
கண்ணீர் பெருக்கிநான் கதற வைத்தே!
ஐயகோ! பிரிந்தாய்? ஐயகோ பிரிந்தாய்!

9

அறநிலை

கல்வி இல்லாரக்குக் கல்வி ஈகிலார்
செல்வம் இல்லார்க்குச் செல்வம் ஈகிலார்
பசிப்பிணி, மடமைப் பரிமேல் ஏறி
சாக்காடு நோக்கித் தனிநடை கொண்டது!
அன்போ அருளோ அடக்கமோ பொறுமையோ
இன்சொலோ என்ன இருத்தல் கூடும்?
வாழான் ஒருவன் வாழ்வானைக் காணின்
வீழ இடும்பை விளைக்கின் றானே!
வையம் உய்யு மாறு
செய்வன செய்து கிடப்பேன் இனிதே!

○ ○ ○ குயில் - 1948

6 நல்லமுத்துக் கதை

காட்சி - 1

திருமண முயற்சி

(விரசலூர் வெள்ளையப்பன் மனைவியாகிய மண்ணாங்கட்டியிடம் கூறுகிறான்:)

உன்னைத் தானே! என்னசெய் கின்றாய்?
இங்குவா! இதைக்கேள்! இப்படி உட்கார்!
பைய னுக்கு மணத்தைப் பண்ணிக்
கண்ணால் பார்க்கக் கருதினேன். உன்றன்
எண்ணம் எப்படி? ஏனெனில் பையனுக்
காண்டோ இருபது ஆகி விட்டது.
பாண்டியன் தானோ, பழைய சோழனோ,
சேரனே இப்படித் தெருவில் வந்தானோ!
என்று பலரும் எண்ணு கின்றனர்.
அத்தனை அழகும் அத்தனை வாட்டமும்
உடையவன், திருமணம் முடிக்கா விட்டால்
நடையோ பிசகி விடவும் கூடும்.
நாட்டின் நிலையோ நன்றா யில்லை.
சாதி என்பதும் சாத்திரம் என்பதும்
தள்ளடா என்று சாற்றவும் தொடங்கினார்.
பார்ப்பனர் நடத்தும் பழமண முறையைப்
பழிக்கவும் தொடங்கினர் பழிகா ரர்கள்.
இளைஞரை, அவர்கள் இவ்வாறு கெடுப்பதே
வளமை யாக வைத்திருக் கின்றனர்.
இந்த நிலையில் எவளோ ஒருத்தியைப்

பையன் ஏறிட்டுப் பார்த்தால் போதும்;
வெடுக்கென மணத்தை முடித்திடு வார்கள்.
என்ன? நான் சொல்வ தெப்படி? ஏன்? உம்?

மனைவியாகிய மண்ணாங்கட்டி :

இன்றுதான் பிறந்ததோ இந்த உறுதி?
பையனுக்குப் பத்து வயசு
தொடங்கியதி லிருந்து சொல்லி வந்தேன்;
காது கேட்டதா? கருத்தில் பட்டதா?
ஐயரை உடனே அழைக்க வேண்டும்.
பையனின் குறிப்பைப் பார்க்க வேண்டும்.
கிழக்குத் திசையில் இருக்கின்றாள் பெண்?
சொத்துள் ளவளா? தோதான இடமா?
மங்கை சிவப்பா?-மாஞ்செவலையா?
என்றுபெண் பார்க்க இங்கி ருந்துநாம்
புறப்பட வேண்டும்? புரிய வேண்டுமே.

வெள்ளையப்பன் :

புரோகிதன் நல்லநாள் பொறுக்குவான், அவனை
இராகுகா லத்திலா இங்க ழைப்பது?
ஆக்கப் பொறுத்தோம் ஆறப் பொறுப்போம்.
நடத்ததை, இனிமேல் நடக்கப் போவதை,
நடந்துகொண் டிருப்பதை நன்றாய்ச் சொல்வான்.
இடையில் குறுக்கிடும் தடைகள் சொல்வான்.
எல்லாம் சொல்வான். ஏற்படு கின்ற
பொல்லாங் கெல்லாம் போக்கவும் முடியும்.
ஒருபொழுதுக் கான அரிசி வாங்க
அரை ரூபாயையும் அவனுண்டு பண்ண
முடியுமா? நம்மால் முடிந்த வரைக்கும்
ஏற்பாடு செய்துகொண் டிட்டு வருவோம்.

காட்சி - 2
(மாப்பிள்ளையின் சாதகம் பார்த்தல்)

(சொறிபிடித்த சொக்குப் புரோகிதனிடம்
வீட்டுக்கார வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான்:)

இதுதான் ஐயரே என்மகன் சாதகம்:
திருமணம் விரைவில் செய்ய வேண்டும்.
எப்போது முடியும்? எங்கே மணமகள்?
மணமகட் குரிய வாய்ப்பெலாம் எப்படி?
அயலா? உறவா? அணிமையா? சேய்மையா?
பொறுமையாய்ப் பார்த்துப் புகல வேண்டும்.

(மண்ணாங்கட்டி புரோகிதனிடம் கூறுகிறாள் :)

காலையில் வருவதாய்க் கழறி னீரே,
மாலையில் வந்தீர் என்ன காரணம்?

(சொறிபிடித்த சொக்கு சொல்லுகிறான் :)

தெரியா மல்என் பெரிய பெண்ணைத்
திருட்டுப் பயலுக்குத் திருமணம் செய்தேன்;
வட்டிக் கடையில் வயிர நகையைப்
பெட்டி யோடு தட்டிக் கொண்டதால்
சிறைக்குப் போனான். செத்தும் தொலைந்தான்.
கட்டிய தாலியைக் கழற்றி எறிந்து
மொட்டைத் தலையுடன் மூதேவி போலப்
பெரியவள் பிறந்தகம் வரநேர்ந்து விட்டது.
சின்னப் பெண்ணைப் பின்னத் தூரில்
கப்பல் கப்பலாய்க் கருவா டேற்றும்
வாச னுக்கு மணம்செய் வித்தேன்.
மணம் முடிந்த மறுநாள் தெரிந்தது

வாசன் கருவாட்டு வாணிகன் அல்லன்
வாணிகன் கூலியாள் வாசன் என்பது!
ஒருநாள் வாசன் பெருங்குடி வெறியால்
நாயைக் கடித்தான். நாயும் கடித்தது.
நஞ்சே றியதால் நாய்போல் குரைத்தே
அஞ்சாறு நாளாய் அல்லல் பட்டே
இரண்டு நாளின்முன் இறந்து போனான்.
ஓலை வந்தது காலையில்! கையில்-
கேட்டா லுஞ்சரி விட்டா லுஞ்சரி-
இரண்டணாக் காசும் இல்லை மெய்யாய்!
இந்நேர மட்டும் ஏதோதோ நான்
தில்லு முல்லுகள் செய்து பார்த்தேன்.
யாரும் சிறிதும் ஏமாற வில்லை.
உங்க ளிடத்தில் ஓடி வந்தேன்.
சாதகம் பார்த்துச் சரியாய்ச் சொல்வேன்;
முன்நடந் தவைகளை முதலில் சொல்வேன்;
ஐயா இதுஓர் ஆணின் சாதகம்.

வெள்ளையப்பன் :

ஆமாம் அடடா ஆமாம் மெய்தான்!

புரோகிதன் :

ஆண்டோ இருப தாயிற்றுப் பிள்ளைக்கு
ஊபையனோ நல்ல பையன். அறிஞன்.
ஈன்றதாய் தந்தை இருக்கின் றார்கள்.
உங்களுக் கிவனோ ஒரே பையன்தான்.
பையன் தந்தை பலசரக்கு விற்பவர்
தாய்க்கோ ஒருகால் சரியாய் இராது.

மண்ணாங்கட்டி :

அத்தனையும் சரி. அத்தனையும் சரி.
எப்போது திருமணம் ஏற்படக் கூடும்?

புரோகிதன் :

இந்தவை காசி எட்டுத் தேதிக்கு
முந்தியே திருமணம் முடிந்திட வேண்டும்.

மண்ணாங்கட்டி :

அத்தனை விரைவிலா? அத்தனை விரைவிலா?

புரோகிதன் :

நடுவில் ஒரேஒரு தடையி ருப்பதால்
ஆடியில் திருமணம் கூடுதல் உறுதி.

வெள்ளையப்பன் :

அப்படிச் சொல்லுக அதுதானே சரி.

மண்ணாங்கட்டி :

மணப்பெண் என்ன பணக்காரி தானா?

புரோகிதன் :

மணப்பெண் கொழுத்த பணக்கா ரன்மகள்.
பெற்றவர் கட்கும் உற்றபெண் ஒருத்திதான்.
மண முடிந்தபின் மறுமா தத்தில்
ஈன்றவர் இருவரும் இறந்துபோ வார்கள்.
பெண்ணின் சொத்து பிள்ளைக்கு வந்திடும்.

மண்ணாங்கட்டி :

எந்தத் திசையில் இருக்கின் றாள்பெண்?

புரோகிதன் :

வடகிழக்கில் மணப்பெண் கிடைப்பாள்.
தொலைவில் அல்ல தொண்ணூறு கல்லில்.

மண்ணாங்கட்டி :

அப்படி யானால் அரசலூர் தானா?

புரோகிதன் :

இருக்கலாம் இருக்கலாம் ஏன் இருக்காது?

வெள்ளையப்பன் :

எப்போது கிளம்பலாம் இதைவிட்டு நானே?

மண்ணாங்கட்டி :

எப்போது கிளம்பலாம் இதைவிட்டு நாங்கள்?

வெள்ளையப்பன் :

யான் மட்டும் போகவா? இருவரும் போகவா?

புரோகிதன் :

நாளைக் காலையில் நாலு மணிக்கு
நீவிர் மட்டும் போவது நேர்மை:
நாழிகை ஆயிற்று நான்போக வேண்டும்.

மண்ணாங்கட்டி :

இன்னும் ஒன்றே ஒன்று சொல்லுவீர்.
என்ன என்றால்-வேறொன்று மில்லை.
எனக்குக் குழந்தை இன்னம் பிறக்குமா?

வெள்ளையப்பன் :

உக்கும் இனிமேல் உனக்கா பிள்ளை?

புரோகிதன் :

இனிமேல் பிள்ளை இல்லை இல்லை.

மண்ணாங்கட்டி :

இந்தா நாலணா எழுந்துபோம் ஐயரே!

புரோகிதன் :

ஆயினும் இந்த ஆவணிக்குப் பின்
பெண்குழந்தை பிறக்கும் உறுதி;
போதாது நாலணா, போட்டுக் கொடுங்கள்.

மண்ணாங்கட்டி :

சரிஇந் தாரும் ஒருரூ பாய்தான்!

காட்சி - 3

புதிய தொடர்பு

**(அரசலூர் அம்மாக் கண்ணுவிடம்
விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :)**

நிறைய உண்டேன் நீங்கள் இட்டதைக்
கறிவகை மிகவும் கணக்காய் இருந்தன.
அரசலூர் வந்ததை அறிவிக் கின்றேன் :
இரிசன் மகளை என்மக னுக்குக்
கேட்க வந்தேன்; கேட்டேன் ஒப்பினான்.
சாப்பிடச் சொன்னான்; சாப்பாடு முடிந்தது;
மாப்பிள்ளை பார்க்க வருவதாய்ச் சொன்னான்;
சரிதான் என்றேன்! வரும்வழி தன்னில்
உன்னைப் பார்க்க உள்ளம் விரும்பவே
வந்தேன் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.
பெண்குழந்தை பெறவில்லை நீ
மருந்துபோல் ஒருமகன் வாய்த்திருக் கின்றான்.
அவனுக்கும் திருமணம் ஆக வேண்டும்.
உன்றன் கணவர் உயிருடன் இருந்தால்
திருமணம் மகனுக்குச் செய்தி ருப்பார்.

(அரசலூர் அம்மாக்கண்ணு சொல்லுகிறாள் :)

அவர்இறந் தின்றைக் கைந்தாண் டாயின.
பதினெட்டு வயது பையனுக்கு காயின:
எந்தக் குறையும் எங்களுக் கில்லை.
நன்செயில் நறுக்காய் நாற்பது காணியும்
புன்செயில் பொறுக்காய் ஒன்பது காணியும்
இந்த வீடும் இன்னொரு வீடும்

சந்தைத் தோப்பும் தக்க மாந்தோப்பும்
சொத்தா கத்தான் வைத்துப் போனார்.
என்ன குறைஎனில் சின்ன வயதில்
என்னை விட்டுச் சென்றார்.
பார்ப்பவர் ஏதும் பழுது சொல்லாது
தனியே காலந் தள்ளி வந்தேன்.
இனிமேல் என்னமோ! யாரதை அறிவார்?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :

நடந்தது பற்றி நாவருந் தாதே.
கடந்தது பற்றிக் கண்கலங் காதே.
நான்இன்று மாலை நாலரை மணிக்கெலாம்
விரசலூர் போக வேண்டும்! என்ன?

அரசலூர் அம்மாக்கண்ணு சொல்லுகிறாள் :

ஹூ ஹூ நான்அதை ஒப்ப மாட்டேன்.
இன்றிரவு நன்றாய் இங்குத் தங்கிக்
காலையில், மசால்வடை சுட்டதும், சுடச்சுட
வெண்ணெய் உருக்கும், மிளகாய்ப் பொடியும்
தொட்டும் தோய்த்தும் ஒட்ட உண்டு
சற்று நேரம் கட்டிலில் துயின்றால்,
இரவில்கண் விழித்த இளைப்புத் தீரும்.
திருந்த நடுப்பகல் விருந்து முடித்துப்
போக நினைத்தால் போவது தானே?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :

அன்பு மிக்க அம்மாக் கண்ணே!
பின்புநான் என்ன பேச முடியும்?

அப்படியே என்அம்மாக் கண்ணு!
சொற்படி நடப்பேன் சொற்படி நடப்பேன்.

காட்சி - 4

பெண் எப்படி?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன்
மனைவி மண்ணாங்கட்டிக்குக் கூறுகிறான் :

நல்ல உயரம் நல்ல கட்டுடல்
நல்ல பண்பு நல்ல சிவப்பே
எல்லாம் பொருத்தம்! எனக்குப் பிடித்தம்!
செல்லாக் காசும் செலவில்லை நமக்கே!
அனைத்தும் அவர்கள் பொறுப்பே ஆகும்.
மணமகள் வீட்டில் மணம்வைத் துள்ளார்.

மண்ணாங்கட்டி :

சாதியில் ஏதும் தாழ்த்தி யில்லை!
சொத்தில் ஏதும் சுருக்கம் இல்லை!
ஏழு பெண்களில் இவள்தான் தலைச்சனோ?
எப்படி யாகிலும் இருந்து போகட்டும்.
பெண்கள் ஏழுபேர் பிறந்தனர், ஆணோ
பிறக்க வில்லை, பெரிய குறைதான்.
எப்படி யாகிலும் இருந்து போகட்டும்.
எழுபது காணி நஞ்செய் என்றால்
பையனுக்குப் பத்துக் காணி தான்!
எழுப தாயிரம் இருப்புப் பணமா?
பைய னுக்குப் பதினாயிரம் வரும்.
எப்படியாகிலும் இருந்து போகட்டும்!

மாப்பிள்ளளை பார்க்க எப்போது வருவார்?

வெள்ளையப்பன் விள்ளுகிறான் :

காலையில் வருவார் கட்டாய மாக.

காட்சி - 5

மாப்பிள்ளை பார்த்தல்

(விரசலூர் வெள்ளையப்பனும் இரிசனும் பேசுகிறார்கள்)

வெள்ளையப்பன் :

வருக வருக இரிசப்ப னாரே!
அமர்க அமர்க அந்தநாற் காலியில்!
குடிப்பீர் குடிப்பீர் கொத்தமல்லி நீர்!
வீட்டில் அனைவரும்மிகநலந் தானே?
பிள்ளைகள் எல்லாம் பெருநலந் தானே?
என்மகன் இந்த எதிர்த்த அறையில்
படித்திருக் கிறான் பார்க்க லாமே.

இரிசன் இயம்புகிறான் :

பையன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.
பிள்ளையாண் டானொடு பேச வேண்டும்.
இங்கே இருங்கள் யான்போய்ப் பார்ப்பேன்.
(நல்லமுத்துவும் இரிசனும் பேசுகின்றார்கள்.)

நல்லமுத்து :

யார் நீர் ஐயா? எங்கு வந்தீர்?
ஊர்பேர் அறியேன்! உள்வர லாமா?
அப்பா இல்லையா அவ்வி டத்தில்?

இரிசன் :

அப்பா முந்தாநாள் அரசலூர் வந்தார்.

எதற்கு வந்தார்? அதுதெரி யாதா?

நல்லமுத்து :

அசரலூர் சென்றார் அப்பா என்றால்
அறியேன், ஏனதை அறிய வேண்டும்?

இரிசன் :

திருமணம் உனக்குச் செய்ய எண்ணினார்;
அதற்கா கத்தான் அங்கு வந்தார்.
உன்பெயர் என்ன? உரைப்பாய் தம்பி!

நல்லமுத்து :

என்பெயர் நல்லமுத் தென்றி சைப்பார்.

இரிசன் :

என்ன படிக்கிறாய் இந்நே ரத்தில்!

நல்லமுத்து :

காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயணம்.

இரிசன் :

காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயண
நூலும் உண்டோ? நுவலுக தம்பி!

நல்லமுத்து :

சிதம்பர நாதர் திருவரு ளாலே
அரையே அரைக்கால் அழிந்தது போக,
மேலும் மொழிமாற்று வேலைப் பாட்டுடன்
காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயணம்
அச்சிடப் பட்டதை அறியீ ரோ நீர்?

இரிசன் :

உனக்குத் திருமணம் உடனே நடத்த
என்மகளைத் தான் உன்தந்தை கேட்டார்
பெண்ணை உன்தந்தை பேசினார், பார்த்தார்.
நீயும் ஒருமுறை நேரில் பார்ப்பாய்.

நல்லமுத்து :

அப்பா பார்த்தார் அதுவே போதும்.

இரிசன் :

மணந்து கொள்வார் இணங்க வேண்டுமே?

நல்லமுத்து :

அப்பா இணங்கினார்! அதுவே போதும்!

இரிசன் :

கட்டிக் கொள்பவர் கண்ணுக்குப் பிடித்தமா
என்பது தானே எனக்கு வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

பெற்ற தந்தைக்குப் பிடித்ததா, இல்லையா?
பிடித்தம் என்றால், எனக்கும் பிடித்தமே!

இரிசன் :

என்மகள், ஒருமுறை உன்னைப் பார்க்க
நினைப்ப தாலே நீவர வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

அப்பாவைப் பார்த்தாள் அதுவே போதும்
அப்பா கருத்துக்கு அட்டி உண்டா?

இந்தரா மாயணம் இயம்புவ தென்ன?
தந்தை சொல்லைத் தட்டலா காதே
என்று தானே இயம்பு கின்றது?

இரிசன் :

மகிழ்ச்சி, தம்பி வருகின் றேன்நான்.

இரிசன் வெள்ளையப்பனிடம் :

நல்ல முத்து மிகவும் மதிப்பவன்.
அடக்க முடையவன் அன்பு மிகுந்தவன்.
பொழுது போயிற்றுப் போய்வரு கின்றேன்.

வெள்ளையப்பன் :

போகலாம் நாளைக்குப் பொர்முதுபோ யிற்றே?

இரிசன் :

பொறுத்துக் கொள்க, போய்வரு கின்றேன்.

வெள்ளையப்பன் :

போகலாம் நாளைக்குப் பொழுதுபோ யிற்றே?

இரிசன் :

பொறுத்துக் கொள்க, போய்வரு கின்றேன்.

காட்சி - 6

அம்மாக்கண்ணுக்கு ஆளானான்
(அம்மாக்கண்ணும் வெள்ளையப்பனும்)

வெள்ளையப்பன் :
உன்றன் நினைவால் ஓடி வந்தேன்
இரண்டு நாள்முன் இரிசன் வந்து

மாப்பிள்ளை பார்த்தான் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.
திரும ணத்தின் தேதி குறிக்க
வருவது போல வந்தேன் இங்கே.
மண்ணாங் கட்டியும் வருவேன் என்றாள்.
தட்டிக் கழித்துநான் தனியே வந்தேன்.

அம்மாக்கண்ணு :

இன்று நீங்கள் இங்கு வராவிடில்
என்றன் உயிரே ஏன் இருக்கும்.
பிரிந்து சென்றீர்! பிசைந்த சோற்றைக்
கையால் அள்ளினால் வாயோ கசக்கும்;
பச்சைத் தண்ணீர் பருகி அறியேன்.
ஏக்கம் இருக்கையில் தூக்கமா வரும்?
பூனை உருட்டும் பானையை அவ்வொலி
நீங்கள் வரும்ஒலி என்று நினைப்பேன்.
தெருநாய் குரைக்கும் வருகின் றாரோ
என்று நினைப்பேன் ஏமாந்து போவேன்.
கழுதை கத்தும்; கனைத்தீர் என்று
எழுந்து செல்வேன் ஏமாந்து நிற்பேன்.
உம்மைப் போதும் உள்ளத்தில் வைத்தால்
அம்மியும் நீங்கள்! அடுப்பும் நீங்கள்!
சட்டியும் நீங்கள்! பானையும் நீங்கள்!
வீடும் நீங்கள்! மாடும் நீங்கள்!
திகைப்ப டைந்து தெருவிற் போனால்
மரமும் நீங்கள்! மட்டையும் நீங்கள்!
கழுதை நீங்கள்! குதிரை நீங்கள்!
எல்லாம் நீங்களாய் எனக்குத் தோன்றும்.
இனிமேல் நொடியும் என்னை விட்டுப்
பிரிந்தால் என்னுயிர் பிரிந்து போகும்.

வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :

அழாதே, தரையில் அம்மாக் கண்ணு
விழாதே, உன்னை விட்டுப் பிரியேன்;
துடைகண் ணீரைப், புடவையும் நனைந்ததே!
பயித்தியக் காரி பச்சையாய்ச் சொல்வேன்.
என்னுயிர் இந்தா! பிடி! உன்னதுதான்!

அம்மாக்கண்ணு :

இரிசன் மகளையும் என்மக னுக்கே
பேசி முடிப்பீர்; பின்பு நீங்களும்
இங்கே யேதான் தங்கினால் என்ன?
என்மகன் உங்கள் பொன்மகன் அல்லனோ?
இங்குள தெல்லாம் உங்கள் சொத்தே.
மண்ணாங் கட்டிதான் மனைவியோ? இங்குள
பொன்னாங் கட்டி போயொழிந் தாளோ?

வெள்ளையப்பன் :

உறுதி உறுதி உன்மக னுக்கே
இரிசன் மகளை ஏற்பாடு செய்வேன்.
என்மகன் பெரியதோர் இளிச்ச வாயன்;
மண்ணாங் கட்டி மண்ணாங் கட்டிதான்!
பெண்ணா அவள்? ஓர்பேய் மூதேவி!
இரு! போய் அந்த இரிசனைக் கண்டு
பேசி விட்டுப் பின்வரு கின்றேன்.

காட்சி—7

வெள்ளையப்பன் மாறுபாடு

வெள்ளையப்பன் :

இரிசனார் வீட்டில் இருக்கின் றாரா?

இரிசப்பன் :

உள்ளே வருவீர் வெள்ளை யப்பரே:
எப்போது வந்தீர்? இப்போது தானா?
மனைவியார் உம்முடன் வந்திட வில்லையா?
நல்ல முத்து நலமா? அமர்க.

வெள்ளையப்பன் :

மனைவி வயிற்று வலியோ டிருந்தாள்;
பையன் நிலையைப் பகர வந்தேன்:
திருமணம் வேண்டாம் என்று செப்பினான்.

இரிசப்பன் :

வெளியிற் சொன்னால் வெட்கக் கேடு
வெள்ளை யப்பரே வெந்தது நெஞ்சம்.
பேச்சை நம்பி ஏச்சுப் பெற்றேன்.
திருமணம் விரைவில் செய்ய எண்ணி
எல்லாம் செய்தேன். எவர்க்கும் சொன்னேன்.
என்னை ஊரார் என்ன நினைப்பார்!
எப்படி வெளியில் இனிமேற் செல்வேன்?
மணம்வேண் டாமென மறுத்த தெதற்கு?
அடங்கி நடப்பவன் அல்லவா உன்மகன்?
நல்ல முத்தா சொல்லைத் தட்டுவான்?
சொல்வது தானே நல்லமுத் துக்கு.

வெள்ளையப்பன் :

நூறு தடவை கூறிப் பார்த்தேன்;
வேண்டாம் மணமென விளம்பி விட்டான்.
மனம்புண் பட்டு வந்தே னிங்கே.
அம்மாக் கண்ணுவின் அழகு மகனுக்குத்

தங்கள் பெண்ணைத் தருவது நல்லது.
வைத்த நாளில் மணத்தை முடிக்கலாம்.
என்னசொல் கின்றீர் இரிசப்ப னாரே?

இரிசப்பன் :

அம்மாக் கண்ணை அறிவேன் நானும்
வெள்ளை யப்பரே வீண்பேச் செதற்கு?
நீவிர் விரைவாய் நீட்டுவீர் நடையை.

காட்சி - 8

வலையில் சிக்கினார் கணவர்

(இரிசப்பன் மண்ணாங்கட்டியிடம் வந்து கூறுகிறான் :)

நல்ல முத்து நல்ல பிள்ளை.
நீங்களும் மிகவும் நேர்மை யுடையவர்.
வெள்ளை யப்பர் மிகவும் தீயவர்.
அரச லூரில் அம்மாக் கண்ணின்
வலையிற் சிக்கி வாழு கின்றார்;
அங்கேயே அவர் தங்கி விட்டார்.
இன்னும் இங்கே ஏன் வரவில்லை?
மான மிழந்து வாழு கின்றார்.
அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனுக்கு
நான்என் பெண்ணை நல்க வேண்டுமாம்!
மணம் வேண்டாமென மறுத்தா னாம்மகன்!
நேரில் உம்மிடம் நிகழ்த்த வந்தேன்இதை.
உங்கள் கருத்தை உரைக்க வேண்டும்.

மண்ணாங்கட்டி :

கெடுத்தா ளாஎன் குடித்த னத்தை?
விருந்து வைத்து மருந்தும் வைத்தாள்;

சோற்றைப் போட்டு மாற்றினாள் மனத்தை!
ஏமாந் தாரா என்றன் கணவர்?
போய்ப் புகுந்தாரா புலியின் வாயில்?
எங்கள் பிள்ளை உங்கள் பெண்ணை
வேண்டா மென்று விளம்ப வில்லையே!
அவள் மகனுக்கே அவளைக் கட்ட
இப்படி எல்லாம் இயம்பினார் போலும்!
மாதம் ஒன்றாகியும் வரவில்லை அவர்.
மகனை இங்கே வரவழைக் கின்றேன்.
சொல்லிப் பார்ப்போம்; சொன்னாற் கேட்பான்.
(நல்லமுத்துவிடம் மண்ணாங்கட்டியும் இரிசனும்
சொல்லுகிறார்கள்.)

மண்ணாங்கட்டி :

ஒருமாத மாக உன்றன் தந்தையார்
அரச லூரில் அம்மாக் கண்ணிடம்
விளையாடு கின்றார். வீட்டை மறந்தார்.
அவர்தாம் அப்படி ஆனார். உன்றன்
திருமணம் பற்றிய சேதி எப்படி?
இரிசனார் பெண்ணை ஏற்பாடு செய்தோம்;
உடனே மணத்தை முடிக்க வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

அப்பா இல்லை. அது முடியாது.
விவாக முகூர்த்த விளம்ப ரத்தில்
அப்பா கையெழுத்தமைய வேண்டும்.
பாத பூசை பண்ணிக் கொள்ள
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?
திருமண வேளையில் தெருவில் நின்று
வருபவர் தம்மை வரவேற் பதற்கும்

அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?
புரோகிதர் தம்மைப் போய ழைக்க
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?
அரசாணிக்கால்நட, அம்மி போட,
நலங்கு வைக்க, நாலு பேரை
அழைக்க, நல்லநாள் அமைக்க, அம்மன்
பூசை போடப் பொங்கல் வைக்க
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?

இரிசப்பன் :

அப்பன் இல்லையே அதற்கென்ன செய்வது?

நல்லமுத்து :

சோற்றை உண்டு சும்மா இருப்பது!

மண்ணாங்கட்டி :

அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனுக்கு
மகளைக் கட்டி வைக்கச் சொல்லிக்
கெஞ்சினா ராமே அவரை
இரக்கம் இருந்ததா இனிய தந்தைக்கே?

நல்லமுத்து :

என்னருந் தந்தை இயம்பிய படியே
இவரின் மகளை அவன்மணக் கட்டும்.
"தெருவில் என்ன பெரிய கூச்சல்"
போய்வரு கின்றேன் பொறுப்பீர் என்னை!

(நல்லமுத்து போனபின், இரிசனும், மண்ணாங்கட்டியும் பேசுகின்றார்கள்.)

மண்ணாங்கட்டி :

தன்மானம் இல்லாத் தடிப்பயல் என்மகன்,
உணர்ச்சி இல்லா ஊமை என்மகன்.
அடிமை எண்ணம் உடையவன் என்மகன்.
தனக்குப் பார்த்த தையலை, அப்பன்
அயலான் மணக்கச் செயலும் செய்தால்
துடிக்க வேண்டுமே தடிக்கழுதை மனம்!
இல்லவே இல்லை! என்ன செய்யலாம்
சாப்பி டுங்கள்! சற்று நேரத்தில்
வருவான் பையன் ஒருமுறைக் கிருமுறை
சொல்லிப் பார்ப்போம்; துன்பம் வேண்டாம்.

காட்சி - 9

தமிழ் உணர்ச்சி

(இரிசப்பனும் மண்ணாங்கட்டியும் பேசியிருக்கிறார்கள்)

இரிசப்பன் :

எங்கே போனான் உங்கள் பிள்ளை?

மண்ணாங்கட்டி

கூச்சல் கேட்டதாய்க் கூறிப் போனான்.

இரிசப்பன் :

என்ன கூச்சல்? எங்கே கேட்டது?

மண்ணாங்கட்டி :

கேட்டது மெய்தான், கிழக்குப் பாங்கில்
வாழ்க தமிழே! வீழ்க இந்தி! என்று.

இரிசப்பன்

எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாப் பிள்ளை

அந்த இடத்தை அடைந்த தென்ன?

மண்ணாங்கட்டி :

என்ன இழவோ யார்கண் டார்கள்?

(தமிழ்ப் புலவர் அமுதனார் வந்து இரிசனிடத்திலும், மண்ணாங்கட்டியிடத்திலும் சொல்லுகிறார்.)

அமுதனார் :

உங்கள் பிள்ளையா நல்லமுத் தென்பவன்?

மண்ணாங்கட்டி :

ஆம்ஆம் ஐயா! அன்னவன் எங்கே?

அமுதனார் :

யானதைச் சொல்லவே இங்கு வந்தேன்.
இந்த அரசினர் செந்தமிழ் ஒழித்துத்
தீய இந்தியைத் திணிக்கின் றார்கள்.
தமிழ்அழிந் திட்டால் தமிழர் அழிவார்.
நம்தமிழ் காப்பது நம்கடன் அன்றோ?
போருக்குத் திராவிடர் புறப்பட் டார்கள்.
திராவிடர் கழகம் சேர்ந்துதான் உங்கள்
நல்ல முத்தும்! நல்லது தானே!

இரிசப்பன் :

எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாப் பிள்ளை
இந்தக் கிளர்ச்சியில் என்ன செய்வான்?

மண்ணாங்கட்டி :

திருமணம் செய்யச் சேயிழை ஒருத்தியை
அமைத் திருந்தார் அவனின் தந்தையார்!

பாரடா நீபோய்ப் பாவை தன்னை
என்றால், அதையும் ஏற்க வில்லை.
தரும்படி சொன்னார் தந்தை என்றால்,
அப்பா மனப்படி ஆகுக என்றான்.
இப்படிப் பட்டவன் என்ன செய்வான்?
அப்பா அயலவள் அகத்தில் நுழைந்தார்.
இப்பக் கத்தில் இனிவாரார் ஆதலால்
திருமணத்தை நீ செய்துகொள் என்றால்,
ஓலை விடுக்கவும், ஊரைக் கூட்டவும்,
சாலும் கரகம் தனியே வாங்கவும்.
பாத பூசை பண்ணிக் கொள்ளவும்
அப்பா வேண்டும்என்று ஒப்பனை வைக்கிறான்.

அமுதனார் :

மடமையில் மூழ்கி மடிகின்றான் அவன்.
தன்மா னத்தைச் சாகடிக் கின்றான்,
மரக்கட் டைபோல் வாழ்ந்து வந்தான்.
இந்த நிலைக்கெலாம் ஈன்றவர் காரணர்.
ஆயினும் தமிழ்ப்பற் றவனிடம் இருந்தது.
திராவிடர் கழகம் சேர்ந்து விட்டான்.
இனிமேல் அவனோர் தனியொரு மறவன்!
அரசினர் சிறையில் அடைத்தார் அவனை!

இரிசப்பன் :

என்ன? என்ன? எப்போது விடுவார்?

மண்ணாங்கட்டி :

இருந்தும் பயனிலான் இருக்கட்டும் சிறையில்.

அமுதனார் :

எப்போது வருவான் என்ப தறியோம்.

துப்பிலா அரசினர் சொல்வதே தீர்ப்பு.
நான்கூறுகின்றேன். நல்ல முத்துவின்
திருமணம் விரைவில் சிறப்ப டைக.

காட்சி - 10

திருமணம் என் விருப்பம்

(இரிசப்பன் வீட்டில், வெள்ளையப்பன் பேசுகிறான்.)

வெள்ளையப்பன் :

அம்மாக் கண்தன் சொத்தெலாம் அளிப்பாள்.
உம்மகள் தன்னை அம்மாக் கண்ணின்
மகனுக்கு கே,திரு மணம்செய் விப்பீர்
என்மகன் பெரியதோர் இளிச்ச வாயன்!

இரிசப்பன் :

அம்மாக் கண்ணின் அடியை நத்தி
வீணில் வாழும் வெள்ளை யப்பரே,
உமது சொல்லில் உயர்வே யில்லை.
எமது கொள்கை இப்படி யில்லை.
நல்லமுத் துக்கே நம்பெண் உரியவள்,
பொல்லாப் பேச்சைப் புகல வேண்டாம்.

(அதே சமயத்தில் நல்லமுத்து வந்து இரிசனிடம் இயம்புகின்றான்.)

நல்லமுத்து :

உம்மகள் என்னை உயிரென்று மதித்தாள்
திருமணம் எனக்கே செய்துவைத் திடுக!

(வெள்ளையப்பன் தன் மகனான நல்லமுத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றான்.)

என்விருப் பத்தை, எதிர்க்கவும் துணிந்தாய்.
உன்விருப் பத்தால் என்ன முடியும்?
இன்று தொட்டுநீ வாயிலின்
வழியும் காலெடுத்து வைக்க வேண்டாம்.
என்றன் சொத்தில் இம்மியும் அடையாய்.
நான்சொன் னபடி நடந்து கொண்டால்,
திருமணம் பிறகு செய்து வைப்பேன்.
அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனே
இந்நாள் இந்த எழில் மடந்தையை
மணந்துகொள் ளட்டும், மறுக்க வேண்டாம்.

நல்லமுத்து:

திருமணம் எனது விருப்ப மாகும்.
ஒருத்தியும் ஒருவனும் உள்ளம் கலத்தல்
திருமணம் என்க. இரிசனார் மகளும்
என்னை உயிரென எண்ணி விட்டாள்.
நானும் என்னை நங்கைக் களித்தேன்.
உம்வீட்டு வாயிலை ஒருநாளும் மிதியேன்.
உம்பொருள் எனக்கேன்? ஒன்றும் வேண்டேன்.
நானும்என் துணைவியும் நான்கு தெருக்கள்
ஏனமும் கையுமாய், எம்நிலை கூறி
ஒருசாண் வயிற்றை ஓம்புதல் அரிதோ!
ஆட்சித் தொட்டியில் அறியாமை நீர்பெய்து
சூழ்ச்சி இந்திஇட்டுத் துடுக்குத் துடுப்பால்
துழவிப் பழந்தமிழ் அன்னாய் முழுகென
அழுக்குறு நெஞ்சத் தமைச்சர் சொன்னார்.
இழுக்குறும் இந்நிலை இடர வேண்டி
நானும்என் துணைவியும் நாளும் முயல்வதில்
சிறைப்படல், காதல் தேனருந் துவதாம்!

இறப்புறல் எங்கள் இன்பத்தி னெல்லையாம்.

(வெள்ளையப்பனை நோக்கி இரிசன் சொல்லுகிறான்:)

வெள்ளை யப்பரே வெளியில் போவீர்
என்மகள் உம்மகன் இருவரும் நாளைக்குக்
காதல் திருமணம் காண்பார். நீவிரோ
அம்மாக் கண்ணொடும் அழகு மகனொடும்
இம்மா நிலத்தில் இன்புற் றிருங்கள்.

(நல்லமுத்து தன் திருமணத்தின்பின், துணைவியுடன் இந்தி எதிர்ப்பு மறியலுக்குப் புறப்படுகின்றான்.)

நல்லமுத்து :

வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்
இந்தி ஒழிக! இந்தி ஒழிக!

(சென்று கொண்டிருக்கையில், நல்லமுத்தின் தாய் அவர்களைத் தொடர்கிறாள்.)

மண்ணாங்கட்டி :

இன்பத் தமிழுக் கின்னல் விளைக்கையில்
கன்னலோ என்னுயிர்? கணவனும் வேண்டேன்.
உற்றார் வேண்டேன்; உடைமை வேண்டேன்.
இந்தி வீழ்க! இந்தி வீழ்க!
திராவிட நாடு வாழிய!
அருமைச் செந்தமிழ் வாழிய நன்றே!

1948

○ ○ ○

7 பெண்கள் விடுதலை

கிழக்கு வெளுக்கக், கிளிமொழியாள் தங்கம்
வழக்கப் படி, வீட்டு வாயிற் படி துலக்கிக்
கோலமிட்ட பின்பு குடித்தனத்துக் கானபல
வேலை தொடங்கி விரைவாய் முடிக்கையிலே
ஏழுமணிக் காலை எழுந்தாள். அவள் மாமி,
வாழுகின்ற பெண்ணாநீ வாடிஎன்றாள் தங்கத்தை,
இந்நேரம் தூங்கி இருந்தாயா? என் பிள்ளை
எந்நேரம் காத்திருப்பான் இட்டலிக்கும் காப்பிக்கும்?
நின்றபொற் பாவை நிலத்தில் விழச்செய்தாள்.

* * *

வாரிச் சுருட்டி மலர்க்குழலைத் தான் செருகிக்
கூரிய வேல்விழியாள் கொண்டதுயர் காட்டாமல்
தொட்ட பணிமுடிந்துச் சுள்ளி அடுப்பேற்றி
இட்டலியும் பச்சடியும் இட்டஒரு தட்டுடனும்,
காப்பி யுடனும் கணவன் தனி அறையில்
போய்ப்பார்த்தாள் இன்னும் பொழுது விடியவில்லை
என்று நினைத்தே இருவிழி திறக்காமல்
பன்றிபோல் பாயில் படுத்துப் புரளுகின்ற
அத்தான் நிலைகண்டாள். அந்தசொல் தான்நினையாள்
முத்தான வாய்திறந்து மொய்குழலாள் கூறலுற்றாள்:
எட்டு மணி அத்தான் எழுந்திருப்பீர். தந்தையார்
திட்டுவார், கண்கள் திறப்பீர் விரைவாகக்

காலைக் கடன்முடித்துக் காப்பீர் விரைவாகக்
காலைக் கடன்முடித்துக் காப்பி முடிந்துடனே
வேலைக்குப் போவீரே என்று விளம்பக்
கழுதைபோல் தன்னிரண்டு கால்கள் உயர்த்தி
அழகு மனையாளை அப்படியே தானுதைத்தே
தூக்கத்தில் வந்தெனக்குத் தொல்லை கொடுக்கின்றாய்
போக்கற்ற நாயே நீ போடி எனப் புகன்றான்.

* * *

செம்போடும் தட்டோடும் சேயிழையாள் கூடத்தில்
வெம்பும் உளத்தோடும் மீளவந்து பார்க்கையிலே
மாமனார் வந்து மலைபோலக் காத்திருக்க
ஊமைபோல் சென்றே உணவை எதிர்வைத்தாள்.
எங்கே உன் அத்தான்? எழுந்திருக்க வில்லையா?
எங்கிருந்து வந்தாய்நீ என்குடித்த னம்பெடுக்க?
இன்னுமா தூங்குகின்றான்? ஏன்குரங்கே? மூஞ்சியைப் பார்.
ஒன்பதுக் கெழுந்திருந்து பத்துமணிக்கு ஊண்முடித்துக்
கையில் குடையேந்திக் காலிற் செருப்பணிந்தே
ஐயா தம் வேலைக்குச் சென்றால் அடுத்த நாள்
வீட்டுக்குப் போக விடைபெறலாம் அல்லவோ?
காட்டுக் குறத்திபோல் கண்ணெதிரில் நிற்காதே!
என்றுதன் பிள்ளை இழைத்த பிழைக்காகக்
கன்னல் மொழியாள்மேல் காய்ந்து விழுந்தே மாமன்
உண்ணத் தலைப்பட்டான் இட்டலியை! ஒண்டொடியாள்
எண்ணத் தலைப்பட்டாள் தன்னிலையை! என்செய்வாள்.

* * *

அத்தான் எழுந்தான் அரைநொடியிற் பல்துலக்கிப்
பொத்தல்நாற் காலியின்மேற் பொத்தென்று குந்தினான்,
உள்ளே எழுந்தபடி ஓவென்று கூச்சலிட்டான்,
பிள்ளை நிலைகண்டும் பெற்றோர் அருகிருந்தும்
கொல்லைக் கிணற்றில் குடி தண்ணீர் மொண்டிருந்த
மெல்லி விரைந்துவந்து மேலே எடுத்துவிட்டாள்.

புண்பட்ட தோஎன்று பூவையவள் பார்க்கையிலே
கண்கெட்ட துண்டோ? கடிய நீ ஓடிவந்து
தூக்கினால் என்ன? தொலைந்துபோ என்றுரைத்துத்
தாக்கினாள், தையல் தலைசாய வீழ்ந்தெழுந்தாள்.

* * *

அப்போது மாமி அருமை மகனிடத்தில்
கொப்பேறிக் குந்தும் குரங்குபோல் உன் மனைவி
மேலேறிக் குந்தியே நாற்காலி மேற்பிரம்பைக்
கேலி பிறச் செய்யக் கிழித்துத் தொலைத்துவிட்டாள்
என்றாள். அருகில் இருந்திட்ட மாமனோ
நின்றால் அடித்திடுவான் நீபோ என்றே உரைக்க
அப்படியே பிள்ளையும் ஐந்தாறு தந்திடவே
பொற்பாவை கண்ணிற் புனல்சாய உட்சென்றாள்.

* * *

மாலை ஒருமணிக்கு மங்கை அடுப்பருகில்
வேலைசெய்யும் போது முற்பகுதி வீட்டறையில்
எண்ணெய்ஏ னத்தை எலிஉருட்டிப் போயிருக்கப்

பெண் உடைத்தாள் என்று பெரும்பழியை மாமி அவள்
சூட்டினாள் அந்தக் துடுக்குமகன் தாயின் சொல்
கேட்டுக் கயிற்றால் கிளிமொழியை ஓர்தூணில்
கட்டினான்; கட்டிக் கழியால் அடிக்கையிலே
மங்கையைப் பெற்றவர்கள் வந்தார். நிலைகண்டார்!

தங்கமே என்று தலைமீது கைவைத்துத்
தேம்பி அழுது, சிறிது பொறுப்பீரோ
கட்டவிழ்க்க மாட்டீரோ என்று கதற, அவன்
கண்ணான பெண்ணாளைக் கட்டவிழ்த்துவிடு என்றான்.
பெண்ணாளின் மாமியவள் "பெண்ணென்றால் இப்படியா!

கொண்டவனை மீறுவதா? கொண்டவனை அண்டாமல்
கண்டவனை அண்டிக் கதை பேசப் போவதுண்டா!
என்று பலபொய் எடுத்தெடுத்து வீசலுற்றாள்;
என்றைக்கும் வாழாள் இவள்' என்றாள் மாமனும்.

* * *

அந்நாள் இரவில், அணங்குதனை, பெற்றவர்கள்
பொன்னையன் வீட்டுக்குப் போய், இதனைக் கூறி
எதுசெயலாம் என்று வினவ, அவன் சொல்வான்;
இதுவெல்லாம் முன்னாள் பிரமன் எழுதியதால்
ஆரும் அழிக்க முடியாது, கொண்டவனால்
நேருவதை நாம்தடுக்க எண்ணுவதும் நேர்மையில்லை,
பெண்டாட்டி என்றும் பிழைசெய்யக் கூடியவள்,
கொண்டவன் கொல்வான், அணைப்பான் அவன் விருப்பம்

இந்நாள் இதுவெல்லாம் நான்சொல்லும் சொல்லல்ல.
அந்நாள் மனுவே அழுத்தி எழுதியவை.
என்றுரைக்கப், பெற்றவர்கள் உள்ளம் எரிந்தவராய்க்
கன்றைப் பிரியும் கறவைஎனக் காலையிலே
பெண்ணைப் பிரிந்து பெருந்துன்பம் மேலிட்டு
வெண்ணெய்நல்லூர் வண்டியின் மேலேறிச் சென்றார்கள்.

வஞ்சி, மரச்சருகு வாதானூர்ச் சாலையிலே
கொஞ்சநஞ்ச மல்ல குவிந்து கிடந்திடுமே
ஆலைச்சங் கூதும் அதிகாலையில் நீபோய்
நாலுசுமை கட்டிவந்தால் நாலுபணம் மீதியன்றோ?
என்றுரைத்தாள் மாமி. இதுகேட்ட தங்கம், தன்
பொன்னான அத்தான்பால் போயுரைப்பா ளாயினாள்:
வஞ்சி, சருகுக்கு மாமியார் போ என்றார்,
கொஞ்சம் விலையே கொடுத்தால் அதுகிடைக்கும்;
பத்துக்கல் ஓடிப் பாடாய்ப்பாடு பட்டிட நாம்
சொத்தில்லா ஏழைகளா சொல்லுங்கள் என்றுரைத்தாள்.

நன்செயிலும் புன்செயிலும் நானூறு காணியுண்டு
இன்னுமுண்டு தோப்பும் இருப்பும். இருந்தாலும்
என்தாயின் சொல்லை நீ ஏன்மறுத்தாய்? நாள்தோறும்
சென்று சுமந்துவர வேண்டுஎன்றான் தீயவனும்!
நெஞ்சம் துடித்தாள். நிலைதளர்ந்தாள். அத்தானைக்
கெஞ்சினாள், அந்தப் பழக்கம் கிடையாதே!
ஒன்றியாய்ப் போவதற்கும் என்னுள்ளம் ஒப்பாதே.
சென்றுரைப்பீர் மாமியிடம் செல்லா வகைசெய்ய,
என்றான். பயனில்லை. இரவு கழிந்தவுடன்

சென்றாக வேண்டுமென்று சிங்கக் கனாக்கண்டாள்.

மாடியிலே மங்கையர்க ளோடிருந்து பந்தாடி
வாடினேன் என்று வலஞ்சுழியம் அப்பவகை
உண்ணென்று தாய்எனக்கே ஊட்டுகையில் நான் அவற்றை
மண்ணென் றுமிழ்ந்ததெலாம் எண்ணி அழுவேனா?
சூட்டுமலர் வாட, மணிச் சுட்டியொடு நான்களைந்தே
போட்டு வயிரப் புதுச்சுட்டி வாங்கியதை
எண்ணி அழுவேனா! எருமைமுது கென்புபோல்
பண்ணிய தங்கமணிக் கோவை பழையதென்று
வேலைக்கா ரிக்கு விடியலில் நான்தந்து
மாலையிலே மற்றொன்று வாங்கியதை எண்ணி
அழுவேனா? மான்குட்டி கேட்ட அளவில்
எழுதி வரவழைத்த தெண்ணி அழுவேனா?

அண்டைத் தெருவுக்கும் ஆடும் இருகுதிரை
வண்டிஎன்றால் வந்துநின்ற தெண்ணி அழுவேனா?
இந்நாளில் என் கணவர் இல்லத்தில் நாள்தோறும்
தொன்னையிலே நொய்க்கஞ்சி தூக்கிக்குடி என்னும்
அன்பில்லார்க் காட்பட்ட தெண்ணி அழுவேனா?
என்பொடிய நான் உழைப்ப தெண்ணி அழுவேனா?
உள்ளம் அறிய ஒருபிழைசெய் யாவிடினும்
தள்ளித் தலையுடைப்ப தெண்ணி அழுவேனா?
வஞ்சிக் சருகெடுத்து வா' என்ற சொல்லுக்கே
அஞ்சி நடுங்குவ தெண்ணி அழுவேனா?
என்று துடித்தழுதாள் ஏனழுதாய் என்றுரைத்த
முன்வீட்டு முத்தம்மா என்னும் முதியவள்பால்!
அவ்போது தங்கத்தின் அத்தானும் மாமனும்
எப்போதும் போல இருந்தார்கள் திண்ணையிலே!

ஆளவந்தார்க் காளாய் அமைந்திட்ட காவலர்கள்
வாள்இடுப்பில் கட்டி வலக்கையில் செப்பேட்டை
ஏந்தி, இவர்கள் எதிரினிலே வந்து நின்று
சூழ்ந்துள்ள மக்களுக்குச் சொல்வார் வெங்குரலில்:
பெண்டாட்டி என்ற பெயர்அடைந்த நாள்முதலே
ஒண்டொடிக்கும் சொத்தில் ஒருபாதிக் குண்டுரிமை!
தம்மனைவி செத்தால்தான் வேறுமணம் தான்செயலாம்
இன்னல் மனைவிக் கிழைத்தல் கொலைக்குற்றம்.
ஆளவந்தார் ஆணைஇதுவென்றே அறிவித்து.
வாளுருவிக் காட்டி வழிநடந்து சென்றார்கள்.

* * *

மங்கை அதுகேட்டாள், ம்ணவாளனும் கேட்டான்
அங்கிருந்த மாமனும் கேட்டாள், அவன் சென்று
தன்மனைவி காதில் தனியாக நின்றுரைத்தான்
முன்நிகழந்த துன்ப வரலாறு முற்றிற்றே,

* * *

பின்பொருநாள் வீட்டுப் பெருங்கணக்கு மாறுபட
என்னவகை கண்டறிவ தென்றறியா மாமன்தான்
தன் மகனைக் கேட்டும் சரிசெய்யத் தோன்றாமல்
அன்பு மருமகளை அண்டி“ஒருவிண்ணப்பம்
என்றான், மருமகளும் என்னவென்றாள்” இக்கணக்கில்
நின்ற பிழைதன்னை நேராக்க வேண்டுமென்றான்,
இன்னும் அரைமணிக்குப் பின்னால் நினைப்பூட்டிச்
சொன்னால் சரிபார்க்கத் தோதுபடும் என்றுரைத்தாள்.

* * *

அப்போது மங்கையின் அன்னையும் தந்தையும்
எப்போது போல்பார்க்க எண்ணியங்கு வந்தார்கள்.

* * *

வீட்டுத் தனியறையில் மெல்லிஇருந்தாள், தலையை
நீட்டாமலே வெளியில் நின்றிருந்தார் மாமனார்,
அத்தான் அலுவ லகத்தினின்று வீடுவந்து
முத்துநகைக் காரி முகம்பார்க்க எண்ணி
மனையின் அறைக்குள் "வரலாமா" என்று
தனிவிர லால்கதவைத் தட்டி வெளிநின்றான்,
காத்திருக்கச் சொன்னாள், கனிமொழியாள், தான் கணக்குப்
பார்த்தபின் பெற்றோரைப் பார்த்துப் பல பேசி
மாமன் கணக்கை வகைசெய்து காட்டிய பின்
நாமலர்ந்தாள் நல்லத்தா னோடு.

○ ○ ○

8 மதத்தை விடு!

தெருவறைச் சன்னல் தன்னைத்
திறப்பாள்.என் வரவு பார்ப்பாள்.
திருமுகம் காண்பேன், முல்லைச்
சிரிப்பினிற் சொக்கி நிற்பேன்.
ஒருநொடி தனிலே அன்னாள்
ஒளிமுகம் மறைந்து போகும்;
அரிவையின் முகநி லாவை
அடுத்தநாள் காண்பேன் அங்கே!

நடந்தது நாள் ஒவ்வொன்றாய்!
நகர்ந்தன நான்கு திங்கள்!
மடமயில் தனை நெருங்கும்
வாய்ப்பில்லை. பேச்சும் இல்லை
அடைந்தேன்இன் றவள் வரைந்த
அழகிய "காதல் அஞ்சல்"
"அடைகஎன் வீட்டைக், காலை
ஐந்தரை மணிக்கு நீவிர்"

அஞ்சலைப் படித்தான் பாரி,
அற்றைநாள் இரவு தன்னைக்
கேட்கவே இல்லை அஃது;
மிஞ்சுகா லணிகள் பூண்ட
மெல்லிபோல் மெதுவாய்ச் செல்லக்,
கொஞ்சிற்றுப் பரிதி கீழ்பால்;
கொடியிடை வீடு சென்றான்.

வருகஎன் றுரைத்தாள்-கண்ணால்
வரவேற்று நின்றாள். பாரி
இருகையால் தழுவப் போனான்
"இரும்" என்றாள். "என்ன" என்றான்.
ஒருமனப் பட்டு, வாழ்க்கை
ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வோம்
பருகுவோம் பிறகு காதற்
பழச்சாற்றை என்று சொன்னாள்.

உம்மதம் என்ன என்றாள்.
உம்பெயர் என்ன என்றாள்:
"எம்மதம் ஆனால் என்ன,
நான்ஒரு முசிலீம்" என்றான்.
செம்மைசேர் புனை பெயர்தான்
பாரிஎன் றுரைத்தான் செம்மல்.
"இம்மியும் நமது வாழ்வில்
ஒற்றுமை இராதே" என்றாள்.

என்மதம் மயிலே உன்னை
வரவேற்க மறுப்ப தில்லை.
கன்னலின் உதட்டை என்பால்
காட்டுக என்றான் காளை.
நன்மனத் தீர், உமக்கு
நான் வேண்டு மாயின், நீவிர்
உம்மதம் துறக்க வேண்டும்
உள்ளத்தும், வெளிப் புறத்தும்!

என்றனள். இதனைக் கேட்டாள்.
திடுக்கிட்டான். இயம்பு கின்றான்;
என்மதம் இசுலாம். ஆம் ஆம்,
எனினும்நான் திரா விடன்தான்.
என்றனன். மங்கை நல்லாள்,
இதுகேட்டாள். சிரித்துச் சொல்வாள்;
மன்னிய திரா விடர்க்கு
மதமில்லை, சாதி யில்லை.

தளைமதம் விடுக. நீவிர்
தனிவிடு தலைமேற் கொள்க.
களையினை நெஞ்ச கத்துக்
கழனியில் வளர்த்தல் வேண்டாம்
இளமையின் பயனும் வாழ்வின்
இன்பமும் மதத்தில் இல்லை
விளைந்திட்ட தீமை எல்லாம்
மதவெறி விளைத்த தென்றாள்!

நினைவினில் ஆழ்ந்தான். நெஞ்சில்
நிறைஇருள் நீங்கப் பெற்றான்.
தனிப்பெருந் திராவிடத்தைத்
தான்எனக் கண்டான். மானே
இனிஒரு மதத்துக் காட்பட்
டிரேன்என்றான். தூய்மை யான
மனத்தினை அவளுக் கீந்தான்.
மங்கையும் தன்னைத் தந்தாள்.

- குயில் 1948

○ ○ ○

9 அறிவு மணம்

புதுநிலவு போல்முகத்தாள் நின்றாள் வெளியில்
மிதிவண்டி மேல்விரைந்து சென்றான்-மதிவாணன்!
பார்தாள் அவன்பார்த்தான் பாய்காதல் மின்தாக்க
வேர்த்தாள் அவன்வேர் தான் நெஞ்சு.

மறுநாளின் மாலை மதிவாணன் வந்தான்
பிறைநுதலா ளும்காணப் பெற்றாள்-சிறுக
விரித்தான், விரித்தாள் இதழ்க்கூட்டு! மின்னச்
சிரித்தாள் சிரித்தான்அச் சேய்.

மூன்றுநாள் முத்துநகை நின்றிருந்தாள் முன்போல
தோன்றாத் துணையானான் தோன்றினான்-ஈன்றாரை
மீறென்றான் மீறினாள்! மின்னே மிதிவண்டி
ஏறென்றான் ஏறினாள் பெண்.

பெற்றோர் இதுகேட்டார் சற்றும் பிடிக்கவில்லை,
அற்றனவே சாதிமதம் ஆ என்றே-சுற்றமுடன்
கட்டைவண்டி ஏறிக் கதறி மிதிவண்டி
தொட்டவழிச் சென்றார் தொடர்ந்து.

சாதிமதக் கட்டைவண்டி தன்னிலே செல்லுகையில்
கோதையும் சேயும் குளத்தூர்போய்-ஓதியே
அன்புற்றார் வாழ்த்த அறிவு மணமுடித்தே
இன்புற் றிருந்தார்கள் நன்கு.

- குயில் 1948

O O O

10 மூட நம்பிக்கை

காக்கைசொல் நம்பிக் காசைமட்டும் போக்கடிக்காதே

காக்கை இறைப்பில் சுத்திக் கிடந்தது.
வீட்டுக் காரன், கேட்டு வருந்தினான்.
பறந்தது காக்கை; சிறிதுநே ரத்தில்
மறந்த நண்பன் வந்தான் விருந்தாய்!

மற்றும் ஒருநாள், ஒன்பது பேர்கள்,
வரலா னார்கள். வருவதன் முன்பு
காக்கை எதுவும் கத்தவே யில்லை.
காக்கை மறந்ததாய்க் கருதினான் வீட்டினன்.

ஒருநாள் காக்கை ஓயாது கத்தவே
வரும் விருந்தென்று வழிபார்த் திருந்தான்.
அஞ்சு மணிவரை ஆருமே வருகிலர்
அஞ்சல் வந்த அயலூ ரினின்றும்
ஒருவன் வருவதும், ஓலை வருவதும்
சரிநிகர் என்று தான்நினைத் திருந்தான்.

நாளை வருவதாய் நண்பன் ஒருவன்
ஆள் ஒருவனிடம் அஞ்சல் அனுப்பினான்.
மறுநாள் காக்கையும் வாய்ப்பறை அறைய
அறிவித்தபடி அவனும் வந்தான்.

மாரி யம்மன் தேருக்கு நண்பன்
காரூரினின்று கடிது வருவான்
என்று நினைந்துகொண் டிருந்தான் வீட்டினன்.

அன்று காக்கையின் அறிக்கை தன்னை
நோக்கி இருந்தான் காக்கையயும் வந்தது.
காக்கா காக்கா என்று கத்தியது.
மனைவியை அழைத்து, வருபவனுக்குத்
தனியே ஒருபடி சமை எனச் சொன்னான்.
காக்கை மேலும் கத்தியே கிடத்தது.
நோக்கியே, துப் பாக்கியோ டொருவன்
அண்டைவீட் டின்மேல் அமைவாய் வந்து
குண்டு பாய்ச்சிக் கொன்றான் காக்கையை.
கரிய காக்கை கழறிய வண்ணம்
வர இருந்தவன் வந்து சேர்ந்தான்.
தனியே சமைக்கச் சாற்றிய வண்ணம்
மனையாள் சமைத்தாள், வந்தவன் உண்டான்.

வீட்டுக் காரனே விளம்புவேன் கேட்பாய்:
மோட்டுக் காக்கை முழுங்குவதுண்டு.
மக்கள் விருந்தாய் வருவ துண்டு
மும்முறை அன்று முந்நூறு முறை!
இம்முறை சரியாய் இயலுவதுண்டு.
காக்கைசொல் நம்பிக் காசை மட்டும்
போக்கடிக்காதே! புகல்வேன் இன்னும்
தன்பின் தொடரும் சாவை அறியாக்
கன்னங் கரிய காக்கையா அறியும்
இல்லிடை விருந்து வருவதை?
நல்லதா மூட நம்பிக்கையதே?

○ ○ ○

11 முதியோர் காதல்

''தோழனே உன்னிடத்தில் சொல்லுகின்றேன், என்காதல்
பாழாகக் கூடாது. பாழானால் வாழ்வேது?
நேற்றுமுன்னாள் நேரிழையை நேரினிலே கண்டேன் நான்,
நேற்றிரவும் கண்டு நெடு நேரம் பேசினேன்.
என்னைக் கணவனென எண்ணிவிட்டாள் ஆதலினால்
பொன்னான வாய்திறக்கப் பூவையவள் நாணமுற்றாள்.
சின்ன வயதுடையாள், தேவைக்குத் தோதுடையாள்
மின்னல் இடையாள், மிகுமையல் கொண்டுள்ளாள்.
என்னையவள் காதலித்தல் யானறிவேன். நான் அவளைப்
பொன்னாய் மதிப்பதையும் போயுரைக்க வேண்டாமா?
ஆதலின் நீபோய் அவளிடத்தில் கூறிவிடு.
மாதரசி சொல்வதைநீ வந்துசொல்வாய் என்னிடத்தில்!
செங்கதிரும் மேற்கில் மறைந்ததுகாண்! தேனிதழாள்
அங்கிந்த நேரம் அழகாக வந்துநிற்பாள்.
மாமரத்தின் தெற்கில் வழிபோகும், அங்கே ஓர்
பூமரமும் நிற்கும் புளியமரத் தண்டையிலே,
சோளம் வளர்ந்திருக்கும் கொல்லையொன்று தோன்றும், அதன்
நீள வரப்பினில்தான் நின்றிருப்பாள் என்கின்றேன்''
என்று தலைவன் இசைக்கவே, அத் தோழன்

''இன்றிரவே சந்திக்க எண்ணமா'' என்றுரைத்தான்.
ஐயையோ இன்னும் அரைநொடியில் அன்னவளை
மெய்யிறுக நான்தழுவ வேண்டுமடா தோழா,

விரைந்தோடு, மங்கையிடம் என்னுடைய மேன்மை,
பெருஞ்செல்வம், கல்வி, பெரியபுகழ் அத்தனையும்
சொல்லி மடமயிலாள் தொட்டிழுக்கத் தோதுசெய்வாய்
வல்லியிடம் என்றன் வயதைமட்டும் கூறாதே!
ஆங்கே பிறப்பில் அமைந்ததென்று சொல்லிவைப்பாய்!
தேன் தடவ நேர்ந்ததனால் சேர்ந்த நரையென்று
மான்விழியா ளுக்குரைத்து வைத்துவிடு முன்னமே!

முப்பத்திரண்டு பல்லும் மோழையே, ஏனென்றால்
உப்பில்லாப் பத்தியத்தால் அப்படிஎன் றோதிவிடு!
கண்ணின்ஒளி மங்கியதைக் காதலிக்குக் கூறாதே.
பெண்ணரசை மெல்லத் தடவிப் பிடித்திடுவேன்
சார்ந்த இருட்டில் தடமாட்டம் யாருக்கும்
வாய்ந்த இயற்கைஎன வஞ்சியவள் எண்ணிடுவாள்
கற்பை எனக்களித்த பின்பு கதை தெரிந்தால்
குற்றமில்லை போ போ போ என்றான் கொடுங்கிழவன்.
தோழன்போய் மீண்டுவந்து சொல்லுகின்றான்: ஐயாவே
வாழைத் துடையுடைய வஞ்சிவந்து காத்திருந்தாள்
சொன்னதெல்லாம் சொன்னோன் துடித்துவிட்டாள் காதலினால்.

கன்னலின் சாற்றைக் கடிதுண்ண வேண்டுமென்றாள்.
காற்றாய் விரைந்துவந்து கட்டித் தழுவிமையல்
ஆற்றாவிடில் நான் போய் ஆற்றில் விழுந்திறப்பேன்,
என்று பறந்தாள். இதோ என்றேன், ஓடி வந்தேன்
சென்றுபே ரின்பத் திரைகடலில் மூழ்கிடுவீர்
போய்வாரீர் என்று புகன் றுதோ ழன் மறைந்தான்.

வாய்வழியும் எச்சிலோடு காலால் வழிதடவி
முள்ளில் விழுந்தெழுந்து முன்காலில் புண்ணடைந்து
கள்ளுண்டான் போல்உடல் தள்ளாடிக் காலிடறிச்
சோளம்வளர் கொல்லையிலே நின்றிருந்த தோகையினை
மூளும் வெறியாலே மொய்குழலே என்றணுகித்
தாவி அணைந்தான், தனித்திருந்த அவ் வைக்கோற்
பாவையுடன் வீழ்ந்தான் படுகிழவன்! அண்டை
மறைந்திருந்த தோழன், அங்குவந் திருந்தவர்பால்
அறைவான்:

கிழவன் மணம் கேட்பான் அஃதியற்கை
தன்னொத்த மூத்தாளைத் தான்தேடல் வேண்டும். இள
மின்னொத்தாள் வேண்டும் எனல் தீது.

(வைக்கோற் பாவை-விளைவுள்ள நிலத்தில், வைக்கோலால்
செய்து நிறுத்தப்படும் புல்லுரு.)

- 1948

(சிங்கப்பூர "தமிழ் முரசில்" வெளிவந்தது)

ㅇ ㅇ ㅇ

12 எது பழிப்பு?

1

பத்து வயதில் பழனியப்பன் வீட்டினிலே
முத்தம்மை என்னும் முதிராத செங்கரும்பு
வேலைசெய்திருக்கையிலே வேம்பென்னும் தாயிறந்தாள்.
மேலுமோர் ஆண்டின்பின் தந்தையாம் வீரப்பன்
தானும் இறந்தான். தனியாக முத்தம்மை
கூனன் வரினும் குனிந்துபுகும் தன்குடிலில்
வாழ்ந்திருந்தாள் அண்டை அயல்வாழ்வார் துணையோடு!
தாழ்ந்திடுதல் இன்றியே தன்வருமா னத்திலே
நாளைக் கழித்துவரும் நங்கை பருவமுற்றாள்.
தோளை அழகுவந்து கௌவியது, முன்னிருந்த
வண்ண முகமேதான் வட்டநிலா ஆகியது.
மொட்டு மலர்ந்தவுடன் மொய்க்கின்ற வண்டுகள்போல்
கட்டழகி அன்னவள்மேல் கண்வைத்தார் ஆடவர்கள்.

2

அச்சகத்தில் வேலைசெய்யும் அங்கமுத்துத்தான் ஒருநாள்
மெச்சுமெழில் முத்தம்மை மெல்லியினைத் தான்கண்டு
தன்னை மணந்துகொண்டால் நல்லதென்று சாற்றினான்,
இன்ன வருமானம் இன்னநிலை என்பவெல்லாம்
நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு நல்லதென்றாள் முத்தம்மை.
ஊரார்கள் கூடி ஒருநாள் திருமணத்தைச்
சீராய் முடித்தார்கள். செந்தமிழும் பாட்டும்போல்
அங்கமுத்து முத்தம்மா அன்புடனே வாழ்ந்துவந்தார்
இங்கிவர்கள் வாழ்க்கை இரண்டாண்டு பெற்றதுண்டு

3

வாய்ச் சொல்லாய்த் "தோளில் வலி" என்றான். மட்டாகக்
காய்ச்சல்என்று சொன்னார் மருத்துவரும் கைபார்த்து!
நாலு நாட் பின்னை நளிர்ஏற நாவடங்கிப்
பாலும்உட் செல்லாத பான்மை ஆடைந்தே
இறந்துவிட்டான் அங்கமுத்து! முத்தம்மை மார்பில்
அறைந்தபடி கூவி அழுது புரளுகையில்
அண்டை அயலுள்ளார் அங்கமுத்தின் மெய்கழுவித்
தொண்டர் சுமக்கச் சுடுகாட்டை எய்துவித்தார்.
நாள்கள்நில் லாது நடந்தன! முத்தம்மை
வாட்டுகின்ற ஒவ்வோர் நொடிக்கும் மனம் பதைத்தாள்.
அங்கமுத்து மாண்டான். அறுபதுநாள் சென்றபின்னும்.
எங்கும் அவனே என அழுதாள் முத்தம்மை!
மாதங்கள் மூன்று மறைந்தபின்னும், அங்கமுத்தின்
காதில் விழும் என்றழைப்பாள் கண்ணாளா என்று!

4

துணைவனைச் சுட்ட சுடுகாட்டை நோக்கி
இணை விழிகள் நீர்பெருகச் சென்றாள். இடையிலே
நள்ளிரவில், மக்கள் நடப்பற்ற தோப்பினிலே
பிள்ளையின் பேர்சொல்லிக் கூவினாள் அங்கொருத்தி.
தங்கமுத்தே தங்கமுத்தே என்றபெயர் தான்கேட்ட
மங்கையவள் முத்தம்மை வந்தான் கணவனென்று.
நின்றாள். விழியால் நெடிதாய்வாள் தோப்பெல்லாம்.
தன் துணைவன் போலத் தனியாக வந்துநின்றான்.
யார் என்றுகேட்டாள். நீ யார்என்றான் வந்தவனும்.
தேரோடும் போதே தெருவில்அது சாய்ந்ததுபோல்
மாண்டார்என் அத்தான் மறைந்தார் சுடுகாட்டில்
ஈண்டுநான் வந்தேன் எதிரில் உமைக்கண்டேன்.
உம்பெயரை யாரோ உரைத்தார் அது துணைவர்
தம்பேர்போல் கேட்டதனால் தையலுளம் பூரித்தேன்.

என்பெயரோ முத்தம்மை என்றாள், அதுகேட்டுத்
தன்பெயர் தங்கமுத்தென்றான். தளர்வுற்றாள்.
தூயான் எரிந்த சுடுகாடு போகலுற்றாள்.
நீஏன் சுடுகாட்டை நேர்கின்றாய் மங்கையே
நானுன் மணவாளன்! நானுன் மணவாளன்!
தச்சுவே லைசெய்யும் தங்முத்துப் பேர்சொன்னால்
மெச்சாதார் யாருமில்லை மெய்ம்மைஇது கேட்டுப்பார்.
தன்னத் தனியாய்நீ நானும் உடன் வருவேன்
என்றான். அவளும் எதிரொன்றும் கூறாமல்
சென்றாள். உடன்சென்றான், செங்கதிரும் கீழ்க்கடலில்
தோன்றியது. தோகைக்கும் தங்கமுத்தின் மேல் உள்ளம்
ஊன்றியது. தாமே உறுதிசெய்தார் தம்மணத்தை.

தங்கமுத்தின் அன்னை தளர்ந்த பருவத்தாள்
மங்காத செல்வம்போல் வாய்த்த மருமகளைக்
காணும்போ தெல்லாம் மகிழ்ச்சிக் கடல்படிவாள்;
ஆணகழகன் தன்மகனும் அன்பு மருகளும்,
வேலையில்லாப் போது விளையாடல் தான்கண்டு
மூலையினில் குந்தி முழுதின்ப மே நுகர்வாள்.
ஆண்டொன்று செல்லஅவள் ஆண்குழந்தை ஒன்று பெற்றாள்.
ஈண்டக் குழந்தைக் கிரண்டுவய தானவுடன்
தங்கமுத்து மாண்டான். தளர்ந்தழுதாள் முத்தம்மை
மங்கை நிலைக்கு வருந்தினாள் அக் கிழவி.

5

மாமிதன் வீட்டினை நூறு வராகனுக்குச்
சாமியப்ப னுக்கவிற்றுத் தையலிடம் தந்து
கடையொன்று வைக்கக் கழறினாள். அன்னாள்
உடனே கடைதிறந்தாள். ஊர்மதிப்பும் தான்பெற்று
வாழ்கையில் ஓர்நாள், மனைவி தனைஇழந்த

கூழப்பன், மங்கையிடம் தன்குறையத் கூறலுற்றான்.
மாடப் புறாப்போல் மயில்போல் குயில்போலத்
தேடி மணந்தேன். பத்தாண்டும் செல்லப்
பிள்ளையில்லை. வேறேஓர் பெண்ணையும் நீமணந்து
கொள்ளென்றாள். கோதையே நீயிருக்கு மட்டும்
எவளையும் தீண்டேட நான் என்று முடித்தேன்;
அவள் அன்று மாலை அனல்மூழ்கி மாண்டுவிட்டாள்.
இப்படிச்செய் வாள்என் றெனக்குத் தெரிந்திருந்தால்
அப்படிநான் சொல்ல அணுவளவும் ஒப்பேன்.
மணம்புரிய வேண்டும்நான் மக்கள்பெற வேண்டும்.
தணல்மூழ்கி னாளின் எண்ணமிது தான்என்றான்.
கேட்டிருந்த முத்தம்மை கிள்ளிஎறி பூங்கொடிபோல்
வாட்டம் அடைந்தாள். மனமெல்லாம் அன்பானாள்.
என்னை மணப்பீரோ என்றன் அருமை மகன்
தன்மைஉம் பிள்ளையெனத் தாங்கத் திருவுளமோ?
ஐயாவே என்றாள். உடனே, அருகிலுறும்
பையனைஅன் னேன் தூக்கிப் பத்துமுறை முத்தமிட்டான்.

6

தங்கமுத்தின் தாய்கண்டாள் கூழப்பனின் உருவில்
தங்கமுத்தை யேகண்டாள்! தணியாத அன்பினால்
வாழ்த்தினாள் முத்தம்மை கூழப்பன் மாமணத்தை!
வீழ்த்தினார் அவ்விருவர் மேல்வீழ்ந்த துன்பத்தை!
பூவும் மணமும்போல் பொன்னும் ஒளியும்போல்
கோவையிதழ் முத்தம்மை கூழப்பன் இவ்விருவர்
ஒத்தின்ப வாழ்வில் உயர்ந்தார். வாணிகமும்
பத்துப்பங் கேறியது. பையன் வயதும்
இருப தாயிற்று. மணம் செய்யஎண்ணிப்
பெருமாளின் பெண்ணைப் போய்ப் பேசுவதாய்த் திட்டமிட்டார்.

7

மாலையிலே முல்லை மலர்ப்பொடியைத் தானள்ளிச்
சோலையெலாம் வண்டிருந்து சூறையிடும் தென்றலிலே
மேலாடை சோர விளையாடும் தோகைஎதிர்
வேலன் வரலானான். கண்டாள் விளம்புகின்றாள்:
உம்மைக் கடைத்தெருவில் கண்டேன் நெடுநாள் பின்
மெய்ம்மறவர் வாழ்தெருவில் கண்டு வியந்ததுண்டு.
எந்தப் பெண்ணுக்கா இவ்வுலகில் வாழ்கின்றீர்?
அந்தப்பெண் உம்மை அடையப் புரிந்ததவம்
யாதென்றாள். வேலன் இயம்பத் தலைப்பட்டான்.
காதலெனும் பாம்புக் கடிமருந்து நீஎன்று,
தேடிவந்தேன் ஒப்புதலைச் செப்பிவிடு. நீவெறுத்தால்
ஓடிஇதோ என்உயிர் மாய்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்
என்றான், உனக்கு நான் என்றாள். உவப்புற்றான்.
நின்றாளின் நேர்நின்றான். நீட்டிய கைம்மேல் விழுந்தாள்.
மாலை மறைந்ததையும், வல்லிருட்டு வந்ததையும்,
சோலை விளக்கம் தொலைந்ததையும் தாம் உணரார்.
குப்பத்து நாய்தான் இடிபோற் குரைத்ததனால்
ஒப்பாமல் ஒப்பி உலகை நினைத்தார்கள்.
விட்டுப் பிரியமனம் வெம்பிப் பிறர்விழிக்குத்
தட்டுப் படாதிருக்கத் தத்தம் இடம்சேர்ந்தார்.

8

பெருமா ளிடம்சென்றான் கூழப்பன், பெற்ற
ஒருமகளை வேலனக்கே ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றான்.
தாயோ பழியுடையாள், தந்தையும் நீயல்லை,
சேயோ திருவில்லான் என்றான் பெருமாள்.
வருந்தினான் கூழப்பன் வாழ்க பெருமாள்
மருமக னாவதற்கு வாய்த்தபல பண்புகள்

பையனிடம் உண்டா எனப்பாரும் மற்றவரை
நைய உரைத்தல் நலமில்லை என்றுரைத்தான்.
விண்ணில் கிடக்கின்றான் மாற்றம் உணர்ந்தாயோ
என்றான் பெருமாள். எதிரே ஆள் நீள் அஞ்சல்
ஒன்றைப் பெருமாள்பால் நீட்டிவிட் டோடிவிட்டான்.
வீட்டின் ஒரே அறைக்குள் வேலனும் தோகையும்
காட்டுப் புறாக்களைப்போல் காதல் நலம் காணுகின்றார்
ஒத்த உளத்தை உயர்ந்த திருமணத்தைப்
பத்துப்பேரைக் கூட்டிப் பாராட்ட எண்ணமுண்டா?
பாராட்டு நல்விழா எந்நாள்? இருபெற்றோர்
நேரே உரைத்திடுக. நெல்லிமா வீட்டிலுள்ளார்.
இங்ஙனம் தோகையாள் வேலன் இருவர் ஒப்பம்.
அங்கே இதைப்படித்தான் ஆம் ஆம் பொருத்தம் என்றான்.
வேலவன் தோகை விழைவின் விழாவையே
ஞாலமே வாழ்த்தியது நன்று.

○ ○ ○

13 கடவுளைக் கண்டீர்

தாய்

பாம்பு கடித்ததம்மா பச்சைக் குழந்தையினை
மாம்பூ மலையில் மருந்திருக்கும் என்கின்றார்
நீதான் மருத்துவச்சி நீயதனை நன்கறிவாய்
தீது வருமுன்னே தேடிவந்து தந்திடுவாய்.

மருத்துவிச்சி

சிட்டாய்ப் பறந்திடுவேன் சேயிழையே அஞ்சாதே
கட்டாயம் பிள்ளையினைக் காத்திடுவேன் அஞ்சாதே
கூடக் கணவனையும் கூட்டிநான் போய்வருவேன்.
(போதல்)

மத்துவன்

எங்கே நீ சென்றிருந்தாய் என்னருமைக் கண்ணாட்டி!
தங்கமே நீ பிரிந்தால் தாங்கிடுமோ என் உள்ளம்?

மருத்துவிச்சி

தெற்குத் தெருவினிலே செங்கேணி ஆச்சிபிள்ளை
பற்கிட்டித் தொல்லை படுகின்ற நேரமிது!
பாம்பு கடித்த தத்தான் பச்சிலைக்குப் போவோமே
மாம்பூ மலைநோக்கி வாராய் விரைவாக.
(போகிறார்கள்)

மருத்துவன்

வெய்யில், நடப்பாரை வேகடிக்கும் நேரமடி
ஐயோ நடுவழியில் அல்லல் மிகுத்ததடி

மருத்துவச்சி

அல்லல் மிகுத்தாலும் அத்தானே ஆச்சிபெற்ற
செல்வனை நாம் காப்பாற்றச் செல்வோம் விரைவாகச்
செங்காடு தாண்டிச் செழுங்காட்டை நாம் அடைந்தோம்
வெங்காயக் காட்டை விலக்கி அதோ தெரியும்
மாம்பூ மலையில் மருந்தெடுக்க மாட்டோமோ?
பாம்புக் கடிவிலக்கும் பச்சிலையைத் தேடோமோ?
(போகிறார்கள்)

மருத்துவச்சி

அத்தான்என் காலிலே ஆணிமுள் தைத்துவே
தைத்த இடத்தினின்று செங்குருதி சாய்ந்திடுதே.

மருத்துவன்

கண்ணே மணியேஎன் கட்டிக் கரும்பனையாய்
வண்ணாத்திப் பூச்சி இறக்கைபோல வாய்த்த உன்
மெல்லடியின் உட்புறத்தில் வேல்பாய்ந்தால் என்னாகும்?
சொல்லடிநீ மேல் நடக்கத் தோதுபடுமா என்ன?

மருத்துவச்சி

ஆணிமுள்ளை வாங்கிவிட்டேன் அத்தானே புண்வாயைப்
பேணத் துணி கிழித்துக் கட்டிவிட்டேன் பேச்சென்ன?
இன்னும் விரைவாய் நடப்போம் இளையானைத்
தின்னும்அந்த நஞ்சுதனைத் தின்ன இலைபறிப்போம்.
(போகிறார்கள்)

மருத்துவன்

புள்ளிச் சிறுத்தைஒன்று போர்முரசு கொட்டியது
அள்ளிச் சொரிந்ததுவே நம்மேல் அனல்விழியை.

மருத்துவச்சி

அத்தானே அத்தானே என்னண்டை வந்திடுவாய்
செத்தாலும் சாகின்றேன் நீஎதிரே செல்லாதே,
பாயும் சிறுத்தைமேல் பாய்ச்சிடுவேன் என்கத்தி
நாயின் விலாவின் நடுப்பாயும் என்கத்தி.

மருத்துவன்

சாக்காட்டுக் கஞ்சும் சழக்கன்நான் இல்லையடி
நோக்காட்டுக் காலோடு நூலிழையே செல்லாதே,
வெள்ளரிக்காய் என்கத்தி வீச்சுக்கு நிற்குமா
தள்ளடிநீ அச்சத்தைத் தங்கடிநீ இவ்விடத்தில்.

மருத்துவச்சி

கத்தியினை மேலெடுத்துக் காட்டினையோ இல்லையோ
பத்தரிசிக் கோடுகின்ற பார்ப்பான்போல் ஓடிற்று.
வந்த சிறுத்தை ஆது வாலடங்க ஓடியது
முந்தநாம் சென்று முடிப்போம் நமதுபணி.

(போதல்)

மருத்துவச்சி

செங்குத்தாய் நிற்குமலை! தேனேநீ பார்த்தேறாய்
அங்குள்ள பள்ளத்தை ஆயிழையே பார்த்துநட!

(ஏறிப் போகிறார்கள்)

மருத்துவச்சி

அத்தானே நாம்தேடும் அம்மருந்தைக் காணோமே
எத்தொல்லை பட்டேனும் இங்கதனைத் தேடுவமே.

(தேடுகிறார்கள்)

மருத்துவன்

பாராய் இளமானே பச்சைப் பசேல்என்று
நேரே இலைகள் நெருங்கப் படர்ந்தகொடி
எட்டா உயரத்தில் உள்ளதடி என்மயிலே
நெட்ட நெடும்பாரை நீளுச்சி மேலேறிக்
கையால் பறிக்கையிலே கால்தவறி விட்டாலோ
பொய்யாகிப் போகுமடி வாழ்வு புதுநிலவே.

மருத்துவிச்சி

நானேறுகின்றேன் நலிவின்றி நீயிருப்பாய்
ஊனெடுத்தோம் என்ன பயன்? ஊருக்கு உழைப்போமே

மருத்துவன்

கட்டாணி முத்தேஎன் காதலியே நீபொறுப்பாய்
எட்டா இலைதன்னை எட்டிப் பறித்திடுவேன்.
(ஏறுகிறான், பறிக்கிறான்)

பாரை வழுக்கிடுதே பாவையே என்செய்வேன்
வாராத சாக்காடு வந்ததடி வந்ததடி!

(விழுகிறான் மனைவி முதுகால் தாங்குகிறாள்.
இருவரும் தரையில் வீழ்ந்து
அடிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள் எழுகிறார்கள்)

மருத்துவன்

மெல்ல நடப்போம்நாம் வேளையுடன் வீடுசெல்வோம்
சொல்லிய வண்ணம் சுருக்காக நாம்செல்வோம்
பாம்பால் கடிபட்ட பச்சைக் குழந்தைக்கு
நாம்போய் உயிர்மீட்போம் நல்லத்தான் வாராயோ!
(போகிறார்கள்)

தாய்

வந்தீரோ! ஐயோ இலைகொண்டு வந்தீரோ?
தந்தால்என் பிள்ளை தலைஏறும் நஞ்சுதனை
நீக்கலாம் இல்லையெனில் நீங்குமே பிள்ளையுயிர்
வாய்க்குள் இலைச்சாற்றை வார்க்கவோ சொல்லுகின்றீர்?
(இலைச்சாற்றைப் பிள்ளைக்கு வார்க்கிறாள்)

மருத்துவிச்சி

பிள்ளை விழித்ததுவே! பெற்றவளே பார்த்தாயா,
துள்ளி எழுந்ததுவே தூயவளே உன்பிள்ளை!

சூழ்ந்திருந்தவர்களில் ஒருத்தி

என்ன புதுமை இறந்தோன் உயிர்பெற்றான்!
சின்னஞ் சிறியோன் திடுக்கென் றெழுந்தானே!

மற்றொருவன்

செத்தார் பிழைக்கவைக்கும் சின்னஇலை கொண்டுவந்த
இத்தூய் மருத்துவருக் கென்கொடுத்தா லுந்தகுமே.

தாடி நிறைந்த தள்ளாதவர்

அன்புடையீர் என்றன் அருமை மருத்துவரே
என்பேரன் உம்மால் பிறந்தான், இறந்தபின்பு
பாடெல்லாம் பட்டீர், பகலெல்லாம் வெய்யிலிலே
காடெல்லாம் சுற்றிக் களைப்பில் மலையேறி
வீழ்ந்துபுண் பட்டு விரைவில் குழந்தைநிலை
ஆழ்ந்து நினைத்தேபின் அல்லலொடும் இங்குவந்தீர்?
காத்தீர்! உமக்கென்ன கைம்மாறு வேண்டும், அதை
ஆத்தாநீ சொல்வாய் என் அன்பனே நீசொல்வாய்!

மருத்துவன்

அப்பரே நீர்ஓர் அறிஞரென எண்ணுகின்றேன்,
ஒப்பார் இலாத உயர்புலவர் நீர்போலும்
உம்மைநான் கேட்பதெலாம் ஒன்றுதான் என்னவெனில்
கைம்மேற் கனிபோல் கடவுளைநீர் காட்டிடுவீர்
உம்போன்றார் இந்த உலகில் கடவுளை
எம்போன்றார் காண எதிரினிலே காட்டினராம்.
நானும்என் காதலியாம் நங்கையும் காணும்வகை
ஆனதுசெய்தால் அதுபோதும் போதும்.

தாடி

கடவுளைநான் உங்கட்குக் காட்டல் எளிதே
நடையுலகில் நீங்களது நம்பல் அரிதாகும்,
கோயிலி னுள்ளே குருக்கள்மார் காட்டுகின்ற
தூய உருவங்கள் கல்தச்சர் தோற்றுவித்தார்,
கண்டீர் அவைகள் கடவுள்கள் அல்லஅல்ல.
குண்டான் பெருவயிறு கொண்டிருக்கும் ஓர் உருவம்
ஆறுமுகம் ஐந்துமுகம் நாலுமுகம் ஆகுமென்று
கூறுமுகம் யாவும் கடவுளெனக் கூறாதீர்.
இந்துமதம் சொல்லுகின்ற யாதும் கடவுளல்ல,
பிந்திவந்த ஏசுமதப் பேறும் கடவுளல்ல,
ஓதுநபி காட்டும் ஒலியும் கடவுளல்ல,
எவ்வுருவும் எப்பெயரும் இல்லை கடவுளுக்கே.
அவ்வியமோ பற்றோ கடவுள் அடைவதில்லை
ஊருக்குழைக்கும் உணர்வே கடவுள் ஆம்.
ஊருக்குழைக்கும் உணர்வை உம் முட்கண்டீர்
கண்டீர்நீர் அந்தக் கடவுளையே மெய்யாகக்
கண்ட கடவுள்தான் காட்டியதோர் இன்பத்தைப்
பெற்றீர் அதைவிளக்கிப் பேசுகின்றேன் கேட்டிடுவீர்:

தொல்லையெலாம் ஏற்றீர்கள் தூயதாம் பச்சிலையால்
அல்லல் அடைந்த அயலாரின் பிள்ளையின்
ஆருயிர் காத்தீர் அகமார இன்புற்றீர்
தேரீரோ நீர்பெற்ற இன்பத் திருப்பயனை
உம்மை நான் வாழ்த்துகின்றேன் நெஞ்சார ஒப்பிலா
அம்மையே அப்பா இனிது.

○ ○ ○

14 உரிமைக் கொண்டாட்டமா?

உரிமை மிகத் தொலைவில் இருக்கிறதே!

புல்வெளி, சிறிய குன்று, புனல்வற்றா ஓடை சார்ந்த
நல்லதோர் காடு நோக்கி நடந்தனர் வேடர் சில்லோர்.
வல்வலை கட்டி னார்கள்; விலங்குகள் வளைக்க லானார்;
ஒல்லெனப் பறை தப்பட்டி ஒலித்தனர் காட்டில் எங்கும்!

தாய்க்குதி ரைதன் குட்டி தன்னொடு நடுக்கம் எய்தி
ஏய்ப்பவர் கட்டி வைத்த வலையினில் ஏகி வீழச்,
சாய்த்தனர் தரையில் வேடர் தாம்பினால் கட்டிச் சென்றார்!
தாய் செல்லும் குட்டி செல்லும் தம்காட்டைப் பார்த்த வண்ணம்!

குட்டியைத், தாயை, வேடர் குப்பன்பால் விற்று விட்டார்.
அட்டியில் லாது குப்பன் அவைகளை வளர்த்து வந்தான்
குட்டிதான் வண்டிக் காகும்; குதிரைவீண் என்று கண்டான்.
கொட்டிலில் தாய்வ ருந்திக் கிடந்தது காட்டை எண்ணி!

மண்டிடு தீனி தின்று வளர்ந்திட்ட குட்டி தன்னை
வண்டியிற் பூட்ட லானார்! வருத்தத்தை வழக்க மாக்கிக்
கொண்டது குட்டி! ஓர்நாள் குடைசாய்ந்து போன தாலே
வணண்டியாற் பட்ட பாட்டை வந்துதன் தாய்க்குக் கூறும்:

வண்டியிற் கட்டப் பட்டு வருந்திடு கின்றேன் நாளும்!
புண்துடை தன்னிற் கொண்டேன்; புழுவெனத் துடித்தேன் அம்மா!
கொண்டதோர் அடிமை தாளேன் குன்றொத்த வண்டி தன்னை
அண்டாத நிலைமை பெற்றால் அதுவேஎன் உரிமை வாழ்வாம்!

என்றது குதிரைக் குட்டி! இதற்குள்ளே குப்பன் வந்து
குன்றுநேர் குட்டி தன்னை வண்டிக்குக் கொண்டு போனான்.
நின்றிட நேர மின்றி நெடுவண்டி தனை இழுத்துச்
சென்றிடும் இவ்வா றாகச் சென்றன பத்துத் திங்கள்.

வண்டியை இழுக்கக் குட்டி மறுத்தது! கண்ட குப்பன்
சண்டியே, இனிமேல் நீயோர் தனி "ஏறு குதிரை" என்றான்
குண்டான் கூழ் பெற்ற ஏழை குதிப்பெனக் குதித்துக் குட்டி,
வண்டியி னின்று பெற்ற விடுதலை வாழ்த்திற் றங்கே!

தன்ஏறு குதிரை மீது தான்ஏறிக் குப்பன் செல்வான்.
மின்போல உடல் நெளித்து விரைமான்போல் ஓடும் குட்டி.
பின்புறம் வண்டி யில்லை பெற்றேநான் விடுத லைதான்
என்றெண்ணி மகிழும் ஓர்நாள் ஏகிற்றுத் தாயின் அண்டை.

அம்மாநான் உரிமைப் பெற்றேன் அம்மாநான் மகிழ்ச்சி பெற்றேன்
இம்மட்டும் நான டைந்த இன்னல்கள் நீங்கப் பெற்றேன்.
அம்மிசுண் டெலிமேல் ஏறி அமிழ்த்தல்போல் என்னை வண்டி
இம்மண்ணில் இனிஅமிழ்த்தா தென்றது குதிரைக் குட்டி.

கடிவாளத் தால் கிழிந்த கடைவாயில் குருதியாறு
வடிந்திட எதிரில் நின்று மகிழ்ந்திடும் குட்டி தன்னை
உடைந்தஉள் ளத்தால் நோக்கி உரைத்தது கிழத்தாய்: ஏஏ
அடிமையே உனைப் பிணித்த ஆங்கில வண்டி யில்லை.

வடக்குள குப்பன் உன்றன் வன்முது கின்மேல் ஏறிக்
கடிவாளம் இறுக்கு கின்றான் கருதினாய் இல்லை! வாயில்
வடிகின்ற குருதி காணாய்! வலிஉணர் கின்றா யில்லை
அடிமையை வியந்தாய் உன்றன் அகத்தினில் இருளைச் சேர்த்தாய்.

வீழ்ந்தனை அடிமைச் சேற்றில் : விடுதலை விழாமேற் கொண்டாய்!
ஆழ்ந்துபார் உன்நா டெங்கே? அருங்கலை ஒழுக்க மெங்கே?
தாழ்ந்து தாழ்ந் தெவனை நீபோய்த் தாங்கிட ஒப்பு கின்றாய்?
வாழ்ந்தநம் உரிமை வாழ்வை நினைக்கவும் மறுக்கின் றாயா?

கடிவாளப் பிடிப்புக் கப்பால், கதைத்திடு மதமென் கின்ற
நெடுங்குன்றுக் கப்பால், சாதி நிறைமுள்ளுக் காட்டுக் கப்பால்
மடிவிலாக் கலை, சொல் பூக்கும் மணிப்புனல் ஓடை தன்னை
உடையபுல் வெளியி லன்றோ உன் முழு துரிமை உண்டு!

என்றுதாய்ப் பரி உரைத்தே எதிரில்தன் குட்டி தன்னை
நன்றொரு முறையும் நோக்கி நளிர்புனல் ஓடை தன்னை,
மின்னுபுல் வெளியை நெஞ்ச வெளியினி நோக்கி நோக்கித்
தன்னுயிர் விட்ட தங்கே தன்குட்டிக் குரிமை காட்டி!

கதைப் பாடல்கள் முற்றிற்று